EDGAR WALLACE

MİLYARLIK MİRAS

AKBA POLİS ROMANLARI

126

MİLYARLIK MİRAS

EDGAR WALLACE

Çeviren:
SÜHEYLİ AÇBA

LADY CONSTANCE DEX : George Doughton'un nişanlısı . . . . . .
GEORGE DOUGHTON : Frank'ın babası . . . . . .
FRANK DOUGHTON : Gazeteci . . . . . .
ELA : Komiser . . . . . .
GREGORY FARRINGTON : Londralı banker . . . . . .
Dr. THOMAS GOLDWORTHY : Afrika'dan gelen biri . . .
MISTER GORTH : Haydut . . . . . .
DORIS GRAY : Farrington'un kadeşinin kızı . . . . . .
MOOLE : Amerikalı deli milyoner
POLTAVO : Nâzik ve gülümseyen bir sefil . . . . . .
T. B. SMITH : Polis şefi . . . . . .
TOLLINGTON : Milyarlık miras bırakan Amerikalı . . . . . .

v e . . .

ASLA AFFETMEYEN — **MONTAGUE MONTAGNE FALLOCK**

ÖLÜM ve HAYAT VEREN — **DOKTOR FALL**

BU KİTABI
BİTİRDİĞİNİZ ZAMAN
ŞU SUALLERİN CEVAPLARINI
ÖĞRENECEKSİNİZ :

(Bu sualleri, lütfen dikkatle, okuyunuz)

- **MONTAGUE FALLOCK** yoksa kadın mıydı?
- Mister Farrington'un kapısının önünde öldürülen iki kişi (BOŞBOĞAZ)a mektup yazıp **MONTAGUE FALLOCK'**u yakalatabileceklerini bildiren iki kişi miydi?
- Gümrük antreposu soygununu **MONTAGUE FALLOCK** mu yapmıştı? Soygun niçin yapılmıştı? Ölen haydut Mister GORTH muydu?
- Mister Goldworthy'yi **MONTAGUE FALLOCK** mu kaçırtmak istemişti?
- Tiyatroda Mister Farrington'u öldürmek isteyen **MONTAGUE FALLOCK** muydu?
- Mister Farrington'un sargılı eli nerede kesilmişti?
- Mister Farrington intihar mı etmişti, öldürülmüş müydü?
- Lady Constance Dex, kimi öldürmek istiyordu?
- Tollington'un milyarlık mirasının bilinmeyen vârisi kimdi? Aranan vâris bulunabilecek miydi?
- **MONTAGUE FALLOCK** bu mirasla niçin alâkadar oluyordu?

AKBA YAYINEVİ

Bu kitap 1979 yılında Akba Yayınevi tarafından Tercüme Polis Romanları serisinin 126. kitabı olarak İstanbul'da yayınlanmıştır.

●

(A K B A) kelimesi, (KEDİBAŞI) monogramı ve PARALEL ÇİZGİLER (Bu çizgilerin kullandığımız ve kullanacağımız sağa eğri, sola eğri, düz ve dik şekilleri) Markalar Kanunu hükümleri dairesinde tescillidir. Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

YÜKSEK ÖKÇE

CAINBURY House'un yüksek kapıları önünde bir adam durdu. Burası, içinde birçok büro bulunan büyük bir işhanı idi. Kapının iki tarafında bulunan ve içerdeki firmaları gösteren bakır levhaları gözden geçirdi. Holde asılı tabelâları tetkik etti. Nihâyet aradığını buldu. Adresin doğru olup olmadığını anlamak için cebinden, gazeteden kesilmiş bir ilân çıkardı, baktı. Adres tamamdı:

BOŞ BOĞAZ
GAZETESİ İDÂREHÂNESİ

Asansöre doğru yürüdü. Bu, fakirce bir adam olmalıydı. Elbiseleri yıpranmış, ayakkabıları eskimişti. Sarı benizli, gözleri ve saçları siyah, koç burunlu idi ve sakalları iyi tıraş edilmişti. Melon şapkası kızarmış, eldivenleri delik deşik olmuştu. Beşinci kata çıkacağını tam bir yabancı şivesiyle söyledi. Beşinci kata gelince, asansörcünün gösterdiği kapıyı tetkik ederken yine aşağıdaki müterediddit hâli vardı. Kapının üzerinde:

Lûtfen kapıya vurunuz

yazılı idi. Kapıya vurdu. Kapının kendi kendine açıldığını hayretle gördü. Sonra kanadın kendiliğinden açılmasını sağlayan bir elektrik âletinin mevcut olabileceğini düşündü. Girdiği odada bir fevkalâdelik yoktu. Basit mobilya, üzerinde birkaç gazete bulunan bir masa ile birkaç iskemleden ibâretti. Duvarda bir İngiltere haritası ile civar manzaraları gösteren taş basması bir tablo vardı. Odanın öbür ucunda da başka bir kapı görünüyordu. Biraz ilerledi. Kapıya hafif hafif vurdu. İçeriden bir ses geldi:

— Giriniz!

Yavaş yavaş kapıyı açtı. Bu oda ötekinden daha büyüktü ve daha iyi döşenmişti. Odanın ortasında masif meşeden bir yazı masası, üzerinde de iki küçük elektrikli masa lâmbası ve bir yığın basılı kâğıt vardı. Geniş bir kütüphâne, duvarı boydan boya kaplıyordu.

Yazı masasının başında oturan adam dikkatini çekmişti. Sağlam yapılı, sesinden anlaşıldığına göre, orta yaşlı bir adamdı bu... Başına, saçlarını, kulaklarını ve yüzünü tamâmiyle kaplayan, ince siyah ipekten bir örtü örtmüştü.

İçeri girenin şaşkınlığı karşısında gülmeye başladı. Sonra misâfire hitabetti:

— Oturunuz! Görüyorum ki, üzerinizde bir ürkeklik var. Korkmayın. Size burada birşey yapmazlar.

Bu sözleri söyledikten sonra, uzun bir kahkaha koyuverdi. İçeriye giren yabancı büsbütün şaşırmıştı. Birden kendini toparladı. Sâkin bir tavırla cevap verdi:

— Korkmuyorum efendim. Emin olun içim gayet rahat. Şu fâni dünyâda sefâletten başka birşeyden korktuğum yok... Evet, sefâlet içinde ölmekten her zaman korkmuşumdur.

Yüzü örtülü adam bir müddet sustu. Sonra mırıldandı:

— Verdiğim ilân üzerine mi geldiniz?

— Evet efendim, yabancı dil bilen, sır saklayabilir,

fakir bir yardımcıya ihtiyâcınız olduğunu okudum. Bütün bu şartlar bende mevcuttur. Hattâ, sergüzeştçi ve pek sağlam olmayan bir karakter de arasaydınız, yine işinize yarayabilirdim.

İşverenin, iş isteyeni tetkik ettiği hissini veren uzun bir sessizlikten sonra, masa başında oturan adam konuştu:

— İşime yarayacağınızı zannederim.

— Muhakkak! Şimdi müsaadenizle ben de size birkaç şey soracağım. Mâlûm ya, herşey karşılıklı olur, değil mi? Bana nasıl bir iş vereceksiniz?

Yüzü örtülü adam doğruldu, ellerini cebine soktu. Vereceği işi şöyle anlattı:

— Bilhassa zengin evlerinde çalışan müstahdemler tarafından çok rağbet gören bir gazete çıkarıyorum. Bu müstahdemler, benim en iyi yardımcılarımdır. Cici cici Fransız hizmetçilerinden, asık suratlı İtalyan uşaklarından, İngiliz asilzâdelerinin hususî hayatlarına dâir birçok mektuplar alırım. Yalnız, yabancı dil bilmediğim için mektuplardaki ifâdelerin inceliklerini kavrayamıyorum... İşte bunun için bu mektupları tercüme edip bana bu adamların şikâyetlerini hülâsa edecek sır saklar birisine ihtiyâcım var. Erkeklerin ve bilhassa kadınların noksan tarafları olduğunu bilirsiniz. Bu müstahdemler ise, efendileri hakkında birçok enteresan şeyler yazıyorlar. Tabiî, asilzâdelerin lehinde olmayan şeyler... Anlıyorsunuz değil mi dostum?..

— Evet, evet anlıyorum, hem de iyi anlıyorum.

— İsminizi öğrenebilir miyim?

Yabancı adam bir an tereddüt etti, sonra cevap verdi:

— Poltavo!

— İtalyan veyâ Polonyalısınız galiba?

— Polonyalıyım.

— Pekalâ, demin de söylediğim gibi gazetem, sosyal seviyesi yüksek kimselerin arasında geçen bütün vakalardan haberdar olur. Gelen haberler yayınlanabilirse, neşrederim, aksi halde... hayır. Gazetede neşredilmeyen mektupları kaldırıp kâğıt sepetine attığımı da zannetme-

yin. Aksine, onları kendimiz için saklarız. Zirâ bir gün lâzım olur.

Bu son cümle, her ne kadar lâkayt bir tavırla söylendi ise de, Poltavo'yu aldatamadı. Odayı, yeniden derin bir sessizlik kapladı. Yüzü örtülü adam tekrar konuştu:

— Nerede oturuyorsunuz?

— Bloomsbury'de küçük bir evin dördüncü katında...

— Pekalâ, İngiltere'ye ne zaman geldiniz?

— Altı ay oldu.

— Neden geldiniz?

Poltavo, omuzlarını silkti. Yüzü örtülü adam ısrar etti:

— Neden?

— Saint-Sebastien polis müdürü ile aramızda ufak bir ihtilâf vardı da...

— Pekalâ, başka türlü cevap verseydiniz size iş vermiyecektim. Çünki, yalanı hiç sevmem. Dâimâ doğru söylemek lâzımdır. Karşılıklı itimat ancak böyle olur.

— Beni iyi anladınız...

— Anlamış değilim. Hâdiseyi biliyorum. Polis müdürü ile aranızdaki basit ihtilâf, otelde, odanızın yanındaki odadan kaybolan bir miktar paradan ileri geliyordu. Otel paranızı ödeyememeniz de İngiltere'ye gelmenizi te'min ettl.

Poltavo, hiç istifini bozmadan bağırdı:

— İşte, iyi havâdis toplayan bir gazete müdürü de sizin gibi olur!

— Benim işim bu! Lütfen bana Mister Brown diye hitap ediniz. Eğer bu ismi işitmezliğe gelirsem, bu isimle alâkam olmadığını da unutmazsınız. Tam benim istediğim gibi bir adamsınız. İşe yarayacağa benziyorsunuz.

— Beni hayrete düşüren şey, beni buluşunuzdur. Gazeteden kesilen ilân bana bilmediğim bir dost tarafından gönderildi...

— Bu meçhul dost benim. Vaziyeti kavradınız ya?

— Evet, hepsini kavradım. Yalnız ücretimin ne olduğunu bilmiyorum.

Yüzü örtülü adam oldukça mühim bir rakkam söyledi

ve karşısındakinin hayret etmediğini, çok da heyecanlanmadan kabul ettiğini görerek içi rahatladı:

— Beni büroda çok az göreceksiniz... İşinizden memnun olur, size de emniyet edebilirsem ücretinizi iki misline çıkaracağım. Aksi halde, şimdikini de kaybedeceksiniz. (Ayağa kalktı:) Sizi bu günlük fazla alıkoymak istemem. Yarın sabah gelin. İşte mektupları sakladığım çekmece ve kasanın anahtarları. İçinde yaşadığımız cemiyete ve bâzan da bana lânet etmek için kâfi sebepler bulacaksınız. İşinize can ve gönülden sarılacağınızı ümidederim.

— Bundan emin olabilirsiniz...

— Durun, daha sözümü bitirmedim. Benim hakikî hüviyetimi anlamak için kaybedecek zamanınız olmıyacağını söylemek istiyorum. Size anlatamıyacağım bâzı basit tertibat sâyesinde gerek bu odadan, gerekse bu evden, kimseye görünmeden çıkabilirim... Mektupları okuduktan sonra sizce ehemmiyetli olanları tercüme edip her akşam saat beşte buraya gelecek olan bir adama verirsiniz. Ücretiniz muntazaman ödenecektir. Bundan başka bir işiniz yoktur. Şimdi lûtfen öbür odaya geçip biraz bekleyin. Sonra tekrar buraya gelip, son gelen mektupları okumaya başlarsınız.

Poltavo bu emre itaat etti ve ara kapıyı iyice kapadı. O esnâda bir çıtırtı işitti. Sanki bir elektrik düğmesi çevrilmişti. Beş dakika sonra tekrar müdüriyet odasına dönmek zamanı geldiğini düşündü ve odaya girdi. Patronunun ortadan yok olduğunu gördü. Etrâfı tetkike koyuldu. Patronu nereden çıkabilirdi? Öte yanda bir kapı daha vardı ama, buradan çıkmak herhalde gizliliği gerektirmezdi. Bu mesele Poltavo'yu iyiden iyiye sarmıştı. Uzun uzun düşündü. Bu muammâyı çözmek kolay değildi. Tekrar odayı tetkik etti. Çıkılacak başka bir yer yoktu... Müdüriyet koltuğunun arkasında içi kitap ve büro malzemesi dolu ve bütün çekmeceleri açık büyük bir dolap vardı. Poltavo bu kıratta bir adamın kendisine zarar getirecek

evrâkı ortada bırakmıyacağını düşündü. Koltuğa oturdu, bir sigara yaktı ve son gelen mektupları okumaya başladı.

Tam altı hafta oldu. Poltavo bütün gayreti ile yeni işine sarılmıştı. Her cuma sabahı masanın üzerinde bir zarfa konmuş ücretini buluyordu. Her gün saat beşte haşin tavırlı bir adam gelip yaptığı tercümeleri alıyordu.

Polonyalı, her hafta muntazaman **Boşboğaz'ı** okuyor, fakat kendi tercüme ettiği mektuplara âit bir yazıya tesâdüf edemiyordu. Herhalde Mister Brown, gazetesini, ufak tefek dedikoduları neşretmekten başka bir gaye ile çıkarıyordu. Poltavo, bir gün öğleden sonra kendisine yapılan ziyâretten bir şeyler anlar gibi oldu. Dış kapı vuruldu. Masanın altında duran elektrik düğmesine bastı. Biraz sonra da oda kapısının vurulduğunu işitti... Kapının eşiğinde bir genç kadın göründü. Müteredditt bir tavrı vardı.

Poltavo ayağa kalktı:

— Buyurun!

Kadın kapıyı kapadı:

— Gazetenin müdürü siz misiniz?

Poltavo başını eydi. Kendisine verilen her sıfatı kabule hazırdı. Mister Brown olup olmadığını sorsalar bile yine başını eyecekti.

Genç kadın bir adım attı ve korku ile karışık bir nefretle kendisine bakarak konuştu:

— Mektubunuzu aldım!

Poltavo yine başını eydi... Mister Brown'dan başka kimseye hiçbir şey yazmamıştı. Cevâbı gayet lâstikli idi:

— O kadar mektup yazıyorum ki... Size ne yazdığımı pek hatırlamıyorum doğrusu. Mektubu görebilir miyim?

Kadın, küçük el çantasını açtı. Bir zarf aldı, içinden bir kâğıt çıkardı ve genç adama uzattı. **Boşboğaz'ın** başlığını taşıyan bir mektup kâğıdı idi. Fakat gönderilenin ismi ve adresi koparılmıştı. Poltavo, okumaya başladı:

Madam,

Yüzbaşı Brackly ile olan münâsebetinize âit bâzı mühim mâlûmata sâhip bulunmaktayım. Herhalde ikinizden ne kadar bahsedildiğini bilmiyorsunuz. Merhum Sir George Billk'in kızı olmanız itibâriyle yüksek sosyal seviyenizin ve servetinizin sizi her türlü şüphelerin üstünde tutacağını zannetmenize rağmen, elimde olan vesikaların kocanızın gözü önünde açıldığı takdirde, herhalde kötü neticeler doğuracağına kuvvetle imânım var.

Vaziyetin kötüleşmemesi ve düşmanlarınızı susturmak için, Hususî Tahkikat Büromuz emrinize âmâdedir. Yalnız, bu yardım size on bin liraya mâlolacaktır. Kabul ederseniz, Morning Mist Gazetesine bir ilân veriniz, buluşuruz ve bana parayı verirsiniz. Hiçbir bahâne ile bana ne bir şey yazın, ne de beni gazete idârehânesinde görmeye çalışın. Hürmetlerimle.

V. Brown

Poltavo mektubu dikkatle okudu. Patronunun işini şimdi iyice anlıyordu. Mektubu genç kadına iâde etti.

— Pek zeki değilim ama, bunun ismine şantaj denildiğini söylersem yanılmıyacağımı zannederim.

Poltavo hemen kendini topladı. Nâzik bir şekilde cevap verdi:

— Bu mektubu ben yazmadım. Bu işten haberim yok. Ben başyazarım, gazeteyi Mister Brown uzaktan idâre ediyor.

Sonra, ziyâretçinin gözünde ehemmiyetini kaybetmemek için acele acele: «Ama, her şeyi bilirim, sizin hesâbınıza çok üzülüyorum...» diye ilâve etti.

Kadın gülümsedi. Psikolog bir adam olan Poltavo, mahcup ve korkak bir mahlûk karşısında olmadığını anladı.

— Bu işle meşgul olmak kocama ve yüzbaşı Brackly'ye düşüyor. Mektubu avukatıma vermeden evvel, onlara göstereceğim.

Poltavo'nun da farkına vardığı gibi, mektup dört gün evvel yazılmıştı. Kendi kendine, kadının ilk hiddet ve hayret anlarında mektubu kocasına ve yüzbaşıya göstermemiş olmasını hiçbir zaman gösteremiyeceğine delil saydı.

— Pek akıllıca hareket etmiş olursunuz. Zâten bunda öyle korkulacak bir şey yok ki... Ehemmiyetsiz birkaç mektubun neşrinden ne çıkar?

Kadın boğuk bir sesle sordu:

— Mektuplar Mister Brown'da mı?

Poltavo başını eydi.

— Bana iâde edecek mi?

Poltavo başiyle evet işâreti yaptı.

Ziyâretçi kadın dudaklarını ısırdı:

— Anlıyorum!

Sanki yazılanları tartmak ister gibi mektubu bir daha tetkik etti ve kapıdan çıktı. Poltavo dış kapıya kadar kadına eşlik etti.

— Mükemmel idâre edilen bir şantaj! Nasıl hareket edeceğimi düşüneyim bakayım.

Polonyalı kapıyı kapadı. Odaya döndüğü zaman hayretten donakaldı. Biraz evvel kalktığı koltukta yüzü örtülü adam oturuyor, kahkahalarla gülüyordu:

— Vaziyeti çok iyi idâre ettiniz Poltavo. Tebrik ederim.

— Demek bütün konuştuklarımızı işittiniz?

— Bir kelimesini bile kaçırmadım... Bu iş hakkında ne düşünüyorsunuz bakalım?

Poltavo bir sandalye aldı ve şefinin karşısına oturdu.

— Bana kalırsa... Çok iyi bir tertip. Falso yaptığımı tahmin etmiyorum. Ancak bu gibi tehlikeli işlerde çalışabilmem için biraz olsun ücretime zam yapmanız lâzım. Bilmem siz ne dersiniz?

— Hakkınız var, ücretinizi arttıracağım. Şimdi gelelim şu kadına, buraya gelmek için deli olmalı, öyle değil mi?

— Ya deli, yâhut da rolünü iyi becerebilen bir kadın...

— Ne demek istiyorsun?

Poltavo omuzlarını silkti. Bir müddet düşündükten sonra cevap verdi:

— Âcizlerine kalırsa, bütün bu iş gayet ustalıklı tertip edilmiş bir komediden ibârettir. Maamafih gayeye vâsıl oldunuz.

— Hangi gayeye?

— Öyle ya, bana asıl ne gibi işler yaptığınızı anlatmak gayesine. Bunun böyle olduğuna dâir elimde birçok delil var. Birinci ve en mühim delil: Kadının elindeki zarfa göre isminin Cruxbury olması lâzım geliyor. Halbuki çantasında ve mendilinde «G.» markası var. Demek, mektup gönderilen kadın bu kadın değil. Böyle mühim işlerde Lady Cruxbury'nin kendisinin gelmesi lâzım gelirdi. Bana kalırsa Lady Cruxbury diye bir kadın da mevcut değil. Bütün bunları benim nasıl hareket edeceğimi, ne söyleyeceğimi anlamak için tertip ettiğiniz anlaşılıyor...

Mister Brown gülmeye başladı:

— Zekisiniz! Zammı hak ettiniz. Şimdi sizinle açık konuşalım: Bu vakanın sizi tecrübe için tertip edildiğini kabul edelim. Demek, artık benim hakikî işimi öğrendiniz... Bu vaziyette dahi benimle berâber çalışacak mısınız?

— Vereceğiniz ücrete bakar.

— Siz söyleyin bakalım, ne vereyim?

— Ben fakir bir adamım, epey zamandanberi şansım hep ters gitti...

Mister Brown sertçe onun sözünü kesti:

— Gevezeliğe lüzum yok! Size bir servet bahşedemem. Ancak rahatça yaşamanızı temin edebilirim.

Poltavo ayağa kalktı. Pencereye doğru yürüdü. Ellerini cebine soktu. Sonra döndü. Şefinin karşısına geldi:

— Benim rahatça yaşamam demek, St. James sokağında bir apartman dâiresine, operada bir locaya ve bir de otomobile sâhip olmam demektir.

— Bunların hiçbirine sâhip olamazsınız, iyi düşünün!

Poltavo gülümsedi:

— Size ettiğim hizmetler bir servete değer. (Masanın üzerinde duran mektuplardan birini aldı:) Meselâ şu

mektuplar, hayâli kuvvetli olmayan biri için bir sürü dedikodudan ibârettir. Halbuki benim için öyle değil, fevkalâde değerleri vardır.

Mektubu, sanki kıymetini belirtmek için havaya kaldırmış tutuyordu. Gözlerinde acayip bir parıltı belirmişti.

— Mister Fallock adında birini bulmak için büyük bir İngiliz gazetesine lâzım gelen bilgileri vermeye hazır olduğunu yazan bir İtalyanın mektubu...

Bu sözler karşısında yüzü örtülü adam heyecanlandı:

— Fallock!

— Evet, bu Fallock muhteşem bir saray yaptırmış, bu sarayın altında da milyonlar gömülüymüş. Merâkınızı uyandırmıyor mu?

Mister Brown lâkayt bir âhenk vermeye çalıştığı bir sesle sordu:

— Eee... Sonra?

— Bu mektubu yazanlar, —mektupta iki imzâ var— Mister Fallock denilen şerir, katil herifin şimdiki adresini bulabildiklerini, fakat yardıma ihtiyaçları olduğunu bildiriyorlar...

Yüzü örtülü adam masanın üzerinde parmakları ile trampet çalıyor ve sanki çok çetin bir meselenin halli için derin derin düşünüyordu.

Nihayet haşin bir tavırla bağırdı:

— Gömülü servet hikâyelerini çok dinledim! İtalyanların hayâli fazla geniş, işte o kadar. Ne istiyorlar? Buraya gelmek için yol parası istiyorlar değil mi?

— Evet...

Mister Brown zoraki bir gülüşle devam etti:

— İspanyol mahpuslarının beylik dalaverelerine benziyor. Bu boş lâflara inanıyor musunuz?

Sonra ayağa kalktı. Poltavo omuzlarını silkti ve ağır ağır cevap verdi:

— Benim gibi Castille hapishânelerinde yatan ve fidye vererek kurtulmak için İngiliz zenginlerinin yardımlarına sığınan bir adam, İspanyol dalaveresi dediğiniz şeyi pekalâ bilir. Yalnız şunu da bilmeniz lâzım: İspanyol mah-

pusları katiyen kendi lisanları ile yazmazlar. İngilize İngilizce, Fransıza Fransızca hitap ederler. Çünki pekalâ bilirler ki, merhametine sığınılan adam hiçbir zaman mektubu tercüme ettirmek külfetine katlanmıyacaktır. Hayır, hayır, bu mektup İspanyol Dalaveresi değildir. Hakikattir.

— Gösterin bakayım şunu.

Poltavo mektubu Mister Brown'a verdi. Şef kâğıdı aldı. Arkasına döndü. Daha iyi görebilmek için yüzündeki örtüyü kaldırdı. Okudu ve nihâyet mektubu cebine koydu. Asabî bir tavırla konuştu:

— Düşüneyim, bakayım...

— Eğer benden memnun iseniz beni yalnız para ile değil, başka şeylerle de tatmin edebilirsiniz...

— Nedir o şeyler?

— Benim bir zayıf tarafım vardır. Yalnızlığa hiç tahammülüm yoktur. Akıllı kudretli insanlarla, bankerler, büyük avukatlar, velhasıl içtimaî seviyeleri yüksek kimselerle ahbap olmaya hasret çekiyorum. İyi müzik dinlenebilen, güzel kadınlarla hasbihal edilen salonlara bayılırım...

— İyi ama, ben ne yapayım?

— Beni kibar insanlarla tanıştırın. Bilhassa şu büyük bankerle... Gazetelerde her gün başardığı işleri okuyorum. İsmi neydi? Evet, Mister Farrington...

Yüzü örtülü adam uzun müddet sustu. Sonra büyük dolaba doğru yürüdü. Açtı. Elini soktu. Bir çıtırtı... Dolap olduğu yerde döndü. Açılan aralıktan başka bir oda göründü. Mr. Brown başını eydi. Elleri arkasında bir müddet bu odanın eşiğinde durdu:

— Poltavo, siz hakikaten çok zeki bir adamsınız!

Aralıktan geçti. Dolap yine eski yerine geldi.

SİVRİ TOPUK

— Katil!

Bu ses gecenin karanlığını yırttı ve uyanık olan Brack-

ley Square'ın sâkinlerinden birinin alâkasını çekti... Uykusuzluktan şikâyetçi olan Mr. Gregory Farrington elindeki kitabı bıraktı. Kaşlarını çatarak olduğu yerde durdu... Sonra oturduğu koltuktan kalktı. Kadife robdöşambrını giydi. Pencereye yaklaştı. Kepengi aralayarak sokağı gözledi.

Sokakta hafif bir sis vardı. Sokak fenerleri etrâfı pek aydınlatamıyordu.

Buna rağmen Mr. Farrington evinin kapısı önünde iki adam gördü. Şiddetli bir münâkaşaya dalmışlardı. Bir ara döğüşür gibi birbirlerine girdiler. Nihâyet bir tabancanın namlusu karanlıkta parıldadı.

Mr. Farrington evde yalnızdı! Uşak, ahçı, hizmetçiler ve şoför arkadaşlarının tertip ettiği balova gitmişlerdi. Kapının önündeki iki adamın sesi perde perde yükseliyordu.

Bir tanesi bağırdı:

— Hırsız! Beni atlatmak mı istiyordun?..

Cümlenin sonunu isitemedi.

Sokağın başında nöbetçi polis olması lâzım geliyordu. Mr. Farrington polis nerede ise gelir ümidiyle etrâfına bakındı. Fakat görünürde kimsecikler yoktu.

Nihâvet asağıva indi. Mektup kutusunun aralığından dışarıda konuşulanları daha iyi işitebiliyordu.

Diğer adam cevap veriyordu:

— Ne münâsebet! Bu işte yirmi kişiyi tatmin edecek para var. Atlatmava gelince hayır, katiyen... Böyle sırf tesâdüfî olarak karşılaşmamız çok fena oldu. Fakat sizi temin ederim, size ihânet etmek aklımdan bile geçmemiştir.

Mr. Farrington sigarının ucunu çiğneyerek uzun müddet devâm eden konuşmayı dinledi. İmâlı birkaç kelimeden bu iki adamın, bütün Avrupa polisleri tarafından aranan meşhur şantajcı Montagne Fallock hesâbına çalışmış olduklarını veya çalıştıklarını anladı. Hiç süphesiz bu adamlar, ayrı ayrı kendi hesaplarına bizzat Fallock'a şantaj yapmak istemislerdi.

Bu, herhalde böyle olacaktı. Mr. Farrington düşündü.

Emniyet şefi Mr. T. B. Smith'in evi de bu sokakta idi... Gazetelerin yazdığına göre, Fallock'u bulmayı bizzat üzerine almıştı...

Adamlardan biri, sözüne devâm etti:

— İnanın bana, size tekrar ediyorum, kendisiyle randevum var.

— Öyle ise berâber gidelim. Kimseye itimadım yok. Bilhassa sefil bir Napoli'liye...

Nöbetçi polis memuru, Şefi Mr. T. B. Smith'e de söylediği gibi, bu kavgadan hiçbir şey duymamıştı. Fakat birdenbire arka arkaya iki el silâh sesi ve uzun bir düdük işitince, kendi düdüğünü çalarak hemen koşmuştu.

Mr. Farrington'un kapısı önündeki kaldırımda iki ceset bulmuştu. Ev sâhibi ağzında düdük, eşikte duruyordu.

Mr. T. B. Smith on dakika sonra gelmişti. Vaka mahallinde bir sürü halk toplanmıştı. Bütün pencerelerden meraklı başlar uzanıyordu. Mr. Smith iki cesedi de muâyene etti. Görünüşe göre İngiliz değillerdi. Biri gayet temiz, bayağı zenginçe giyinmişti. Ötekinin sırtında ise bir garson smokini ve uzun bir pardesü vardı.

İki ceset yanyana idi. Biri yüzükoyun, öteki yan yatıyordu.

İlk muâyene ve tetkik yapılırken, polis toplanan halkı dağıttı. Mr. Smith yerde bir tabanca buldu. Bir tâne de yan yatan cesedin üstünde duruyordu. Sonra Mr. Farrington'la konuşmaya başladı. Milyoner hâlâ titriyordu:

— İçeri buyrun, ne biliyorsam size anlatayım.

Mr. Smith hole girerken bir koku hissetti. Fakat hiç renk vermedi. Burnu çok hassastı. Herkes gibi o da Mr. Farrington'un bu mahalleye yeni taşındığını ve büyük bir servete sâhip olduğunu biliyordu.

— İnşallah kızınız fazla korkmamıştır beyefendi?

— Ben Doris'in vasisiyim. İyi ki evde değil. Belki tanırsınız, dostumuz Lady Constance Dex'de misâfir...

Mr. Smith başıyla evet işâreti yaptı.

Mr. Farrington sözüne devâm etti:

— Maalesef size çok az izahat verebileceğim. (Hâlâ benzi sarı ve âsâbı bozuktu.) Bir kavga işittim. Aşağı indim. Kapıyı açmaya tereddüt ettim. Derken arka arkaya iki silâh sesi işitince dışarı çıktım ve polis memurunun bulduğu iki cesedi gördüm.

— Neden kavga ediyorlardı?

Mr. Farrington bir an tereddüt etti. Sonra konuşmaya başladı.

— İnşallah şâhit sıfatiyle beni çağırmazlar ya?

Polis şefi bu suâli cevaplandırmayınca milyoner sözüne devam etti:

— Her tarafta aranılan şu meşhur şantajcı Fallock için kavga ediyorlardı. Bir tânesi onu ihbar etmek istiyordu zannedersem...

Mr. Smith inandığını gösterir bir tavırla: «Pekalâ,» dedi. Sonra birdenbire: «Üçüncüsü ne oldu?» diye sordu.

Mr. Farrington kekeledi:

— Üçüncüsü mü?

— Evet, ikisini öldüren adam? Öyle ya, bu iki adamı öldüren bir üçüncü adamın bulunması lâzım... Bulduğumuz iki tabancada da noksan kurşun yok. Bundan maada sokağın fenerini bu tabancalarla atılmamış olan bir kurşun sıyırmış. Bu yüzden bir üçüncü şahsın var olduğuna kanaat getiriyorum. Evinizde araştırma yapmama müsaade eder misiniz?

Milyoner gülümsedi:

— Hiçbir mahzur görmüyorum. Nereden başlamak istersiniz?

— Mutfağın bulunduğu zemin kattan...

Ev sâhibi, polis şefine yol gösterdi. Mutfakta bir anormallik yoktu.

— Bu bodrumun kapısı... Şu da bahçeye çıkılan kapı... Kilitlidir.

Mr. Smith, tokmağı çevirdi. Kapı açıldı. Dar koridordan geçerken fikrini söyledi:

— Anahtarı çevirmeyi unutmuşlar.

Mr. Farrington hayret etmişti:

— Herhalde uşağımın mârifeti olacak. Bilhassa bunun için kat'î emir vermiştim. Ama bahçeye açılan servis kapısını sürgülü bulacaksınız.

Mr. Smith ilerledi ve cep lâmbasını yaktı:

— Emriniz yerine getirilmemiş. Bu kapı da aralık...

Mr. Farrington hayretle bağırdı:

— Aralık mı?

Polis şefi, sokağa giden daracık taş merdivenden çıkmaya başladı. Cep lâmbasının yardımı ile etrâfını tetkik ediyordu. Yerde ufak ve parlak birşey gördü. Eğildi aldı. Zengin kadınların çantalarında taşıdıkları altın kapaklı ufacık esans şişelerindendi. Kokladı.

— Tamam, bu...

— Ne o?

— Holde hissettiğim kokunun aynı. Nâdir parfümlerden. (Bir daha kokladı:) Miss Doris'in olmasın?

Mr. Farrington şiddetle başını salladı:

— Doris katiyen hizmetçilerimin dâiresine girmez. Esâsen parfümlerden nefret eder.

Mr. Smith şişeyi cebine soktu. Evin diğer kısımlarında yapılan araştırmada üçüncü şahıs hakkında hiçbir emâre görülemedi. Her taraf arandıktan sonra Mr. Farrington, polis şefini çalışma odasına dâvet etti:

— Bu mesele hakkında ne düşünüyorsunuz?

Mr. Smith, hemen cevap vermedi. Oturduğu koltuktan kalktı. Pencereye doğru gitti. Sokakta toplanan halk dağılmıştı. Sis gittikçe kalınlaşıyordu.

— Zannedersem Montagne Fallock'un izi üzerindeyim.

Mr. Farrington'un ağzı açık kaldı ve inanmadığını gösteren bir tavır takındı:

— Sâhi mi?

— Evet, sâhi...

— Öyle ise... Aşağıdaki açık kapılardan Fallock mu geçti dersiniz?

Mr. Smith başını iydi.

Milyoner tekrar söze başladı:

— Bana şantaj yapmak istemişti. Fakat bir türlü inanamıyorum...

Polis şefi ayağa kalktı:

— Şimdi can sıkıcı bir işim var. Şu iki cesedin üstünü aramam lâzım.

Mr. Farrington ürperdi:

— Feci!

Mr. Smith etrâfındaki pahâlı eşyâyı, beyaz mermer şömineyi, Şark halılarını, fevkalâde tabloları seyrediyordu. Ev sâhibinin yazı masası üzerinde gümüş bir çerçeve içerisinde fevkalâde güzel genç bir kadının fotoğrafı vardı.

Polis şefi masaya yaklaştı:

— Affedersiniz, bu resim...

— Lady Constance Dex'in fotoğrafıdır. Doris ile ben kendisi ile gayet samimiyiz.

— Şehirde mi oturuyor?

— Hayır, hâlen Bradley'de Belediye Reisi olan ağabeyinin yanındadır.

Mr. Smith sanki birşey hatırlamış gibi alnını buruşturdu:

— Bradley mi dediniz? Şu meşhur **Sihirli Ev**'in bulunduğu yer değil mi?

— Galiba, o evden bahsedildiğini işittim.

Polis şefi giderken mırıldandı:

— C. D.

— Nasıl? Ne dediniz?

— Lady Constance Dex'in markası...

— Peki ama, ne münâsebet?

— Demin yerde bulduğum şişenin üzerindeki marka!

TOKYOLAR

Mr. Smith, Scotland Yard'daki bürosunda idi. Dışarıda iki gündenberi devâm eden ve rasathâneye bakılırsa daha birkaç gün sürecek olan kalın bir sis tabakası vardı.

Oda, şık ve kibar mobilyasiyle gayet sevimli idi. Küçük bir masa üzerinde bir tepside polis şefinin basit yemeği duruyordu.

Mr. Smith saate baktı. Biri yirmi beş geçiyordu. Masasının üzerinde bulunan zile bastı. Birkaç sâniye sonra bir polis memuru geldi:

— G. 7941 numaralı dosyayı isteyin ve bana getirin.

Memur gitti. Şef de fincanına çay doldurdu. Güneşten yanmış alnında derin bir çizgi belirdi. İznini geçirmek için gittiği Fransa'dan ehemmiyetli ve güç bir iş için alelâcele çağırmışlardı. Dünyânın en büyük dolandırıcısı Montagne Fallock'u bulmak icâbediyordu. Şimdi de bu işin acele halledilmesi gerekiyordu. Çünki Brackley Square'daki çifte cinâyet de ona bağlanıyordu.

Kimse Fallock'u görmemişti. Hiçbir fotoğrafı da mevcut değildi. Yanında çalışanlardan birkaç kişi tevkif edilmişti. Fakat ehemmiyetsiz kimselerdi. Bunlardan işe yarar bilgi almak kabil olmamıştı. Banka ve işadamlarından mürekkep geniş ve sağlam bir şebekenin gölgesinde iş görüyordu.

Polis memuru, istenilen dosyayı siyah meşinden bir kılıf içerisinde getirdi. Masanın üzerine bıraktı.

Mr. Smith dosyayı açtı. İçinden kırmızı şerit ile bağlı üç tomar kâğıt çıkardı. Tomarın birini çözdü. Üç tâne fotoğraf aldı. Yanyana masaya dizdi. Bunlar büyütülmüş ve muhtelif zamanlarda alınmış parmak izleriydi. Aynı şahsa âit oldukları bir bakışta anlaşılıyordu.

Polis şefi cebinden çıkardığı daha küçük bir parmak izi fotoğrafı ile bunları karşılaştırdı. Hiç şüphe yoktu. Lady Dex'e gönderilen bir mektubun üzerinden mûcize kabilinden alınmış hemen hemen belirsiz olan parmak izi diğerlerinin aynı idi.

Mr. Smith zile bir daha bastı...

— Mister Ela bürosunda mı?

— Evet efendim. Doklardaki vak'a hakkında ifâde alıyor. Doklardaki hâdise... Gümrük antrepolarını soyan iki kişi söz konusu idi. Polis memuruna ateş edip kaçmış-

lardı. Fakat birisi polisin arkadaşı tarafından yaralanmıştı. Onları bekleyen otomobile kadar kan izleri bulunmuştu.

— Evet, evet! İşi bitince buraya gelmesini tarafımdan ricâ edin...

Mr. Ela herhalde sorgusunu çabuk bitirmiş olacaktı. Biraz sonra uzun boyu ve mağmum tavrı ile eşikte göründü.

— Ela, gelin bakalım, işler yolunda değil mi yoksa?

— Birbirini tutan ifâdeler elde etmek için çok güçlük çekiyorum. Hırsızların hüviyeti hakkında hiçbir bilgi alamadım. Otomobillerinin numarası sahteymiş. Limehouse' dan ileride de izi kayboluyor. Boşlukta dolaşıp duruyorum. Muhakkak olan bir şey varsa, o da heriflerden birinin yaralandığı, yâhut öldüğü ve arkadaşı tarafından otomobile kadar sürüklenip kaçırıldığıdır. Herhalde ergeç bir yere götürüp bırakmak mecburiyetinde kalacak.

— Aziz dostum Fallock mevzubahis olsaydı, ileri doğru bir adım atmış olacaktım. Benim dolandırıcımın yanında bu zavallı hırsızın ne kıymeti var ki?

Ela güldü:

— Öyle demeyin canım. Benim hırsızlar da öyle âdi cinsten değil. Afrika sâhillerinden gelen Mardavia vapurunun bâzı yolcularının zâtî eşyâsına musallat olmuşlar. Koca koca bavullar. Kongo'nun yüksek komiserlik, umumî kâtibinin, umumî vâlinin karısının —ismini unuttum— bavullarını, bir de Kongo'da uyku hastalığı hakkında tetkikat yapan Doktor Goldworthy'ye âit ufak bir sandığı zorlamışlar.

— Heriflerin âdi bir hırsızlık için böyle otomobil kullanmaları tabanca taşımaları ve maske takmaları hakikaten çok garip... Maamafih, zamanımızda teferruatı göz önünde tutarak bütün tedbirleri aldıktan sonra iş görenler çoğaldı.

— Şimdi siz anlatın bakalım, işler ne merkezde?

Smith içini çekti:

— Fallock meselesi ile uğraşıyorum. Ah bu Fallock, yine, Bradley Belediye Reisi Harry Dex'in kızkardeşi Lady

Constance Dex'den eski bir rezâleti meydana vurmak tehdidiyle on bin liracık sızdırmak istemiş.

Dex, kızkardeşinden korkan şişman ve sessiz bir asılzâdedir. Kızkardeşi hâlâ çok güzel olan akıllı bir kadındır. Kabahati de hemen hemen unutulmuştur. Adam Afrika'da ölmüş. Ağabeysi her şeyi biliyor, fakat Fallock işi herkese yayacağını söylüyor. Eğer vaziyeti polise haber verirse kadını ölümle tehdit etmiş, zâten birkaç defâ böyle hareket etmişti. Milyoner Farrington da Lady Dex'in ahpâbi...

— Garip şey. Brackley'de yapılan çifte cinâyet size bir ipucu vermedi mi?

Smith elleri cebinde, aşağı yukarı dolaşıyordu. Başını salladı:

— Birinin ismi Ferrera de Costa, ötekinin Henry Sanz. Her ikisinin de Fallock hesâbına çalışmış olmaları kuvvetle muhtemel. Birincisinin içtimaî seviyesi fenâ değil, mimarmış, patronu ile kurbanları arasında vasıta rolü oynamış olsa gerek. Paris'ten bir para meselesinden kaçmış. Sanz ise komisyoncu imiş ve patronunun itimat ettiği postacılık vazifesini görmüş. Üzerlerinde enteresan bir şey bulamadım, yalnız şu çıktı.

Smith masanın gözünü açtı ve içinden gümüş ufak bir madalyon çıkardı. Alelâde bir şeydi ve üzerinde yarı silinmiş bir marka vardı.

Polis şefi madalyonu açtı. İçinden yuvarlak beyaz bir kâğıt çıktı.

— Her yerde tanınan yabancı zamklı etiketlerden. Fakat üzerindeki yazı dikkatimi çekti.

Ela, madalyonu aldı ve etiketteki yazıyı okudu:

MOR. COT
GOT SAV The KENG

Smith madalyonu cebine yerleştirdi:

— Çok vatanseverce, fakat tamâmiyle mânâsız: Zâten imlâ hatâları da var.

Ve dosyayı toplayarak masanın gözüne koydu.

Ela esnemeye başladı:

— Affedersiniz ama, dehşetli uykum var. Demin Bradley'den bahsetmiştiniz galiba? Oldukça tanınmış bir yerdir.

— Evet. **Sihirli Ev**'in bulunduğu küçük şehirdir. Fakat böyle acayip evler yaptıran Amerikalı milyonerlerin delilikleri polisi alâkadar etmez. Chelsea'ya kadar otomobille benimle berâber gelmek ister misiniz? Belki sevgili Fallock'a rastgeliriz.

Bunu söylerken eldivenlerini giydi ve pardesüsünü aldı.

— Bugün şansınız var, mûcizeler yaratacaksınız.

— Eve gidip rahatça yatmayı tercih ederim.

Dışarıda sis o kadar kalındı ki, iki polis şefi tereddüt ettiler. Smith'in şoförü sabırlı ve temkinli bir adamdı. Fakat Chelsea'ya kadar otomobil kullanmanın çok güç olacağını hissediyordu:

— Gideceğimiz yerlerde çok sis var. Westminster polis komiserliğine telefon ettim. Bu zifirî siste otomobille yola çıkmanın delilik olduğunu söylediler.

— Pekalâ! Ben burada yatarım. David siz de yatacak bir yer bulursunuz. Ela siz ne yapacaksınız?

Ela alaycı bir tavırla cevap verdi:

— Şöyle bir dolaşmak niyetindeyim!

Smith'in bürosuna döndüler. Smith elektriği yaktı ve kapının eşiğinde dondu kaldı. Odadan çıkalı ancak on dakika olmuştu. Fakat bu zaman zarfında masanın iki gözünün kilidi kırılmıştı. Hırsızın alelâcele yaptığı araştırma esnâsında dağıttığı kâğıtlar yerlerde duruyordu.

Smith, hemen yaklaştı. Masanın gözlerini muâyene etti: Fallock'un dosyası yokolmuştu.

Pencerenin biri açıktı ve içeriye dalga dalga sis giriyordu.

Ela, masanın üzerindeki kurutma kâğıdını gösterdi:

— Burada bir kan lekesi var.

— Pencerenin camını kırarken eli kesilmiş.

Pencereden eğildi ve damın saçağına asılı Amerikan itfaiyesinin kullandığı iki kancalı merdivenlere benzer bir merdiven gördü. Sis o kadar kalındı ki, merdivenin tepesini göremiyordu. Merdiven, o kadar hafif bir maddeden yapılmıştı ki, iki polis şefi içeri almak için hiç zorluk çekmediler.

— Merdivende de kan lekesi var.

Çaldığı zil üzerine gelen polis memuruna, alelâcele emirler verdi:

— Çabuk, Scotland Yard'ın bütün kapılarına eldeki memurları gönderin. Sonra Cannon Row kışlasına telefon edin. Bulunduğumuz binâyı hemen abluka etsinler. Elinden yaralı herkes tevkif edilmelidir. Bu son emri bütün polis merkezlerine bildirin.

Smith kocaman bir pertavsız aldı ve kurutma kâğıdındaki kan lekesini tetkike başladı:

— Bu adamı yakalayacağımızdan hiç ümitli değilim.

— Parmak izini tanıyabildiniz mi?

— Evet, Fallock'un parmak izi... Bundan mükemmel bir imzâ olamazdı. Fakat şimdi, asıl bilmemesi lâzım gelen şeyi öğrendi...

— Nedir o?

Smith hemen cevap vermedi. Kan lekesini tetkike devâm etti:

— Kendisi hakkında ne kadar bilgimiz olduğunu öğrendi. Fakat bunlardan başka bir şeyler bildiğimizi zannediyorsa, o zaman partiyi kaybetmiş sayılırım.

BOTLAR

Nâdir görülmüş bir gece idi. Sis bütün şehri kaplıyor, şehir âdetâ bir sis yağmuru altında bulunuyordu. Bütün caddeleri katı ve yeknesak bir cisim dolduruyor, yan sokakları tıkıyor, meydanları sanki ince külrengi bir bezle örtüyordu. Kalın, lûcuzetli maddesi tâ zemine kadar iniyor-

du. O kadar kesifti ki, bir metre ötesini görmek güç oluyordu. Arasıra tesâdüf edilen yayalar, birdenbire çıkıp elle tutulan bir mâyi içinde hemen kayboluveren hayâletlere benziyordu.

Bâzı yerlerde sis kesâfetini kaybediyordu. Meselâ, Jollity Tiyatrosu'nun önünde çok kuvvetli lâmbalar, fezâdan gelen kocaman parlak böceklere benzeyen otomobillerin, içindekileri bırakıp tekrar karanlıklara daldıkları, sarı ışıklı bir meydancık husule getiriyordu.

Tiyatro merdiveninin birinci basamağında, herkesin görebileceği bir yerde zeki bakışlı bir çocuk duruyordu. Gazete satar gibi yapıyor, fakat aslında gelen otomobilleri dikkatle gözetliyordu.

Birdenbire, büyük kapalı bir otomobilin gelip durduğu kaldırımın kenarına doğru koştu. Bir adam otomobilden ağır ağır indi ve genç bir kadının elini tutmak için arkasına döndü.

Yalnız bir sâniye, büyük bir kürk mantoya bürünmüş olan uzun boylu, nârin, fevkalâde güzel genç kadın, gazeteci çocuğun nazarlarını çekti. Yumurcak âdetâ büyülenmişti.

Genç kadın otomobilin içindeki bir kadına seslendi:

— Teyze, dikkat edin! Sisten kaldırımlar kayıyor.

Çocuk düştüğü uyuşukluktan kurtuldu ve yapacağı işi tasarlıyarak yaklaştı:

— Beyefendi, gazete?

Adam evvelâ reddetmek istedi, fakat çocuğun hâlindeki anlaşılmaz bir şey, fikrini değiştirtti. Ufaklık bulmak için ceplerini ararken çocuk onu tetkike vakit buldu. Yüzü armudî ve beyazdı. Dudakları ince idi. Yanaklarında bilhassa burnu ile çenesinin arasındaki kısımda derin çizgiler vardı. Gözleri açık mâvi ve fersizdi. Çocuk: «Ta kendisi» diye düşündü ve vazifesini yapmaya hazırlandı. Bu sıralarda, genç kadın adamın bu havâdis merâkı ile alay etti ve taksinin parasını verip kendilerine doğru gelen diğer adama döndü.

Çocuk bu vaziyetten istifade ederek otomobilden inen adama sokuldu. Alçak, fakat gayet açık bir sesle fısıldadı:

— T.B.S.

Adam sarardı. Eldivenli elinde tuttuğu para, kaldırıma düştü.

Çocuk eğildi. Parayı aldı ve ısrarla tekrar etti:

— T.B.S.

— Burada mı?

Çocuk acele acele konuştu:

— Tiyatronun etrâfında yüzlerce sivil polis var!..

Ve paranın üstünü iâde eder gibi yaparak adamın eline beyaz bir kâğıt parçası sıkıştırdı. Sonra döndü, genç kadına alaylı bir reverans yaptı. Öteki adama keskin bir bakış fırlattı ve iki adımda kalabalığın içinde kayboldu.

Bütün bu sahne bir dakika sürmüştü. Biraz sonra bahis mevzuu dört kişi koltuklarına yerleşirken, orkestra da Strand Girl uvertürüne başlıyordu.

Genç kadın dalgın dalgın göğsündeki menekşelerle oynayarak konuştu:

— Bir küçük sokak çocuğu olmayı ne kadar isterdim. Düşünün bir kere, başından neler geçer, ne dersiniz Frank?

Frank Doughton gülümsedi ve genç kadının gözlerinin içine öyle bir bakışla baktı ki, kadın kızardı.

— Hayır, ben istemezdim.

Kadın güldü ve beyaz omuzlarını silkti:

— Frank, genç bir gazeteci için çok hassas ve acelecisiniz. Dostumuz Kont Poltavo'dan kinâyeli cevaplar vermek sanatı, incelik ve zerâfet dersleri almalısınız .

Kurnazlığı istediği tesiri yaptı. Poltavo ismini işitince delikanlı kaşlarını çattı. Güç zaptedilmiş bir kızgınlıkla sordu:

— Bu gece o da gelecek mi?

Genç kadın hırçın bir tavırla gülümseyerek başiyle evet işâreti yaptı.

— Doris, bu adamda ne gibi meziyetler bulduğunuzu anlayamıyorum. Alçağın biri olduğuna bahse girerim. Evet

nâzik ve gülümseyen bir sefil... Lady Dinsmore, siz ne dersiniz?

— Patricia teyzeden nâfile yardım beklemeyin. Poltavo'nun Londra'nın en enteresan adamı olduğunu söylüyor, değil mi teyzeciğim?

— Doğru! Kont Poltavo yalnız enteresan olmakla kalmıyor, eşsiz bir adam. Konuşması çok hoşuma gidiyor. Gayet ince fikirli, sonra şahsî fikirlerini rafın üzerine şişe dizer gibi kendisine saklıyor.

Doris düşünceli düşünceli fikrini söyledi:

— Evet! Bu şişelerin içinde ne olduğunu anlamak isterdim. Bugün olmazsa yarın anlaşılır.

Frank acı konuştu:

— Şişelerin üzerinde herhalde **zehir** yazılı olsa gerek!

Birkaç zamandanberi sevgilisinin kendisine karşı tavır ve hareketlerinin değiştiğini farketmişti. Genç kadın sanki ona alaylı ve kızgın bakıyordu. Saflığı, gençliği, sâdeliği ve bilhassa utana utana yaptığı aşk itirafları ile alay ediyordu. O azametli ve nâzik tavırlı ecnebi, rakibi olmaya kalkarsa, kızı kaybedeceği muhakkaktı. Doris'in vasisini yardımına çağırdı.

— Mister Farrington, sizin bu hususta fikriniz nedir?

Mr. Farrington irkildi. Sanki korkulu bir rüyâdan uyanıyordu. Benzi fenâ halde sararmıştı. Delikanlıya cevap vereceği yerde genç kıza döndü:

— Doris, Lady Constance'dan ne zaman ayrıldınız?

Genç kız bu suâle hayret eder gibi oldu:

— Bugün görmedim. Dün akşam Bradley'e gitti, değil mi teyze?

— Evet! Bu siste otomobil ile şehir dışına çıkmak ne cesâret. Bazan Constance Dex'in biraz deli olduğuna hükmediyorum.

Farrington: «Ben bu fikre katılmıyorum...» dedi. Daha sonra Doughton'a doğru iğilerek: «Siz, kadınlarla meşgul

olun. Şimdi aklıma gelen bir iş için gitmek mecburiyetindeyim,» diye ilâve etti.

Ayağa kalkarken Doughton'a dışarı çıkması için hafif bir işâret yaptı.

Locanın kapısı kapandıktan sonra Farrington, delikanlıya sordu:

— Bir şey bulabildiniz mi?

— Ne gibi?

— Aşkolsun! Size verilen mühim vazifeyi hakkiyle yapıyorsunuz doğrusu...

— Evet, hatırladım, şu Tollington meselesi değil mi? Henüz bir şey bulamadım. Bu türlü araştırmaları başaracak kabiliyette yaratılmadığımı zannediyorum. Polis romanları yazıyorum ama, hakikat halde polis hafiyeliğine hiç istidadım yok. Bu işi bana vermekle hakkımda teveccüh gösterdiniz ama...

Farrington homurdandı:

— Saçma lâfları bırakın. Teveccühten dolayı değil, menfaat meselesi bu. Vaziyeti iyice kavrayamadınız galiba. Tollington'un milyarlarına bir vâris var. Vasiyeti yerine getirmeye mecbur olanlardan biri de benim. Tabiî bu büyük mesuliyetten beni kurtaracak olan vârisi bulmak menfaatim icâbıdır. Bu vârisi bulana dolgun bir ikrâmiye verilecek. (Saatine baktı:) Sonra, size Doris'den de bahsetmek istiyordum.

Localara giden koridordaydılar. Frank kendi kendine Farrington'un bu bahsi neden burada açmaya lüzum gördüğünü düşünüyordu. Fakat sesini çıkarmadı. Tollington'un milyonlarının meçhul vârisini bulmak işi kendisine verildiği için iftihar ediyordu. Bu işi başaracağından ümidi yoktu. Maamafih bir bakıma buna memnun oluyordu. Çünki bu sebeple Doris'in vasisi ile münâsebetini devâm ettiriyordu.

Farrington saatine bir daha bakarak sözüne devâm etti:

— Hissiyatımı biliyor musunuz? Doris'in sizinle evlenmesini isterim. Bu dünyâda ondan başka kimseye bu

kadar derin sevgim yoktur... (Sesi titriyordu. Kimse onun samimiyetinden şüphe edemezdi:) Affedersiniz, âsâbım bozuk... Kapımın önünde geçen gece işlenen çifte cinâyet beni çok sarstı. Haydi, kalbini ve elini kazanmaya bakın!

Frank'a buz gibi bir el uzandı. «Yine geleceğim» diye bir şeyler mırıldandı. Merdivenlerden indi. Holü geçti ve sokağa çıktı. Bir düdük işâreti üzerine bir taksi geldi.

— Savoy oteline!

Bir iki dakika sonra başını kapıdan uzattı:

— Burada ineceğim.

Taksinin ücretini ödedi. İyi kalpli şoförün, bu sis içinde yalnız gitmemesi için yaptığı itirazlara aldırmıyarak pardesüsünün yakasını kaldırdı. Sokağa saptı ve başka bir taksiye bindi.

MOKASEN

Küçük gazete satıcısı, Mr. Farrington'dan ayrılırken, henüz kendisine verilen vazifenin yarısını yapmıştı. Elindeki gazeteleri bir tarafa attı ve Southwark'a giden otobüse atladı. Yarım saat sonra indi. Borough civârındaki dar sokaklara daldı. Burada lâmbalar daha hafif olduğundan göz gözü görmüyordu.

Yolu iyi bilen çocuk, kayan kaldırımlarda koşuyor ve sanki tâkip edilmekten korkuyormuş gibi ara sıra arkasına bakıyordu. Tam gitmesi lâzım gelen sokağın başında iri yarı kuvvetli bir adama çarptı. Kendisine doğru uzanan iki el gördü. Hiç tereddüt etmeden yana atladı. Birkaç adım attı. Adam da arkasından seyirtti. Çocuk birdenbire döndü. Kendisini tâkip edenin üzerine atıldı ve kuvvetle kolundan ısırdı. Adam acısından bağırdı. Çocuk uzaklaştı. Geri geldi ve dar sokağın karanlıklarında kayboldu.

Çocuk, nefes nefese adamın uzaklaşmasını bekledi. Sonra da dipteki bir kapıya yavaşça vurdu.

Kapı açıldı.

Girdiği oda gayet sefilâne döşenmişti. Bütün eşyâsı eski bir minder, çam tahtasından bir masa ve birkaç sandalyeden ibâretti. Çocuk, üzerindeki çamurları eliyle temizlemeye çalışırken önünde duran adamın omuzları üzerinden, minderde kımıldamadan yatan ve büyük bir palto ile örtülü bir insan vücuduna gözü ilişti.

Kapıyı açan adam sordu:

— Ne oldu?

Gayet tatlı bir sesi vardı. İnce uzun, çok uzun, çok esmer, yüzünün düzgün çizgileri hâlâ sertti. Masanın üzerine pardesüsünü ve ipek silindir şapkasını koymuştu. Smokininin yakasında bir demet menekşe vardı.

Çocuk bu adam hakkında pek bir şey bilmiyordu. Yalnız, ecnebi ve oldukça anlaşılmaz bir adam olduğunu, Place Portland'da güzel bir evde oturduğunu ve kendisine yapılan ufak tefek hizmetlere mukabil çok para verdiğini biliyordu.

Yaptığı işleri sıra ile anlattı. Demin yolda uğradığı tecâvüzü söylemeyi de unutmadı.

Adam, dirsekleri masada, başı elleri arasında, dikkatle dinledi. Yılan başı şeklinde yontulmuş büyük bir yakut, küçük parmağında parıldıyordu.

— Bu gecelik bu kadar yavrum!.. (Para çantasından bir altın aldı:) Bu, yorgunluğun için... (Sonra, çocuğa bir altın daha uzattı:) Bu da susman için, anladın ya!

Çocuk, bir taraftan anladığını göstermek için başını sallarken bir taraftan da hiç kımıldamadan hâlâ minderde uzanmış olan adamdan gözünü ayırmıyordu.

— Gidebilirsin.

Çocuk, bu emri tekrar ettirmedi.

Sokak kapısı henüz kapanmıştı ki, başka bir odadan Farrington çıktı. Çocuktan birkaç dakika evvel gelmişti.

Parmağı yakutlu adam onu görünce yerine oturdu:

— Çok şükür! Nihâyet işler yoluna girmeye başladı...

Karşısındaki ağır ağır başını eydi. O da, minderin üzerinde yatan adamdan gözünü ayıramıyordu.

— Gece bitmeden işler iyice yoluna girecek. Fakat azizim Poltavo, çok dikkatli hareket etmek mecbûriyetinde olduğumuzu hatırlatmaya lüzum görmüyorum. Bir tek yanlış adım, en ufak bir şüphe uyandırmak, şimdiye kadar kurduğumuz binânın bir anda yıkılmasına sebep olur.

Poltavo, yakasındaki menekşeleri koklamak için, başını eydi:

— Şüphesiz! Fakat bir şey unutuyorsunuz. Bahsettiğiniz binâyı ben henüz bilmiyorum. Fazla ihtiyatkârlığınız, şimdiye kadar bana teferruatiyle bahsetmenize mâni oldu.

Bunları söylerken karşısındakini alaylı bir tebessümle süzüyorsa da, bakışlarındaki ciddiyet ve sertlik bu gülümsemenin samimî olmadığını anlatıyordu:

— Doğru değil mi? Beni gölgede bırakıyorsunuz... Hemen tatbik edeceğiniz plânlardan dahi bilgim yok.

Mr. Farrington ne diyeceğini bilmiyordu. Sahte bir hoppalıkla söze başladı:

— Çok karışık meseleler var...

— Onlardan daha acele olanı var. Meselâ, sağ elinizin sol elinizden daha büyük olduğunu görüyorum. Bundan beyaz eldiveninizin altında bir sargı olduğuna hükmediyorum. Farrington, hissiyatınızı lüzumundan fazla saklıyorsunuz.

Mr. Farrington homurdandı:

— Yok canım!

Fakat karşısındaki aldırmadı, sözüne devam etti:

— Müsaade ederseniz size iyi bir nasihat vereceğim. Emin olun bunda hiç bir menfaatim yok. Bana projelerinizi anlatın. Benden yardım isteyin. Bir adama ihtiyâcınız olduğunu biliyorum. Sadâkatim hakkında da lâzım gelen tecrübeyi yaptınız. Bugün öğleden sonra ziyâretinize geldiğimde, benim gibi bir adamın size mühim faydaları dokunabileceğini işâret ettiğim zaman tereddüt ve benden şüphe ettiniz. Sonra dedikodu ile uğraşan bir gazete idârehânesinde edindiğim tecrübelerden bahsettiğim zaman

kızdınız. Size daha ne söyliyeyim? Meteliğim yok. Kont ünvanına hakkım olduğunu ispat eden vesikaları kaybettim... Oyun oynarken hile yaptım. Az kaldı katil dahi oluyordum... Beni himâye edecek olan mûteber ve zengin bir adama mutlak surette ihtiyâcım var... Bundan daha açık nasıl konuşayım?.. (Hafif bir reverans yaparak sözüne devâm etti:) Kabiliyetim hakkında deliller istediniz... Pekalâ, bu gece tiyatroya girerken benim sâyemde, çok zeki bir insan olan Polis Şefi T. B. Smith'in sizi tâkip ettirdiğinden ve memurlarıyle tiyatroyu sardığından haberdar oldunuz. Göndermiş olduğum çocuğun başka hususlarda da size faydası dokunmuştur. İşte bu suretle size, polisin sırlarını bildiğimi ispat ettim. Aynı zamanda sizin gizli randevu yerinizi de keşfettim... Burası...

Çevire çevire bütün odayı gösteren eli, kasten minderin hizâsında durdu.

Mr. Farrington sert bir sesle cevap verdi:

— Hoşuma gidiyorsunuz. (Saatine baktı.) Tiyatroya gidelim. Konuşuruz. Aynı zamanda şu zavallı Smith'in plânlarını da altüst ederiz.

Bu son kelimeleri söylerken gülümsedi. Sonra minderin üzerinde yatan adamı göstererek hemen ciddileşen bir sesle devâm etti:

— Belki kaybettiğim şu dostumun yerine geçersiniz. Ha, şunu da sorayım: Makineden anlar mısınız?

— Cebimde bir mühendis diploması var!

AYAKKABI BAĞI

Tam saat onda Strant Girl'ün birinci perdesi biterken, Lady Dinsmore, Mr. Farrington ile berâber gelen Kont'a elini uzatmak için döndü:

— Azizim! Size gücendim. Daha demin sizi methederken siz beni atlattınız. Yoksa sizi Farrington mu alıkoydu?

— Çok müteessirim...

Poltavo'nun öyle bir bakışı vardı ki, sanki karşısındakilerin ruhlarını okuyordu. Karşısındakileri dinlemesini bilirdi. Hazırcevaplığı ve zekâsı da gözönüne alınınca neden herkesçe sevildiği, kolayca anlaşılırdı.

— Lady Dinsmore, evvelâ affınızı ricâ ederim. Sonra müsaade ederseniz mâzeretimi anlatayım...

İhtiyar kadın güldü:

— Suçunuzu hiçbir mâzeret affettiremez. Ama yanıma oturun ve anlatın bakalım... Yeğenimi ve Mister Doughton'u tanırsınız değil mi? Kıymetli bir gazetecidir.

Kont yanyana oturan ve konuşan iki genci selâmladı ve Lady Dinsmore'un yanına oturdu. Gülümsiyerek konuştu:

— Mister Farrington'un da hazır bulunması lâzım gelen bir iş vardı.

Lady Dinsmore itirâz etti:

— İş! Artık bunu mâzeret olarak kabul edemem. (Sesini alçalttı:) Mister Farrington'un ağzından bu kelime düşmüyor. Bir sürü telefon, telgraf, kodlu telgrafları halletmek... Onunla aynı evde oturanların ne gece, ne de gündüz hiç rahatı yok. O kadar usandım ki, nihâyet bir gün: 'Gregory hizmetçilerin rahat bir uyku uyumasını istiyorum, evimizin de bir borsa acentesi olmasına tahammül edemiyorum... Evrâkınızı toplayın, Savoy Oteli'ne gidin, orada kâğıt parçalariyle istediğiniz kadar eğlenin, dedim. Dediğim gibi de yaptı.

Poltavo sanki Farrington'un dalgın duruşunu ilk defâ görüyormuş gibi arkasına baktı ve alçak sesle sordu:

— Rahatsız mı?

Lady Dinsmore omuzlarını silkti:

— Galiba biraz rahatsız. Fakat rahat bırakılsın diye mübalâğa ediyor. Müzikten nefret eder. Doris nâfile üzülüyor. Zavallı kızcağız, amcasını çok sever... Herhalde yeğeni olduğunu biliyorsunuz. Zâten benim de yeğenimdir: Kız kardeşimin kızıdır. Gregory de babasının kardeşidir.

Kont, genç kıza baktı: Kafası mühim meselelerle meş-

gulmüş gibi sahneyi dalgın dalgın seyrediyordu. Dâimî neşesi uçmuş, genç yüzüne hüzünlü bir ciddiyet çökmüştü.

Kont alçak sesle mırıldandı:

— Ne kadar güzel!

Bu sözde, takdirden başka mânâlar vardı. Lady Dinsmore sual dolu bir bakışla baktı. Poltavo bu suale açıkça cevap verdi:

— Şu genç Doughton ile nişanlıdır, değil mi? Sırf merak ettiğim için sorduğumu zannetmemenizi ricâ ederim. Başka sebepler var...

Gayet ağır başlı konuşuyordu. Lady Dinsmore gözlerini yere indirdi ve düşünmeye başladı. Biraz sonra yine yavaş sesle cevap verdi:

— Bana bu hususta bir şey söylemedi. Fakat çok zeki ve muhakemesi yerinde olduğunu zannediyorum. (Bir an tereddüt etti:) Yalnız bildiğim bir şey varsa, o da size karşı antipatisi olduğudur... Çok üzgünüm, fakat bunu, açıkça söylemekten çekinmiyor.

— Bunu ben de biliyorum. Yalnız eğer sizi rahatsız etmiyorsam neden antipatisi olduğunu söyler misiniz?

İhtiyar kadın gülümsedi:

— İstediğinizden iyisini yapacağım. Size bizzat kendisine sorma fırsatını vereceğim. (Sonra eğildi. Doughton'un omuzuna yelpâzesi ile dokundu:) Frank! Yanıma gelip gazetenizin neden Almanlar aleyhine bu kadar şiddetli yazılar yazdığını anlatır mısınız? Böyle devâm ederse, Baden-Baden'e gidemiyeceğiz galiba...

İki erkek yer değiştirdiler. Kont, Doris'in yanına oturdu. Bir müddet sustuktan sonra konuştu:

— Miss Gray! Teyzeniz bana bir sual sorabilmek fırsatını verdi. Müsaade eder misiniz?

Genç kız kaşlarını kaldırdı, dudakları hafifçe büzüldü. Hayret ettiğini belirten bir sesle cevap verdi:

— Ne teyzemin, ne de sizin cevâbını bulamadığınız bir sual... Öyle ise çok güç bir şey olacak. Benim de cevap verebileceğimi hiç zannetmiyorum.

Poltavo, bu cevaptaki istihzayı anlamazlığa geldi:

— Sizi alâkadar ediyor!

Genç kız doğruldu:

— Ya!

Karşısındakine nefretle baktı. Ayakları asabiyetle yerdeki halıyı dövmeye başladı. Kısa ve acı bir gülüşten sonra şunları söyledi:

— Zekâ hususunda sizinle yarışa çıkamam. Bunu açıkça itiraf ederim. Yalnız düşündüğünüz gibi konuşmadığınızı konuştuğunuz gibi de düşünmediğinizi çoktan biliyorum.

— Affedersiniz, Miss Gray, benim hakkımda yanlış kanaatler edinmişsiniz... Söylediğim gibi düşünürüm. Bilhassa size hitâbederken. Fakat düşündüğümü söylemek meselesine gelince, kalbin en derin köşelerinde saklı bulunan şeyleri herkesin görebileceği şekilde açığa vurmak... Sırf aptallıktan başka bir şey olmaz. Fakat daha açık konuşmuş olmak için şunu da söyliyeyim: Herhalde sizi gücendirecek bir şey yapmış olacağım. Evet, muhakkak bir şey yaptım. Yâhut yapmam lâzım gelen bir şeyi ihmal ettim. Yâhut da şahsımda, hoşunuza gitmeyen bir şey var. Öyle değil mi?

Bunları söylerken samimiyeti belliydi. Buna rağmen genç kız dalgın ve soğuk duruyordu.

Bir sâniye yüzünün gergin hatları amcasınınkileri andırdı:

— Soracağınız sual bu muydu?

Kont tasdik etti.

Zaptedilmiş heyecan dolu bir sesle genç kız şöyle dedi:

— Öyle ise cevap vereceğim. Mâdemki açık konuştunuz. Ben de sizinle öyle konuşacağım. Vaziyet belirlenmiş olur.

— Benim de istediğim bu...

— Size karşı antipatim olduğu doğrudur. Bunu size açıkça söylemek fırsatını bulduğum için memnunum. Aslında antipati kelimesi yerine başka bir kelime kullanmam lâzım. Çünki sizde hoşlanmadığım şey, açık olmayan ta-

vır ve hareketiniz, ısrarlı hâliniz, sonra amcamın üzerindeki nüfuzunuzdur. Bizimle tanışalı henüz onbeş gün olmadığı halde benimle küstahlık addettiğim şekilde konuşuyorsunuz. Bugün amcamla üç saatten fazla görüştünüz... Onunla ne iş yaptığınızı anlamak isterdim.

Kont müstehzi bir tavırla: «Bu işi...» diye söze başladıysa da vazgeçti ve gayet ciddî bir tavırla şöyle devâm etti:

— Bana ihtiyâcınız olacağı zaman sizin dostunuz olmayı istiyorum. Emin olun, o zaman da pek uzak değildir.

Genç kız birdenbire değişen bir sesle konuştu:

— Ah! Size inanabilsem... Hakikaten bir dosta ihtiyâcım olacak. Fenâ halde üzülüyorum. Belirsiz korkular, neden olduğunu anlıyamadığım sıkıntılar içerisindeyim. Etrâfımda feci bir şeyin dolaştığını hisseder gibi oluyorum. Size ne olduğunu anlatamam, ama durun, bir şey sormama müsaade eder misiniz?

— İsterseniz bin şey sorun.

— Bana doğru cevap verecek misiniz?

Poltavo gülümsedi:

— Cevap verirsem doğru olduğuna inanın.

— O halde... Doktor Fall dostunuz mudur?

— En büyük düşmanımdır.

Poltavo, Doktor Fall'ın kim olduğunu dahi pek bilmiyordu. Fakat genç kızın bu cevâbı beklediğini anlıyordu.

— Ya Mister Gorth?

Poltavo başını sallamakla yetindi.

Doris geniş bir nefes aldı ve içi rahatladı.

— Ya amcam, hakikaten dostunuz mudur?

Poltavo tereddüt etti:

— Bilmiyorum. Eğer Doktor Fall'ın nüfuzundan kurtulursa, dostum olacağını zannediyorum.

Kont fazla ileri gidiyordu. Fakat o, yalnız genç kızın arzu ettiği şekilde cevaplar vermeyi düşünüyordu. Hakikaten de genç kız ona ilk defâ alâka ile baktı.

— Amcanızın Mister Gorth ile nasıl tanıştığını sorabilir miyim?

Bu suâli, her şeyi bilen yalnız bu noktayı bilmeyen bir adam tavriyle sormuştu.

Genç kız bir an tereddüt etti:

— Pek iyi bilmiyorum. Doktora gelince, onu eskidenberi tanırız. Şehir dışında oturur. Ara sıra onu görmeye gideriz. Bir vazifesi var... Zavallı bir deliye bakıyor.

Bu sözler Poltavo'yu çok alâkadar etti.

— Lütfen devam edin.

Doris gülümsedi:

— Bunu dedikodu saymayın. Doktoru pek sevmiyorum. Ama amcam bunun yersiz olduğunu söylüyor. Sâkin, temkinli, dâimâ susan bir adam. İnsan onun yanında kendini budala zannediyor... Hayâtınızda böyle bir şey hissettiniz mi bilmem? Taştan bir heykelin önünde dans edermiş gibi bir his...

Poltavo muntazam dişlerini göstererek güldü:

— Hayır! Böyle bir şey hissetmedim.

— Pekalâ, nasıl olsa bugünlerde Doktor Fall'ı göreceksiniz. O zaman insanın onun yanında kendisini ne kadar âciz hissettiğini anlarsınız.

Poltavo, bu kehâneti artık iş işten geçtiği bir zaman hatırlayacaktı. Şimdilik suallerine devâm ediyordu:

— Mister Gorth için ne diyeceksiniz?

Doris omuzlarını silkti:

— Bana kalırsa alelâde bir adam, şeririn biridir. Fakat amcama birçok seneler sadakatle hizmet etmiştir.

— Doktorun amcanızla olan münâsebeti nasıldır? Yâni aynı seviyede olan kimseler gibi midir?

Doris hayret etmişti:

— Tabii! O bir centilmendir.

— Peki ya Gorth ile?

Poltavo bahsi durmadan bu adamın üzerine getiriyordu. Bunun birçok sebepleri vardı. Başlıcası da şuydu: Gazeteci çocukla konuştuğu o sefil odanın minderi üzerinde kımıldamadan yatan, o adamın, yerine geçecekti.

— Gorth'un amcamla olan münâsebetini târif biraz

güç olacak. Uzun zaman biribirlerine aynı seviyede olan insanlar gibi muâmele ettiler. Yalnız amcam haklı olarak ekseriyâ ona çok kızardı. **Boşboğaz** diye bir gazete var biliyor musunuz?

— Evet, yazdığı dedikoduları ara sıra okur, eğlenirim.

— İşte Gorth'un en sevdiği gazete buydu. Halbuki amcam bu gazetenin eve girdiğini istemezdi. Gorth eve her gelişinde amcamın gelmesini hizmetçiler dâiresinde beklerdi. Amcam onu bu gazetenin neşrettiği dedikodular hakkında gülüp eğlenirken bulurdu. İşte o zaman küplere binerdi. Benim anladığıma göre, Gorth'un bu gazetenin idâresinde veya yazı işlerinde bir vazifesi vardı. Fakat bunu amcama söylediğim zaman, böyle bir şeyi düşündüğüm için beni azarlardı.

Poltavo bütün bu konuşma esnâsında, Mr. Farrington'un hiddetle kendisine baktığını hissediyordu.

Ona döndü, sonra yaklaştı:

— Ne güzel tiyatro, değil mi?

Milyoner sertçe: «Evet...» dedi.

— Bütün tanınmış kimseler burada... Belki de Montagne Fallock bizzat...

Farrington doğrular gibi başını eydi.

— Dördüncü sıranın son koltuğundaki şu genç, enerjik adam... Biraz gölgede ama, herhalde görüyorsunuz.

Farrington, kontun sözünü kesti:

— Polis Şefi T. B. Smith... Bir kişi dışında herkesi gördüm ve tanıdım.

— Tanıyamadığınız hangisi?

— Krallık locasında yalnız başına oturan kadın... Dipte gölgede oturuyor. (Etrâfına şüpheli bakışlarla baktı:) Kıyâfetini değiştirmiş sivil polis de değil. (Frank Doughton'un yeğeni ve Lady Dinsmore ile konuştuğunu görünce alçak sesle sözüne devâm etti:) Poltavo, bu kadının kim olduğunu anlamak istiyorum. Sebebi var.

Bir müddettenberi orkestra, ikinci perdenin prelüdünü çalıyordu. Birdenbire büyük avize söndü. Perde açıldı. Geç kalanların çıkardığı hafif bir gürültü oldu. Birkaç fi-

gören sahneye çıktı... O esnâda krallık locasında bir şimşek çaktı. Bir silâh sesi duyuldu...

Sendeleyerek geri çekilen Farrington bağırdı:

— Aman Allahım!

Büyük bir kargaşalık oldu. Arkasından parterden ışıkların yakılmasını emreden bir ses yükseldi.

Avize yandı, perde de yavaş yavaş indi.

T. B. Smith, silâhın nereden atıldığını görmüştü. Hemen krallık locasına koştu: Loca bomboştu. Arkadaki istirahat odasına geçti. O da boştu. Fakat burada doğrudan doğruya sokağa açılan bir kapı vardı. Polis şefi dışarı çıktı. Düdük çaldı. Hemen üniformalı bir polis geldi: Hayır, o kapıdan kimse çıkmamıştı...

Mr. Smith alelâcele geri döndü ve doğruca Farrington'un locasına gitti Poltavo'ya sordu:

— Mister Farrington nerede?

— Dışarı çıktı. Karşı locadan ateş edildiği zaman buradaydı. Şu bölmeye saplanan kurşunun da gösterdiği gibi, buraya, Mister Farrington'a ateş ettiler. Işıklar yandığı zaman Mister Farrington ortadan yokolmuştu.

— Uzağa gitmemiştir. Tiyatro abluka edilmiştir. Onun hakkında bir tevkif müzekkeresi var.

Doris bu sözleri işitince sapsarı kesildi. Titriyordu. Bağırdı:

— Tevkif mi edeceksiniz? Neden?

— Gorth isminde birisiyle birlikte gümrük antrepolarında hırsızlık ve cinâyete teşebbüs suçlarından zan altındadır.

Genç kız heyecanla haykırdı:

— Gorth mu? Ah, eğer suçlu biri varsa, o da mutlaka o mel'undur.

Mr. Smith yavaşça cevap verdi:

— Bir ölüyü bu kadar şiddetle suçlamayın... Gorth'un aldığı yara neticesinde öldüğünü zannediyorum... Kont Poltavo, belki bu hususta bana bilgi verebilirsiniz.

Poltavo cevap olarak hiçbir şey bilmiyorum demek ister gibi bir hareket yaptı.

Mr. Smith locaların koridoruna çıktı. Burada sokağa açılan bir kapı vardı. Fakat kilitliydi. Yerde bir eldiven buldu. Kapıda da kanlı bir el izi gördü.

Farrington ise bir türlü bulunamadı.

ÇARIĞIN DERİSİ

İki gün sonra, sabahın saat onunda, Frank Doughton **Evening Times** gazetesi idârehânesinin önünde taksiden indi.

Binâya girmeden evvel geniş bir nefes aldı. İlkbahar yaklaşıyordu. Son günlerdeki sisli havalardan eser kalmamıştı. Çiçekçi dükkânının önüne konulmuş olan leylâklar etrâfa güzel kokular saçıyorlardı.

Merdivenleri dörder dörder çıktı. Başyazar Jamieson'a sordu:

— Patron gelmedi mi?

— Tabiî gelmedi, henüz saat on...

— Doğru! Erken kalktım da bana geç oldu gibi geliyor.

Masasına oturdu. **Times** gazetesini açtı. Mr. Farrington'un ortadan kaybolmasına dâir bilgi edinmek istiyordu. Doris'i bir daha görmemişti. **Times**'da bir şey bulamadı. **Evening** gazetesinin akşam nüshasını aldı. Göz atar atmaz, heyecanla haykırdı:

— Aman Allahım!

Jamieson koltuğunda dönerek sordu:

— Ne var? Ne oluyor?

— Farrington intihar etmiş.

— Evet! Bu mesele hakkında güzel bir yazı hazırladık. Kendisini tanır mısınız?

Frank Doughton heyecanla cevap verdi:

— Kaybolduğu gece onunla berâber tiyatrodaydım.

Jamieson, teselli makamında bir iki şey söyledi. Fakat Doughton yerinden fırladı:

— Gitmeliyim! Belki bir faydam dokunur. Doris...

Durdu, fazla konuşacak takati kalmamıştı.

— Tabiî, tabiî! Evine gidin bakalım... Belki yeni havâdis alırsınız... Kimbilir? Yanlış da olabilir... Cesedinin bulunmadığını herhalde okudunuz.

Doughton sokağa çıkar çıkmaz bir taksiye atladı.

Evvelâ Farrington'un bürosuna gitti. Baş memurdan Farrington'un intihar edeceğine dâir bir mektup bıraktığını öğrendi.

— İyi ama, buna hiçbir sebep yoktu.

— Bunu anlatmanın doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama mâdemki âile dostusunuz, size söylemekte mahzur görmüyorum. Bu sabah burada çok mühim şeyler öğrendik. Herkes gibi siz de Mister Farrington'un milyoner olduğunu zannediyorsunuz değil mi? Evet, bu sabaha kadar öyleydi, fakat şimdi vaziyet tamâmiyle değişti. Hususî defterlerinin kontrolunda, yapmış olduğu spekülâsyonlarla yalnız kendi servetini değil, vasisi bulunduğu yeğeninin bütün servetini de kaybettiği anlaşıldı. Dün akşam geçirdiği bir buhran esnâsında intihar etmiş... Yaptığı spekülâsyonları henüz kimse bilmiyor.

Doughton, ona derin bir hayretle bakıyordu. Hakikaten Farrington'dan mı bahsediliyordu? Daha geçen hafta vasisi bulunduğu yeğeninin drahomasının bir ay zarfında bir milyon lira arttığını soğukkanlılıkla söyleyen, iki gün evvel de fevkalâde kazançlı bir teşebbüse giriştiğini anlatan ve şimdi de varını yoğunu kaybedip herhalde Taymis nehrinin dibinde yatan adamdan mı bahsediliyordu? (Mırıldandı:) Feci!.. Ben bir türlü inanamıyorum. Mister Farrington kendini öldürecek adam değildi.

— Size şunu da söyliyeyim: Polis Şefi T. B. Smith tahkikatle meşgul oluyor. Bunu henüz kimse bilmiyor. Maamafih mâdemki hem âile dostu, hem de gazetecisiniz... Eğer, yeni bir şey öğrenirseniz...

— Size haber vermeyi ihmâletmem. Smith çok zeki ve kabiliyetlidir. Ne olur ne olmaz size adresimi vereyim.

Frank tekrar taksiye bindi ve Farrington'un Brackley

Square'deki evine gitti. Doris kimse ile görüşmek istemiyordu. Doughton'u Lady Dinsmore kabul etti. Kadının her zamanki sâkinliği ve neşesi hüzünlü bir telâş hâlini almıştı. Hiçbir şey demeden elini sıktı.

— Gelip bizi yokladığınız için teşekkür ederim Frank. Her şeyi biliyormuşsunuz.

— Evet, Doris bu haberleri nasıl karşıladı?

İhtiyar kadın bir koltuğa çöktü ve başını salladı:

— Fenâ, çok fenâ... Bir tek gözyaşı akıtmadı. Fakat yüzü taş kesildi. Amcasının elyazısını görünceye kadar hiçbir şeye inanmak istemiyordu. Nihâyet bayıldı.

Lady Dinsmore mendili ile gözlerini sildi. Sözüne devâm etti:

— Sonra, Kont Poltavo'yu çağırttı.

Doughton gözlerini açtı:

— Bu adamı ha? Neden?..

Lady Dinsmore başını salladı:

— Bilmiyorum, Doris bir şey demedi. Herhalde Kontun bir şeyler bildiğini zannediyor. Amcasının birtakım entrikalara kurban gittiğine inanıyordu.

Frank Doughton başını eydi:

— Ben de aynı fikirdeyim.

— Hayır canım! Siz Gregory'yi tanımazsınız.

— Müsaade buyurun. Bu adam öldürüldü, yâhut da intihar etti.

— Boşu boşuna bu işi yapmasında mânâ göremiyorum.

— Öyle ise?

— Canım, mutlaka öldüğüne neden hükmediyorsunuz?

Frank Doughton, kadının çıldırıp çıldırmadığını düşünüyordu, hayretle sordu:

— Ne demek istiyorsunuz?

— Gayet basit, siz ve ben ne kadar ölü isek, Farrington da o kadar ölüdür. Elde ne gibi deliller var? İntihar etmek niyetinde olduğunu bildiren kendi elyazısı ile yazılmış bir mektup mu? Gregory'yi iyice tanıyanlar da mektubun aksine, intihar falan etmediğine delil teşkil edece-

ğini belirttiler. Çünki o, yapacağı şeyleri katiyyen evvelden bildirmezdi. Hayır... Emin olun, o ölmemiştir. Birtakım düşüncelerle kendini ölmüş gibi göstermek istiyor. Bir tarafa saklanmıştır.

Delikanlı düşünceli bir tavırla düşüncesini söyledi:

— Söylediklerinize inanmak isterdim... Fakat bana o kadar gayri tabiî, delice geliyor ki...

Salonun kapısı açıldı. Doughton sanki bahsettikleri adamın gelmesini bekliyormuş gibi birdenbire başını kaldırdı.

Doris gelmişti. Bir an kararsız bir vaziyette öylece kaldı. Gözlerinin altı morarmış, benzi de sapsarı olmuştu.

Delikanlı her şeyi unuttu. Şimdi o yalnız hayâtından da çok sevdiği Doris'in teessürünü düşünüyordu. Ellerine sarıldı ve samimiyetle sıktı.

Genç kız ona uzun uzun baktı. Dudakları titredi. Hıçkırarak delikanlının kolları arasına düştü.

— Yalvarırım size, ağlamayın.

Yavaş yavaş saçlarını, anlayışla okşadı. Genç kızın kokusu onu çileden çıkardı. Kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Genç kızın yaşlı gözlerine öyle bir bakış baktı ki...

— Ah! Beni ne kadar düşünüyorsunuz...

Frank'ın gözlerinde okuduğu şiddetli aşktan kızardı. Yavaşça çekildi ve oturdu.

Lady Dinsmore da, kızın yanına, divana oturdu ve Frank'a da yakın bir koltuğa oturması için işâret etti:

— Şimdi, üçümüz bu işi müzâkere edelim. Müsaadenizle, evvelâ ben fikrimi tekrar edeyim. Gregory ölmemiştir, içimde bir şey, onun hayatta ve sıhhatte olduğunu söylüyor.

Doris, delikanlıya döndü:

— Yeni ve daha iyi bir haber var mı?

Frank başını salladı:

— Maalesef hayır. Yeni havâdis yok. Yalnız, polis işe vaziyet etti. Tahkikatı T. B. Smith üzerine aldı.

Doris ürperdi ve elleri ile gözlerini kapadı:

— O amcamı tevkif etmek için geldiğini söylemişti.

Ne feci iş Yarabbi! Hiç aklımdan çıkmıyor. Ondan sonra kendini nehre attı... Ah, ne fecaat!..

Lady Dinsmore, yeğenini bu halde gördükçe fenâ halde üzülüyor, onu teskin etmek için ne yapacağını bilmiyordu. Tam o sırada oda kapısı vuruldu, uşak girdi ve Lady Dinsmore'a bir mektup uzattı.

İhtiyar kadın zarfın üzerini okudu:

«Poltavo'dan olacak,» diye mırıldandı ve zarfı Doris'e uzattı.

Doris mektubu kaptı. Açtı. Acele acele okudu. Sevinçle, «Oh,» dedi. Benzine kan geldi. Bir daha okudu. Yüzünde ümit belirdi. Mektubu katladı. Göğsüne soktu ve hiçbir şey demeden salondan çıktı.

Doughton hiddetinden ve kıskançlığından sapsarı kesildi.

Lady Dinsmore ayağa kalktı: «Bir dakika müsaade edin,» dedi ve yeğeninin arkasından o da çıktı.

Delikanlı hiddetli hiddetli salonda dolaşmaya başladı. Kadınların dönmesini bekliyordu. Biraz evvel genç kız kolları arasındayken ne kadar mesuttu. Halbuki şimdi Doris'in bu hareketi onu sanki bir uçuruma yuvarlıyordu. Mektupta bu kadar tesirli ne olabilirdi? Aşk mektubu saklar gibi neden onu saklamıştı?

Aşağı yukarı dolaşırken bir sandalyeye çarptı ve bir küfür homurdandı.

Bir uşak göründü. Geldiğini belli etmek için öksürdü.

— Misis, affınızı ricâ ediyorlar, gelemiyecekler. Size mektup yazacaklarını söylediler.

Sokak kapısı kapandığı esnâda Frank, Kont Poltavo'yu gördü. Homurdandı ve onu görmezliğe geldi. Fakat Poltavo, Frank'a doğru yürüdü:

— Feci vaziyet! Kadınlarla konuştunuz mu? Miss Gray meseleyi nasıl karşıladı?

Doughton, Poltavo'nun gözlerinin içine bakarak hakaret eder bir tavırla cevap verdi:

— Mektubunuz onu teselli etti.

— Mektubum mu? Ben ona mektup yazmadım ki, kendim bizzat geliyorum, görüyorsunuz.

Doughton lâkayt bir selâm verdi ve uzaklaştı. Dalgın dalgın giderken tam köşeyi döneceği sırada gülümseyerek özür dileyen, güneşten esmerleşmiş kibar tavırlı bir adama çarptı.

— Mister Doughton değil misiniz? Ben T. B. Smith, polis şefi...

— Memnun oldum. Bir şey keşfedebildiniz mi?

— Evet, Taymis nehrinden sırtında Mister Farrington'un elbiseleri bulunan bir ceset çıkarıldı.

— Öyle ise doğru, intihar etmiş demek.

— Doğru olması için insanın evvelâ kendi kafasını kesip sonra kendisini suya atması lâzım geliyor. Çünki, bulunan cesedin kafası yok. Ömrümde bu türlü intihar görmediğimden, bu hususdaki fikrimi kendime saklıyorum.

Waterloo garına gelen bir trenden uzun boylu, genç ve kuvvetli görünen bir adam indi. Fakat daha yakından bakılınca, uzaktan göründüğünden daha yaşlı olduğu veyâ hayâtının zahmet ve meşakkatle geçtiği anlaşılıyordu. Şakaklarına ak düşmüştü. Ağzının iki yanında derin çizgiler hasıl olmuştu. Sıcak memleketlerde çok yaşamış insanlarınki gibi teni sararmıştı.

Gardan çıktı, hemen bir taksi çağırmak veyâ yolda rastgeleceği bir taksiye binmek fikirleri arasında tereddüt ederken bir otomobil geldi, önünde durdu.

— Taksi beyim?

— Evet! Beni, Metropole Oteli'ne götürün.

Arabanın kapısını açtı. İçeri henüz bir adım atmıştı ki, geri doğru çekildiğini hissetti... Döndü. Keskin bakışlı açık mâvi bir çift gözle karşılaştı.

Yeni gelen adam şunları söyledi:

— Doktor Goldworthy. Başka bir taksiye binseniz daha iyi edersiniz.

Doktor, «Ne hakla...» diye söze başladı ise de, hiçbir

şey demeden şoförün yanma gelip oturan üniformalı bir polisi görünce sustu.

Doktorun taksiye binmesine engel olan T. B. Smith'ti:

— Rahatsız ettiğimden dolayı affınızı ricâ ederim. Size bu müdâhalenin sebebini sonra anlatırım. Yalnız şunu söyliyeyim, az daha Londra'nın göbeğinde bu cür'etkâr şoför tarafından kaçırılacaktınız. Adamlarım şimdi onu emin bir yere götürecekler.

Polis şefi sersemlemiş olan doktoru kendi bürosuna götürdü. Doktor ona, Georgy Doughton isminde birinin kolları arasında nasıl öldüğünü, Lady Constance Dex'e getirmeye söz verdiği vesikaları nasıl getirdiğini ve kadının nişanlısının ölümünü nasıl karşıladığını hikâye etti.

Doktor bütün bildiklerini anlatınca, Mr. Smith teşekkür etti:

— Çok teşekkür ederim. Vaziyeti şimdi anlıyorum.

ALTIN KUNDURA

Farrington'un cesedinin bulunduğunun ertesi günü T. B. Smith erkenden kalktı. Alelâcele kahvaltısını etti ve çalışmaya başladı. Polis müdüriyetine gitmeden evvel birçok dosya tetkik etmek mecburiyetindeydi. Evine pek kimseyi kabul etmezdi. Bir kadının kendisiyle görüşmek istediğini haber verdikleri zaman hayret etti. Uşağının uzattığı kartı aldı, okudu:

Lady Constance Dex

— Hemen buyursun!

Misâfirini karşılamak için kalktı.

Çok güzel bir kadındı. Bir bakışta otuz yaşından aşağı olduğuna hükmetti. Hakkı da vardı. Çünki Lady Constance o sıralarda yirmi yedi yaşındaydı. Çok kibar giyinmişti.

Mr. Smith, kadının oturması için yazı masasının yanına bir koltuk sürdü.

Lady Constance gülümsedi ve oturdu:

— Bilhassa sabahın bu saatinde sizi rahatsız etmekten korkuyordum. Fakat son günlerde cereyân eden garip hâdiseler hakkında sizinle görüşmek istiyorum. Şehre şimdi indim. Yâni olan biteni haber alır almaz hemen geldim.

— Mister Farrington dostlarınızdan mıydı?

Kadın sükûnetle cevap verdi:

— Evet, senelerdenberi tanışırız. Fevkalâde bir adamdır.

— Birkaç gün evvel yeğeni sizde misâfirdi değil mi?

— Evet, balo gecesi bizde kaldı. Fakat ben balodan sonra otomobille Bradley'e geldim. O geceden sonra bir daha görmedim. Şimdi de ona nasıl yardım edebileceğimi düşünüyorum.

Lady Constance sâkin ve serbest konuşuyordu. Fakat kendisine hâkim olmaya gayret ettiği anlaşılıyordu. Sözüne devâm etti:

— Galiba bana âit bir parfüm şişesi bulmuşsunuz Mister Farrington mektubunda bahsetmişti.

— Evet Misis, şişeyi, Mister Farrington'un evinde kapısının önünde iki kişinin öldürüldüğü gece buldum.

— Bundan ne neticeye varıyorsunuz?

— O gece Mister Farrington'un evinde olduğunuz neticesine... Açık konuşuyoruz, değil mi Misis? Oradaydınız ve silâh seslerini duyunca servis kapısından kaçtınız. (Kadının, dudaklarını büzdüğünü gördü ve sözüne devâm etti:) İlk yaptığım araştırma beni tatmin etmedi. Ertesi sabah oraya yine gittim. Sis biraz hafiflemişti. Sizin orada olduğunuzu gösteren kat'î deliller buldum. Mister Farrington'un evinin arkasındaki sokakta dört otomobilin garajları var. Fakat orada gördüğüm tekerlek izleri hiçbirininkine benzemiyor. Bana kalırsa sokaktaki münâkaşayı duydunuz. Dinlemek için çıktığınız —kaçmak için değil— yerden ce-

reyân eden hâdiseyi gördükten sonra evin arkasına gittiniz. Otomobilinize bindiniz ve sisin içinde kayboldunuz.

— Ne zeki adamsınız. Devâm edin lütfen...

— Fazla bir şey söylemiyeceğim. Yalnız, arabayı bizzat siz kullanıyordunuz. Otomobiliniz iki kişilikti ve demarajı elektrikliydi... o kadar...

— O halde Bradley'e kadar gittiniz demektir. Orada herkes böyle bir otomobil kullandığımı bilir.

— Hayır Misis! Bu zahmete katlanmadım. Yalnız o esnâda Farrington'un evinde ne aradığınızı bilmek isterdim. O iki adamı öldürdüğünüzden şüphe ettiğimi zannetmemenizi ricâ ederim. Zâten silâhın, sizin bulunduğunuz yerden atılmadığına dâir deliller elde ettim.

— Ben de size, o gece bir balo verdiğimi ve evimden dışarı çıkmadığımı söylersem ne diyeceksiniz?

— O halde kendi kendinizi nakzetmiş oluyorsunuz, çünki o gece otomobille uzunca bir yola gittiğinizi söylemiştiniz.

Kadın bir müddet düşünceye daldı, nihâyet konuştu:

— Size, belki görmediğiniz şeyler söyliyebilirim. Birdenbire Bradley'e gidişimin sebebi, gayet basittir. Afrika'dan yeni gelen bir ahbâbım, daha doğrusu bir dostumun ahbâbı, tam o sırada, benim için çok kıymetli olan birinin mektubunu vermek için Bradley'e gittiğini bildirmişti.

Lady Constance'ın sesi titriyordu. Doğru söylediği muhakkaktı.

— İşte o adamla görüşmek fırsatını kaçırmak istemedim.

— Müsaade edin, bahsettiğiniz dost, yâni Doktor Thomas Goldworthy hakikaten Kongo'da yaptığı bir tetkik seyahatinden yeni döndü. Fakat anlattıklarınız vakalara uymuyor. Doktor o akşam balodan evvel geldi ve hemen onu kabul ettiniz ve görüştünüz. Size gümrük, antrepolarından çıkardığı bir sandık çayı getirdi. Zâten bu sandık antrepodayken iki hırsız tarafından zorlanmış, bu vaziyet nazarı dikkati celbetmişti. Çünki bu esrârengiz mesele ile bir arkadaşım meşgul oluyor. Ne ise, şimdi sadede ge-

lelim. Doktor Goldworthy sandığı Bradley'e getiriyor, geldiğini size telgrafla bildiriyor, kendisiyle uzun uzun görüşüyorsunuz. Bütün bunlar doğru, fakat Londra'daki evinizde verdiğiniz balodan evvel cereyân etmiştir. Lady Dex hâfızanız pek kuvvetli değil!

Kadın dikkatle polis şefinin yüzüne baktı:

— Ne demek istiyorsunuz? O iki serserinin ölümünden dolayı beni suçlamıyorsunuz herhalde. Farrington'u suya attığımı da iddia edemezsiniz, öyle ise? Şimdi dinleyin, mâdemki bütün hareketlerimi tetkik ettiniz, bilgilerinizi ben tamamlayayım: Birkaç sene evvel çok sevdiğim, George Doughton isminde biriyle nişanlanmıştım.

Smith, gayet sâkin bir tavırla doğruladı:

— Evet! Şu seyyah...

— Bana haber vermeden birdenbire Afrika'ya gitti... Böylece hiçbir sebep yokken sözünden caydı. Mektuplarıma, telgraflarıma hiçbir cevap alamadım. Onunla temâsa geçmek için yaptığım bütün teşebbüsler neticesiz kaldı. Dört sene ondan hiçbir haber alamadım. Nihâyet öldü dediler. Evvelâ oradaki hummalardan birine kurban gittiğini zannettim. Fakat, Doktor Goldworthy, George Doughton'un, ölümünden istifâdesi olan biri tarafından zehirlendiğini iddia ediyor.

Lady Constance heyecan içerisindeydi. Fakat kendisine hâkim olarak sözüne devâm etti:

— Bütün bu zaman zarfında, George Doughton'u unutmak şöyle dursun, neden benden uzaklaştığını anlamak için uğraştım. O sözünden dönecek bir adam değildi. Ona karşı olan sevgim ise günden güne artıyordu. Şimdi artık neden gittiğini biliyorum... Alçaklar, ondan evvel beni öldürmeliydiler: Bana, kendisi söylerdi; aslan, kaplan gibi hayvanların avında evvelâ dişiyi vurmalıymış, yoksa körü körüne avcıya hücum eder, erkeğinin intikamını alırmış. Bay Smith, ben de size şunu söyliyeyim: Bu sıralarda birinden dehşetli bir intikam almak için hazırlık yapılmaktadır.

— Kimden?

Lady Constance gülümsedi:

— Lüzumundan fazla bile söyledim. Artık ötesini keşfetmeyi, mesleğinizdeki ihtisasınıza bırakıyorum. Beni intikamdan alıkoymanızı istemiyorum... Size anlattıklarım belki biraz melodramatik gibi gelir ama, ben ne söylediğimi ve ne yaptığımı pekalâ biliyorum. Göreceksiniz zâten, George Doughton'u benden aldılar ve öldürdüler. Katilin adı Montagne Fallock'dur. Onun, kim olduğunu bilerek tanıyan belki dünyâda yalnız ben varım.

Kadın fazla söylemek istemedi. Mr. Smith de böyle bir zamanda fazla bilgi almak teşebbüsünde bulunmayacak kadar zekiydi. Lady Constance'ı sokak kapısına kadar geçirdi. Muhteşem otomobiline binmesine yardım etti:

— Sizi yakında yine göreceğimi zannediyorum.

— Tevkif müzekkeresi ile mi?

— Hayır, müzekkeresiz, yâhut da dostumuz Fallock nâmına kesilmiş bir tevkif müzekkeresi ile...

Smith bir müddet eşikte durdu ve uzaklaşan otomobilin arkasından baktı. Araba henüz köşeyi dönmüştü ki, karşıki çıkmazdan motosikletli bir adam çıktı ve otomobilin arkasına takıldı. Polis şefi, verdiği emirlerin harfiyen tatbik edildiğini görünce memnun oldu. Hiçbir şeyi tâlihe bırakmak istemiyordu. Bugünden itibâren Lady Dex'in bütün hareketleri kontrol altında olacaktı.

Smith yukarı çıkarken, (Farrington'dan bahis bile etmedi, hayatta olduğunu biliyor galiba) diye kendi kendine mırıldanıyordu.

Gece saat dokuzda, Lady Dex, bizzat kullandığı iki kişilik otomobille son hızla Bradley'e geldi. Şehre girerken, yavaşladı. Muhteşem bir bahçenin ortasında bulunan evinin önünde durdu. Yere atladı.

Motörün sesini duyan bir uşak geldi. Lady Constance acele acele odasına çıktı. Bir müddet bekledikten sonra elektriği yaktı. Bu küçük şehirde elektrik yoktu. Fakat Sihirli Ev'in sâhipleri ile olan ahbaplığı sâyesinde kendi evi de elektrikle aydınlatılmaktaydı.

Şehir halkının Sihirli Ev diye isim taktıkları binâ, evinden aşağı yukarı üç kilometre uzaklıkta, tepelerin arkasındaydı... Aşk yüzünden büyük bir hayal kırıklığına uğramış ve ölünceye kadar orada oturmaya karar vermiş olan bir adam tarafından yaptırılmıştı.

Ev sâhibini, henüz kimse görmemişti. Yalnız kâtibi ile iki İtalyan uşağı ortada görünürdü. Dışarıya her tarafı tamâmen kapalı bir otomobil ile çıkardı.

Bradley'in meraklıları, otomobilin bir gün bozulup esrârengiz ev sâhibinin mecburen arabadan çıkması hâlinde onu görebileceklerini ümit ediyorlardı.

Maamafih halk ona kızmıyordu. Acıyor ve onun gibi olmadıklarına şükrediyorlardı. Kurmuş olduğu küçük bir elektrik fabrikası sâyesinde evin ışığını ve ısınmasını kendi temin ediyordu. Koruluğun ortasında fabrikanın uzun bacası görünüyordu. Kimse ile temâs etmeyen, mümkün mertebe para sarfetmeden ve bir an evvel memleketlerine gitmek ümidi ile kendi âlemlerinde yaşayan İtalyan işçileri kullanıyordu. Bu evde her şey elektrikle yapılırdı. Her tarafta o kadar çok ve karışık malzeme vardı ki, bu ev Sihirli Ev ismini hak ediyordu.

Lady Dex'in hususî bir imtiyâzı vardı. Ondan başka Bradley halkından hiç kimse bu esrârengiz ecnebinin evine girememişti.

Dâiresine çekilen Lady Constance Dex elbise değiştirdi. Hafif bir yemek yedi. Sonra yazı masasına giderek bir tabanca aldı. İyice muâyene etti. Yeni mermilerle doldurdu. Mantosunun cebine soktu ve aşağı indi. Otomobili kapının önünde duruyordu.

— Otomobili garaja koysunlar. Misis Jackson'a yaya gideceğim.

— Baş üstüne efendim.

Mr. Smith, Bradley'e gelmeye karar vermişti. Mr. Farrington'un ortadan kaybolmasındaki esrârı ve Fallock'un hakiki hüviyetini, Londra'da değil, burada öğreneceğini hissediyordu. Üst makamlar son hafta cereyân eden vak'alarla meşgul olmaya başlamıştı. Polis henüz sokaktaki çifte cinâyet, tiyatroda atılan silâh ve Farrington'un intiharı meselelerini aydınlatamamıştı. Haydutlardan birinin, muhtemel ölümü ile neticelenen gümrük antrepolarındaki hırsızlık vak'ası da bu meselelerle ilgili görülüyor ve herkesin gözünde daha esrârengiz bir durum alıyordu.

Polis Müdürü, Mr. Smith'le şöyle konuştu:

— İş yürümüyor... Bakın, gazeteler bizi akılsızlık, aciz ve liyakatsizlikle suçluyorlar. Daha hızlı hareket etmemiz lâzım.

— Bütün bu esrârı bir hamlede halledeceğiz galiba. Bugün Sihirli Ev adlı garip bir villânın bulunduğu Bradley'e gidiyorum.

— Tuhaf şey! Bu sabah Bradley polis şefinin verdiği raporda bu villânın ismi geçiyordu.

— Yâ, rapor ne diyor?

Sir Gordon Billings omuzlarını silkti:

— Yalnız, Sihirli Ev'in sâhibinin akıl hastası bir Amerikalı olduğu ve bu hastalığın iki doktor raporu ile sâbit olduğu anlatılıyor.

— Adam deli miymiş?

— Evet! Bu sebeple de kanunun himâye ettiği bir adam... İşte o kadar!

— Halbuki ben orada Fallock'un suç ortağını bulacağımı zannediyordum!

— Hayal kırıklığına uğrayacaktınız... Hiç şüphe etmeyin. Bütün vesâik tamam. Bu adamın deliliği iki meşhur mütehassıs tarafından tasdik edilmiş. Aynı zamanda kâtibi olan bir doktor tarafından evinde tedâvi ediliyor. İsmi Moole... Sihirli Ev'in esrârı gayet basit...

Mr. Smith bir müddet düşündü:

— Herhalde bu zavallı ile bir görüşme yapmak, esrârengiz evini tetkik etmek faydasız olmayacak.

Smith öğleden sonra Bradley'e geldi. Otomobilini delinin evinden epeyce uzakta durdurdu.

İşlenmemiş bir arâzinin ortasında inşâ edilmiş birkaç katlı kocaman bir binâ idi. Polis şefi, binânın etrâfını, binâya giden yolları, muhtelif kapıları ve yüz metre ötede ağaçların arasındaki dinamoların bulunduğu binâyı iyice tetkik etti.

Ertesi sabah yine geldi. Bu sefer binâya daha serbestçe yaklaştı. Çakıl taşı yoldan büyük kapıya kadar geldi. Fabrikaya gitti ve oradaki makineleri görünce başını salladı...

Kendi kendine: «Bir elektrikli tramvay işletecek kadar kuvvetli makineler var,» diye söylendi.

Uzaktan makinisti gördü. Bir gözü kördü. Yanağında boydan boya büyük bir yara izi vardı. Tetkiklerine devam edecekti, fakat ayaklarının dibinde bir çatırtı işitti: Hemen bir gonk çaldı ve içeriye baktığı pencereye bir kepenk indi.

Smith tam zamanında geri çekildi ve kapının da kendi kendine kapandığını gördü.

Üçüncü gelişinde, doğrudan doğruya kapıyı çaldı, fakat bahçe kapısının dışına polisler koydu. Boşu boşuna tehlikeye düşmek istemiyordu.

Kapının önünde sıcak memleketlerde kullanılan ip üzerine dizilmiş kamış veya boncuklardan yapılmış perdelere benzeyen bir perde asılıydı. Yalnız bu perde ince mâdenî tellere dizilmiş çelik bilyalarla yapılmıştı. Metalden yapılmış hissini veren kapı açıldığı zaman bu perde de tiyatro perdesi gibi otomatik bir şekilde kalkıyordu.

Mr. Smith, ablak yüzlü, sarı benizli, mânâsız bakışlı bir adamla yüz yüze geldi. Siyah elbise giymişti ve hürmet eder tavırlı bir uşak hâli vardı.

— Ben polis şefi Smith. Mister Moole'le görüşmek istiyorum.

Siyah elbiseli adam durakladı, sonra da onu içeri aldı:

— Buyurun! (Mr. Smith'i güzel döşenmiş büyük bir salona almıştı.) Mister Moole ile görüşemeyeceğinizi zannediyorum. Bildiğiniz gibi, rahatsızdır. Size başka ne yapabilirim?

— Yapacağınız yegâne şey, beni Mister Moole'un yanına götürmektir.

— Mâdemki ısrar ediyorsunuz, Mister Moole'un kâtibi ve aynı zamanda doktoruyum. Adım, Doktor Fall! Bu sıfatla ziyâretinizin sebebini söylemenizi ricâ ederim.

— Ancak Mister Moole'un kendisine söyleyebilirim.

Doktor başını eydi:

— Öyle ise buyurun!..

Mr. Smith'i holdeki asansöre kadar götürdü ve kapısını açtı.

Polis şefi yol verdi:

— Evvelâ siz buyurun!

Doktor Fall gülümsedi ve evvelâ kendisi girdi. Asansör üçüncü katta durdu. Mr. Smith, «Burası otele benziyor,» diye düşündü. Hakikaten sağda ve solda halı döşeli iki koridor uzanıyor ve bu koridora muntazam aralıklarla kapılar açılıyordu. Soldaki koridoru tâkip ettiler. Doktor pelesenk ağacından bir kapıyı açtı. İkinci bir kapıdan geçtiler ve hemen hemen boş, büyük bir odaya girdiler. Odanın duvarları buazöri kaplı idi. Yerde kalın mâvi bir halı ve tam ortada da üzeri gümüşlü mâdenî bir karvola vardı. Polis şefinin nazarı dikkatini, karyolada yatan sarı benizli, manken gibi hareketsiz ve yalnız nefes alışından hayatta olduğu anlaşılan biri celbetti. Mr. Smith, adamın yetmiş yaşında kadar olduğunu tahmin etti. İçeri girdikleri zaman adam parıl parıl parlayan gözlerini açtı.

— İşte Mister Moole! Maamafih konuşabileceğinizi pek zannetmiyorum...

— Mister Moole, nasılsınız? Sizi görmek için Londra'dan geliyorum.

Dalgın yatan adamda hiçbir hareket görülmedi.

Smith birdenbire sordu:

— İsminiz ne?

O zaman adamın gözlerinde bir zekâ ışığı belirdi. Dudakları aralandı ve boğuk bir sesle cevap verdi:

— Jim Moole... Hiçbir kabahati olmayan zavallı Jim Moole...

Sonra korka korka doktora baktı ve dudaklarını iyice kıstı. Mr. Smith artık onu konuşturmadı.

Birkaç dakika sonra iki adam hastanın odasından çıktılar.

— Görüyorsunuz ya, Mister Moole uzun uzun konuşacak halde değil.

— Evet, doğru! Amerikalı milyonerdi değil mi?

— Evet.

— Amerikalı şivesi yok... Hastalığının yapacağı bütün tesirlere rağmen bu acayipliği izah edemiyorum.

— Hangi acayipliği?

— Herhalde iyi bir tahsil ve terbiye görmüş olan bu Amerikalı milyonerin bir Somerset köylüsü gibi konuşması acayipliğini...

— Ne demek istiyorsunuz?

— Ne dedimse onu! Bu adam Somersetliler gibi (r) leri çatlatıyor ve görünüşe göre iyi bir tahsil ve terbiyesi yok. İnsana bir Amerikalı milyoner hissini vermiyor.

— Mister Smith, herhalde, akıl hastalıklarının türlü türlü neticelerini bilmiyorsunuz. Öyle olsaydı hastaların şive, tavır ve hareketlerinde husule getirdiği değişikliklerden çok daha mühimlerinin mevcut olduğunu bilmeniz gerekirdi.

Doktor asansöre doğru yürüyordu.

— Merdivenlerden inmeyi tercih ederim.

Mr. Smith evin iç taksimatını görmek istiyordu. Doktor Fall itiraz etmedi. Kalın halılarla örtülü merdivenlerden indiler.

— Bu deliliğe ve bilhassa (r) leri çatlatmak hastalığına hiç aklım ermedi.

Doktor kaşlarını çattı:

— Lâtife ediyorsunuz. Doktor olduğumu da hatırlatmak isterim.

— Biliyorum, biliyorum. Amerikalısınız ve doktor diplomasını Pensilvanya'da aldınız. Birkaç sene evvel İngiltere'ye Luciana vapuru ile geldiniz. New-York'tan sizin de alâkanız olan bir rezâletten sonra alelâcele kaçtınız. O zamandanberi ne yaptığınızı öğrenmek, Amerikan sefâretince hiç tanınmayan Mister Moole'un şahsı hakkında doğru bilgi almaktan çok daha kolay.

Doktorun ablak yüzü kızardı:

— Zavallı bir kurbanı olduğum bir vak'ayı hatırlatmakla nezâketsizlik etmiş oluyorsunuz.

— Belki...

Mr. Smith selâm verdi ve evden çıktı. Bahçe kapısında aralarında arkadaşı Ela da bulunan polislere katıldı.

— Neler keşfettiniz bakalım?

Smith otomobile bindi:

— İleride işimize yarayacak birçok şeyler, Ela! (Sonra öteki komisere döndü:) Burada kalıp, giren çıkanı kontrol etmeniz çok faydalı olacak... Ben iki saat sonra yine geleceğim.

Komiser bir selâm verdi, otomobil de hareket etti.

— Bir ziyâretim daha var. Fakat bu ziyâreti yalnız yapmam daha münâsip olacak, şoföre söyleyin beni Dex'in evine götürsün.

Lady Constance Dex, zâten polis şefini bekliyordu. Otomobille Sihirli Ev'e doğru geçtiğini görmüştü. Smith'i derhal kabul etti.

Polis şefi hemen söze başladı:

— Dostunuz olduğunu zannettiğim biriyle görüştüm.

— Mister Moole'den mi bahsediyorsunuz?

— Evet.

Kadın bir müddet sustu. Daha fazla bilgi verip vermiyeceğini düşünüyordu. Nihâyet kararını verdi:

— Daha fazla bilgi sâhibi olmanız faydalı olacak. Eğer oturmak lûtfunda bulunursanız, geçen gün söylediklerime bir şeyler ilâve edeceğim.

— Sizi dinliyorum, Misis.

— Evet, Mister Moole'un evine sık sık giderim... Size çok sevdiğim bir adamla nişanlandığımı anlatmıştım. İsmi George Doughton'du. Herhalde oğlunu tanıyorsunuz.

— Evet, Misis.

— İnsanın hayâtını dolduran âni ve karşı gelinemiyen şiddetli bir aşktı. George sevimli, nâzik ve âlicenap bir duldu. Tetkik seyâhatlerinde geçirdiği mâcerâlardan da anlaşılacağı gibi cesurdu. Onunla Londra'da tanışmıştım. İlk günlerde beni dostu Mister Farrington'a takdim etti. Farrington, Bradley'de bir binâ kirâlayınca, George'u dâvet etti ve ben onu burada daha iyi tanıdım ve daha çok sevmeye başladım. Hakikaten sevişiyorduk. Amerika'ya hareket ettiği gün evlenecektik. George Doughton, her türlü rezâletten nefret eden dürüst ve kahraman bir adamdı.

Lady Constance'in sesi kısıldı. Derin bir acı içinde olduğu belli oluyordu. Sözüne devâm etti:

— Benim için hiçbir ayıbı olmayan itirâfımı tamamlıyacağım. Hemen hemen çocukken, soğuk, hissiz bir adamla evlenmiştim. O tecrübesizlik devresinde bir delilik yaptım. Hiçbir zaman sevemediğim budala bir gençle kaçtım... Kocam kolayca boşandı. O zaman bütün bunlara hiç aldırmamıştım. Fakat bir müddet sonra, George Doughton'u sevmeye başlayınca mazimi öğrenecek diye korkmaya başladım. Meğer korkmakta ne kadar haklıymışım. Evleneceğimiz târihten iki gün evvel bir şey sormadan, bir kelime söylemeden, vedâ etmeden benden ayrıldı. Daha sonra Amerika'ya gittiğini öğrendim... Ondan sonra kendisinden hiç bir haber alamadım. Oradan Afrika'ya geçmiş...

Lady Constance Dex, bu son kelimeleri hemen hemen işitilmez bir sesle söylemişti.

Mr. Smith de sustu. Bu acı itirafın doğruluğundan şüphe etmek câiz değildi. Bir müddet sonra kadın sözüne devam etti:

— Beni Doktor Fall ile tanıştıran Mister Farrington'dur.

Polis şefi hemen sordu:

— Neden?

— Hakikî sebebini son günlerde anladım. Evvelâ, Doktor Fall'ın Amerika'da birtakım menfaatleri olduğunu ve George Doughton'u bulmak için bana yardım edeceğini zannetmiştim. En ufak bir şeyle ümitleniyor ve doğru Doktor Fall'a koşuyordum. Bu suretle bu garip eve girip çıkan yegâne yabancı ben oldum. Fakat bu ziyâretlerim de pek boşuna olmuyordu. Nişanlımın ne tarafta olduğunu öğreniyordum. Bu sâyede Afrika'da eline varan mektuplar gönderdim... Mister Farrington'un beni Doktor Fall ile tanıştırmasındaki sebebi şimdi anlıyorum. George Doughton ile doğrudan doğruya haberleşmeme engel olmak ve hareketlerimi kontrol etmek istiyordu. Sihirli Ev ile olan alâkam bundan ibârettir. Mister Moole'u ancak bir defâ görebildim.

— Farrington'u?..

— Faringtón'u o evde hic gömedim.

— Yâhut Montagne Fallock'u?

Lady Dex kaşlarını kaldırdı, ağır ağır cevap verdi:

— Montagne Fallock mu? Mâzimi o da biliyordu. George ile nişanlı olduğum zamanlarda beni titreten o idi...

— Bana bunu söylememiştiniz?

— Mesele gayet basit: Biri, mütemâdiyen her şeyi George'a söylemekle beni tehdit ediyordu... Bu adam nihâyet tehdidini yerine getirdi... Bu da Fallock'du. Büyük büyük paralar istiyordu... Servetimin bir kısmını ona verdim. Fakat nihâyet onu tatmin edemiyecek hâle geldim. (Kalktı ve odanın içinde biraz dolaştı:) Ama bu Montagne Fallock ile henüz işim bitmiş değil...

Heyecan ve teessürden bitkin bir halde olmasına rağmen son cümleyi söylerken Lady Constance Dex'in gözlerinde acayip bir parıltı belirdi:

— Belki size daha birtakım şeyler söyleyebilirim. Mister Smith, siz de bu sâyede şimdiye kadar görüp işittiğiniz en menfur bir şeriri yakalıyabilirsiniz...

— Öyle ise neden söylemiyorsunuz?

Kadın acı acı gülümsedi:

— Çünki, nişanlımı öldüren ve benim hayâtımı kıran o adamı cezâlandırmak için şahsî birtakım projelerim var... Montagne Fallock için ölüm saati çaldığı zaman onun hakkındaki hükmü ben yerine getireceğim.

SARI ÇİZME

Kont Poltavo çok mühim bir işadamı olmuştu. O gün kirâ ile oturduğu güzel apartmanına girerken başardığı kârlı işleri gülümsiyerek düşünüyordu. Birkaç ay evvel yalnız sırtındaki elbise ile Londra'ya gelen bu genç serserinin sevinmeye hakkı da vardı. Az bir zaman zarfında en kapalı asil kulüplere kabul edilmişti. Birçok mevki sâhibi adamla tanışmış ve kibar kadınların mahremi, sır ortağı olmuştu. Mr. Farrington'un mâlî durumunun çok fenâ olduğunu tesâdüfen anlamıştı.

Şimdi de Farrington'un yeğenine karşı olan sevgisi dolayısiyle onu zarara sokmaktan ne dereceye kadar kaçınmış olduğunu anlamak istiyordu. Anahtarı kapının kilidine sokarken, bütün kozların elinde olduğunu ve bu mücâdelenin sonunda galip geldiği takdirde mükâfatın Doris Gray olup olmıyacağını düşünüyordu. Geçen her gün Doris'i biraz daha kendi nüfuzu altına alıyordu.

Uşağı yoktu. İhtiyar bir kadın her sabah gelir, apartmanını temizlerdi. Kapı çalındı. Kont Poltavo, sütçü geldi zanniyle gitti, açtı... Bir adım geri çekildi.

Fakat hemen kendini toparladı:

— Buyrun Mister Doughton!

Frank Doughton, kontun arkasından salona girdi.

Poltavo, oturması için yer gösterdi:

— Ziyâretinizin sebebini anlıyabilir miyim?

Delikanlı soğuk bir tavırla cevap verdi:

— Her ikimizi alâkadar eden bir şeyden bahsetmek istiyorum.

Kont başını eydi. Misâfirinin pek iyi niyetleri olmadığını hissediyor, fakat bundan dolayı korku ve çekingenlik duymuyordu. Çok daha tehlikeli vaziyetlere düşmüş, içinden sıyrılmıştı:

— Bir çeyrek saatten fazla vaktim yok. Mister Farrington'un vasiyetnâmesinin açılmasında hazır bulunmak için Brackley Square'a gideceğim.

— Biliyorum! Ben de dâvet edildim.

Kont hayret etti:

— Siz de mi?

Kendisi, Doris'in dostu ve müşâviri sıfatıyle bulunacaktı. Farrington, genç kıza yazdığı üç satırlık mektupta kayıtsız şartsız Poltavo'ya itimat etmesini tavsiye ediyordu.

Zâten Doughton da bu mektup hakkında görüşmeye gelmişti. Doğrudan doğruya sadede geldi:

— Kont! Farrington'un kayboluşunun ertesi günü, ben de oradayken Miss Gray'a ehemmiyetli bir mektup getirdiler.

— Biliyorum!

— Tabiî bilirsiniz. Mektup sizi alâkadar ediyordu ve Doris'e size itimat etmesi için tavsiyede bulunuyordu, aynı zamanda da bulunan cesedin Farrington'a âit olmadığını imâ ediyodu.

Poltavo başını salladı:

— Bu ümit söndü. Resmî makamlar Farrington'un intihar ettiği neticesine vardılar.

— Doğru! Ama polis müdürlüğü bu hususta henüz kat'î kararını vermiş değil... O mektup sizi, Doris'in dostu ve akıl hocası yaptı. İşte bunun için sizinle açıkça konuşmaya geldim. Entrikayı, yalanı, dolanı sevmem. Miss Gray'ın mütemâdiyen benim aleyhimde doldurulmasını doğru bulmuyorum. Ona tam bir sadakat ve fedakârlıkla hizmet etmekten başka hayatta bir gayem yoktur.

Kont omuzlarını silkti:

— Azizim! Herhalde Miss Gray ile aranızı bulmam için ricâya gelmediniz. Çünki bu hususta size büyük bir

yardımda bulunamıyacağımı zannediyorum. Meşhur darbımeseli bilirsiniz.

«Harpte ve aşkta her şey mübahtır.»

Frank, onun gözlerinin içine bakarak sordu:

— Aşkta mı dediniz?

— Evet, aşkta dedim. Onu yalnız siz sevmiyorsunuz. Miss Gray'de hoşunuza giden taraflar benim de hoşuma gidiyor. Bu rekabetten dâimâ çekiniyordum. Bunu hiçbir zaman arzu etmedim. Ne yapayım? Mister Farrington'un yeğeninin geleceği hakkında kat'î kararını vermiş olduğunu bu kararın benim lehimde olduğunu da zannediyorum.

— Açık söyleyin.

Poltavo omuzlarını silkti:

— Pekalâ! Mister Farrington ortadan kaybolmadan birkaç gün evvel bizzat yeğenini bana vermek istediğini söylemişti.

Frank Doughton sarardı:

— Yalan söylüyorsunuz. Mister Farrington'un bu hususlaki projelerini sizin kadar, hattâ sizden daha iyi biliyordum.

— Bildiğiniz neymiş bakalım?

— Sizinle münâkaşaya gelmedim. Yalnız eğer bana karşı entrikalar çevirdiğinizi işitirsem pişman olacağınızı haber vermeye geldim.

Kont ayağa kalktı:

— Müsaade ederseniz size yolu göstereyim. Âilemizde tehdit edilmeye alışık insanlar yoktur.

Frank soğukkanlıydı:

— Âilenizden hiç bahsetmeyin. Sizin için daha iyi olur. Bir gün kahramanlıklarınızı öğrenmek icâbederse kime müracaat edeceğimi biliyorum.

— Kime?

Doughton kapıdan çıkarken cevap verdi:

— Alexandrevski hapishânesinin müdürüne...

Kont Poltavo kapıyı kapadı ve düşünmeye başladı.

Mr. Farrington'un akraba ve dostları Brackley Square'

daki salonda toplanmışlar, sessiz sedâsız oturuyorlardı. Frank Doughton, konttan evvel gelmiş siyah mâtem elbisesi giymiş olan Doris'in yanında oturmuş, derin bir bahse dalmıştı. Bu vaziyet kontun hiç hoşuna gitmedi. Fakat o sırada onları birbirinden ayırmanın doğru olmıyacağını düşündü ve beklemeyi tercih etti.

T. B. Smith de oradaydı. Polis şefi olması dolayısile bu âile toplantısına kendisini de dâvet ettirmişti.

Noter Taylor'un başkâtibi ile bir memuru, üzerinde kırmızı mühür mumları ile mühürlü kalın bir zarf duran geniş bir masanın başında oturuyorlardı.

Orada mevcut olanların birçoğu için o kalın zarfın içindekilerin hayâtî ehemmiyeti vardı. Farrington şahsî hiçbir borç bırakmamıştı. Her ne kadar alâkası olduğu müesseselerin çok zarar etmelerine sebep olmuş ise de mutlaka şahsî servetinden bir şeyler kalmıştı.

Mr. Smith soruşturmaları sırasında, Miss Gray'ın servetine hiç dokunmadığını hayretle öğrenmişti. Orada mevcut olanların en az üçünün hayretini mucip olacak vasiyetnâmenin maddelerini biliyordu. İşte bu sebeple şüphelendiği bâzı şeylerin olup olmayacağını anlamaya gelmişti.

Smith, Doris Gray'ın noterin başkâtibi ile konuşmasından istifâde ederek geldi. Mr. Frank Doughton'un yanına oturdu:

— Mister Farrington'un dostuydunuz, değil mi?

— Evet.

— Samimî dostu mu?

— Pek evet diyemiyeceğim. Fakat bana çok iyiliği vardı.

— Bu iyiliği nasıl tefsir edelim? Size böyle sual sormamı mâzur görürsünüz. Fakat bu tecessüsümün sebepleri var.

Doughton gülümsedi:

— Biliyorum. Mister Farrington'un pek lehinde olmadığınızın farkındayım. Hattâ tiyatroda cereyân eden hâdiseden sonra nasıl olup da buraya geldiğinize hayret ettim...

— O gece onu tâkip etmek istemem meselesinden mi bahsediyorsunuz? Bunda anormal ne var? Kanuna aykırı işler yapan ne milyonerler var... Ne ise, şimdi benim suâlime gelelim: Mister Farrington'a karşı beslediğiniz derin muhabbetin sebeplerini ve size ne suretle iyilik etmekte olduğunu anlamak isterim.

Frank Doughton tereddüt ediyordu. Kendisine karşı dostluk gösteren adama her şeye rağmen sâdık kalmak istiyordu.

— Pekalâ! Bakın. Meselâ, Mister Farrington bana başarabildiğim takdirde yüz bin liralık bir menfaat temin edecek bir iş vermişti.

— Nasıl bir iş olduğunu anlayabilir miyim?

Frank kısaca Tollington'un bilinmeyen vârisi hikâyesini anlattı.

— Becerebileceğim bir iş değildi... Size devretmeliydim... Polis hafiyeliği yapacak kabiliyetim yok. Maamafih bu mesele, Mister Farrington'un bana iyilik etmek istediğini ispat eder.

Mr. Smith bir müddet düşündü:

— Unutmadımsa, Tollington, Amerika'da bilmem ne kralıydı. Vârissiz ölmüştü. Hısım ve akrabasının İngiltere'de olduğunu zannediyorlardı. (Kaşlarını çattı ve bu meselenin teferruatını hatırlamaya çalıştı:) Evet, Farrington, Tollington'un eski bir arkadaşı ve vasiyetnâme hükümlerini yerine getirmeye memur edilenlerden biriydi. Fakat ondan maada dört kişi daha var. Dördü de Amerika'da mâlî sâhada yüksek mevkileri olan ve dürüstlükleri ile tanınmış insanlardandır.

— Demek bu milyarlık iş hakikaten doğru?..

— Bana bundan bahsettiğinizden dolayı çok teşekkür ederim. Farrington'un istediğini yerine getirebilmeniz için size elimden geldiği kadar memnuniyetle yardım edeceğime emin olabilirsiniz.

O sırada salonun öbür ucunda bir hareket oldu. Herkes yerine oturdu ve dikkatle dinlemeye hazırlandı.

Noterin başkâtibi ayağa kalktı, öksürdü:

— Şimdi size Mister Farrington'un vasiyetnâmesini okuyacağım. Yazılanlar burada mevcut birçok kimseyi alâkadar ettiğinden bütün dikkatinizi bana vermenizi ricâ edeceğim.

Vasiyetnâme birtakım kanunî sözler ve hayır müesseselerine ufak tefek teberrularla başlıyordu. Başkâtip bunları sıra ile okuduktan sonra gözlükleri üzerinden bakarak: «Şimdi, esasa geçiyorum,» dedi ve okumaya devâm etti:

«Vasisi bulunduğum sevgili yeğenimin şahsî serveti olduğundan, ona burada son defâ olarak ancak sevgimi ifâdeden başka bir şey yapamıyacağım. Maamafih kendisi için koca olarak seçtiğim adamla evlenmesini arzu ediyorum, yâni en iyi dostum Frank Doughton ile...»

Doris bir hayret nidâsı koyuverdi. Poltavo evvelâ kızardı. Sonra sarardı. Frank sevincinden titriyordu. Vasiyetnâmenin bu maddelerini bilen Mr. Smith alâkalıların üzerinde yaptığı tesirleri dikkatle tâkip ediyordu. Bu suretle genç kızda vicdan azâbı, Doughton'da sevinç ve hayret, Poltavo'da dehşetli bir kızgınlık sezdi.

«Zamanımızdaki mâlî ve iktisadî müesseselerin sağlam esaslara istinat etmediğini bildiğimden ve yeğenimin zarara girmesini istemediğimden, sekiz yüz bin lira tutan servetinin hepsini Londra bankasında kiraladığım bir kasaya koydum. Babasından aldığım selâhiyete binâen bu kasanın anahtarının Frank Doughton ile evlendiği gün Doris Gray'a verilmesi için lüzumlu tedbir alındı. Evlenmeye râzı olmazsa serveti, kendisine vefat târihinden ancak beş sene sonra verilecektir.»

Başkâtip bir müddet sustu. Tam bir sessizlik vardı. Poltavo renkten renge giriyordu. Onu tetkik eden Mr. Smith hislerini anlamak için birçok fedakârlıklara râzıydı. Vasiyetnâmenin okunmasına devâm ediliyordu:

«Frank Doughton'a, Tollington'un vârisini bulmasına yardım için bin lira bırakıyorum.

Polis şefi T. B. Smith'e cemiyete yaptığı hizmetlere hayranlığımdan dolayı bin lira bırakıyorum. Montagne Failock denilen şeriri yakaladığı gün bu miktar iki misline çıkarılacaktır.»

Başkâtip başını kaldırdı:

— Bu madde hükmü tabiî ki birtakım şartlara tâbidir.

Polis şefi alelâcele konuştu:

— Biliyorum, biliyorum. Geçin!..

Okuyacak pek bir şey kalmamıştı. Son maddelerde bâzı gayri menkul ve eşyâyı şuna buna ve nihâyet Poltavo'ya da bir iki mülk bıraktığı yazılıydı.

Başkâtip gözlüklerini çıkardı, cebine soktu:

— Size bir iki şey daha söyliyeceğim. Mister Farrington'un bankada parası var. Bu paraların emrinize mi verileceği, yoksa Mister Farrington'un idâre ettiği müesseselerin açıklarını kapatmak için mi kullanılacağı mahkeme kararına bağlıdır.

Herkes yerinden kalktı ve gurup gurup konuşmaya başladı. Poltavo bundan istifâde ederek, başkâtiple biraz görüştü ve kapıya doğru gitti. Mr. Smith onu tâkip etti ve merdivende yetişti:

— Size bir iki kelime söyliyebilir miyim?

Bütün soğukkanlılığı geri gelen kont: «Tabiî,» dedi.

— Vasiyetnâmenin hükümleri sizi hayrete düşürdü mü?

— Mister Farrington'un şey... hususundaki fikrini pek anlayamadım.

— Miss Gray'in evlenmesi hususunu mu?

O zaman kont, bütün soğukkanlılığını birdenbire kaybetti ve hiddetinden sarardı:

— Hayvan herif beni fenâ halde aldattı. Fakat ben bu işin arkasını bırakmıyacağım. Kat'iyen bırakmıyacağım. Bu genç kızın benim için zannedildiğinden çok fazla kıymeti vardır. Bana bunu yaptı ha, sizinle hususi surette konuşabilir miyim?

— Nasıl arzu ederseniz.

Eliyle hemen hemen farkedilmeyecek bir hareket yaptı. Arkalarından yavaş yavaş gelen bir taksi hızlandı ve yanlarında durdu.

Otomobile bindiler. Şoför hiç bir emir almadan polis müdüriyetine doğru yollandı.

Mr. Smith'in bürosuna girdiği zaman Poltavo yine soğukkanlıydı. Odanın içinde, elleri cebinde düşünceli bir tavırla dolaşmaya başladı.

— Anlatın bakalım, sizi dinliyorum.

— Size birçok şeyler söyliyebilirim. Fakat, şimdi hemen söylemenin mi, yoksa bir müddet daha susmanın mı doğru olacağını düşünüyorum.

— İsterseniz Farrington hakkında bana söyliyeceklerinizi ben size söyliyeyim!

— Zannetmem, onu benim tanıdığım kadar tanıyamazsınız. Evet, buraya gelirken sizi hayrete düşürecek şeyler söylemek niyetindeydim. Fakat bâzı kimselere, yaptıkları hatâları düzeltmeleri fırsatını vermek için birkaç gün beklemeyi uygun görüyorum. Hemen Paris'e gitmem lâzım.

Mr. Smith cevap vermedi. Israr etmek faydasızdı. Poltavo yine kendisine tamâmiyle hâkim olmuştu. Vâdettiği gibi birkaç gün sonra bildiklerini anlatırsa ne mutluydu. Polis şefi başka bir bahis açtı:

— Polis müdüriyetinin servislerini gezmek ister misiniz?

— Çok memnun olurum.

Mr. Smith, Poltavo'yu uzun bir koridordan geçirdi. Asansörle üçüncü kata çıkardı. Burada duvarları çepeçevre dolap ve raflarla dolu büyük bir salon vardı.

— Burası fiş salonudur. Sizi bilhassa alâkadar edeceğini zannediyorum.

— Neden?

— Çünki cânilerin bulunması metodlarını merak ettiğinizi işittim. (İki sıra dolabın arasından yürüyorlardı:) İşte meselâ... Dehşetli bir hayduda âit vesikalar.

Bir dolabı açtı. Dosyaları parmaklarının ucu ile karıştırdı. Aralarından bir tânesini aldı. Üstü cilâlı geniş bir masaya koydu. İki sandalye çekti:

— Oturalım! Size Avrupa'nın meşhur haydutlarından birini tanıtayım.

Dosyayı açtı. İki zarf aldı. Birinci zarftan üniformalı bir Rus subayının fotoğrafını çıkardı. Poltavo bu resme ba-

kar bakmaz bağırmamak için kendini güç zaptetti. Sapsarı kesildi.

— Don havâlisi askerî vâlisinin fotoğrafı... Birkaç sene evvel kendisine oğlu süsünü veren biri tarafından öldürüldü.

Kont ayağa kalkmıştı, güçlükle nefes alıyordu.

— Bu vâliyi hiç duymadım. Burada insan bunalıyor, hiç hava almıyor.

Mr. Smith bu sözlere hiç aldırmadı:

— Bir dakika müsaade edin. (İkinci zarfı aldı, içinden genç, güzel bir delikanlının fotoğrafını çıkardı:) Bu adamı tanır mısınız?

Poltavo cevap vermedi.

— Bu da katilin resmidir. Yalnız bir cinâyetle kalmamış... İşte onun bu fenâ yolda epeyce ilerlediğini gösteren başka fotoğraflar... Hele şu balo elbisesi giymiş olan genç kadının resmine bakın; Prenses Lydia Bontasky. Bu da aynı katilin kurbanlarından biri... Sonra şu kadın da öyle: Bizim profesyonel câni tarafından Kief'de katledilmiş... Şimdi de şuna bakın: Kendine anarşist süsü veren birkaç kişi tarafından yapılan bir banka soygunculuğunun raporu. İşi idâre eden yine bizim kahraman... Fakat bu işlerin sizi alâkadar etmediğini görüyorum.

Mr. Smith dosyayı kapadı ve konta baktı, Poltavo'nun yüzünde renkten eser kalmamıştı. Kekeledi:

— Ediyor, ediyor, çok alâkadar ediyor.

Sendeliyerek salondan çıktı.

— Merdiven şurada... Ayrılmadan evvel size bir nasihatte bulunacağım: Atacağınız adımlara dikkat edin. Ülkenizin polisine, İngiltere'de olduğunuzu haber vermek mecburiyetinde kalacağım. Harekete geçip geçmiyeceklerini bilmiyorum, çünki vatandaşlarınız böyle eski hikâyelere pek aldırmıyorlar. (Elini, Poltavo'nun omuzuna koydu:) Mamafih sizi yolumun üzerinde bulursam sizin için çok fenâ olacağını söylemek isterim.

İki dakika sonra Poltavo, polis müdüriyetinden çıkarken rüyâ görüp görmediğini düşünüyordu. Bir taksiye bin-

di ve evine döndü. On dakika sonra elinde küçük bir valizle tekrar çıktı. Şoföre; Marylebone Oteline götürmesini söyledi. Polis şefi Ela da başka bir taksi ile onu tâkip ediyordu... Kontun otelin holüne girmesini bekledi. Sonra kendi de girdi. Fakat Poltavo'yu göremedi. Holü geçti ve otelin Marylebone caddesine açılan ikinci bir kapısı olduğunu gördü. Kapıcı, Ela'nın târif ettiği şekilde bir adamın bu kapıdan çıkıp bir taksiye bindiğini söyledi.

Ela, yaptığı hatâyı anladı. Vaziyeti müdüriyete telefonla anlattı:

— Zararı yok, onu nerede bulacağımı biliyorum. Waterloo garına gelin, 6,15 treni ile Bradley'e gideceğiz.

NALÇA

Fall, Poltavo'ya sordu:

— Mister Moole ile mi görüşmek istiyorsunuz?

— Evet, Mister Moole ile görüşmek istiyorum.

Sihirli Ev'in yalnız kapısını çalmakla kalmamış, aynı zamanda parolayı da söylediğinden, doktor onu içeriye almıştı.

Fall alçak sesle sordu:

— Ne istiyorsunuz? Açık söyleyin.

Kont soğukkanlılıkla isteğini söyledi:

— Beni Farrington'un yanına götürün.

Fall kaşlarını çatarak haykırdı:

— Farrington mu?

— Evet. Farrington! Canım bu kadar numaraya hâcet yok, ben Poltavo'yum.

— Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum. Fakat, merhum Farrington'u mutlaka bulacağınız kanaatiyle buraya gelmenizi bir türlü anlıyamıyorum. Burası mezarlık değil...

Poltavo'yu birinci katta bir salona götürdü, kapıyı iylce kapadı:

— Ne oluyor?

Poltavo, polis müdüriyetinde karşılaştığı vaziyeti anlattı. Fall sesini çıkarmadan dinledi.

— Farrington'un sizi görmek isteyeceğini zannetmiyorum. Bugünlerde yanına varılmıyor. Fakat bir kere bakayım.

On dakika sonra geldi ve Poltavo'yu çağırdı. Polis şefinin Moole'ü gördüğü odaya gittiler. Her şey eskisi gibiydi. Yalnız Farrington, odanın ortasında duruyordu.

— Buraya neden geldiniz? Peşinizde bir sürü polis hafiyesi getireceksiniz.

— Yüz bin polis hafiyesi gelse, onlardan korkacağınızı zannetmiyorum. (Doktor Fall'a göz ucuyla baktı:) Sizinle hususi konuşmak istiyorum, Mister Farrington.

Doktor dışarı çıktı. Poltavo tehdit eden bir tavırla yaklaştı:

— Şimdi o aptalca vasiyetnâmeyi ne maksatla yaptığınızı söyler misiniz hâin adam?

Farrington soğuk bir tavırla konuştu:

— Oturun! Poltavo şunu iyi bilin ki, bana bu türlü sualler sormanıza kat'iyen müsaade etmiyorum.

— Benim elimdesiniz. Bütün o güzel plânlarınızı suya düşürmek için küçük parmağımı oynatmamın kâfi olduğunu pekalâ biliyorsunuz.

— Başka şeyler de biliyorum. Farkında olsaydınız, dilinizi bu kadar çıkarmazdınız. Oturun, ne var, ne oluyor?

— Vasiyetnâmenizde neden Doris'in Doughton ile evlenmesi şartını koştunuz?

— Mâkul sebepleri var.

— İzah edin.

— O saflığı yapmak niyetinde değilim. Yalnız bilmeniz kâfi; yeğenimin saadetini temin etmek istiyorum. Bu dünyâda en çok kıymet verdiğim şeyin ve hayâtımda tek sevdiğim insanın bu yeğenim olduğunu bilmiyor musunuz? Onun mesut olduğunu istiyorum ve Doughton ile evlenirse bu isteğimin yerine geleceğini de biliyorum.

— Bu, delilikten başka bir şey değil! Doris beni sevmeye başlamıştı.

— Sizi ha, bunun imkânı yok.

— Neden imkânı olmasın?

— Birçok sebeplerden dolayı: En mühimmi, siz onun uşağı olmaya dahi lâyık değilsiniz... Beni mâzur görün, fakat size, sahtekâr, hırsız, katil olduğunuzu hatırlatmak mecburiyetindeyim...

Bir müddet sustuktan sonra Farrington sözüne devâm etti:

— Bunları, Doktor Fall'a kendiniz söylediniz. Uzakta konuşulan şeyleri işitmeme yardım eden mükemmel âletlerim var. Fakat hakkınızda bilgi sâhibi olmak için bu âletlere ihtiyâcım yok. Benim de dostunuz Smith'inkiler kadar mükemmel vesikalarım var. Şunu iyi bilin: Her ne kadar bana hizmet ettiğiniz için iyi paralar kazanmanıza yardım ediyorsam da, Doris'in sizinle evlenmesine hayâtım pahasına olsa bile mâni olacağım. Anlaşıldı mı?

Poltavo'nun dudaklarında korkunç bir sırıtma belirdi:

— Son sözünüz bu mu?

— Evet, son sözümdür. Beni dinlerseniz, her şeyi normal gidişine bırakın. Nerede ise zengin olmak üzeresiniz. Böyle saçma hırs ve hislerle şansınızı tepmeyin.

— Demek, ne olursa olsun, Doris'le evlenmeme mâni olacaksınız, öyle mi?

— Muhakkak...

Poltavo ince bıyıklarını hâin bir tavırla büktü:

— Ya size rağmen buna muvaffak olursam?

— Nasıl?

— Hassas olan ve tesir altında kalan Miss Gray'in bana karşı olan meylinden faydalanarak... Her şeye rağmen evlenirsem?

— O zaman pişman olursunuz. Hattâ böyle bir tehditte bulunduğunuz için dahi pişman olacaksınız.

— Yalnız tehdit ile kalmıyacak, dediğimi yapacağım; bakalım nasıl mâni olacaksınız?

Poltova hırsından yumruğunu Farrington'un yüzüne

salladı. Karşısındaki ise soğukkanlılıkla ona sanki ruhunu okumak ister gibi uzun uzun baktı. Nihayet alçak sesle konuştu:

— Bu duruma çok üzüldüm. Poltavo, sizi faydalı bir adam hâline sokmak istedim. Fakat aldanmışım. Kendinizi bu kadar kaybedeceğinizi hiç zannetmiyordum doğrusu... Servetine mi göz diktiniz yoksa?

— Parası bana vızgelir. Ben kendisini istiyorum. Anlamıyor musunuz Farrington, her gün ona daha fazla bağlanıyorum...

— Vaktiyle başka kadınlara da bağlanmışsınız. Onların zâafından faydalandınız... Bir dakikalık zevkiniz için güzelliklerini soldurdunuz... Sonra ne yaptınız? Bütün usâresi alınmış bir meyva gibi kaldırıp attınız... Ah dostum, bütün geçmişinizi biliyorum. Şimdi tehdidinizin ciddî olup olmadığını düşünüyorum, eğer ciddî ise...

— Ciddî ise ne olacak?

— Eğer tehdidinizi yerine getirmek fikrinde iseniz, bu evden sağ olarak çıkamazsınız.

Farrington bu son cümleyi o kadar tabiî söylemişti ki, Poltavo mânâsını hemen kavrayamadı. Fakat sonra dudaklarındaki gülümseme birden kayboldu ve âni bir hareketle tabancasını çıkardı:

— Bana oyun oynamaya kalkışmayın Farrington. Ben de tedbir aldım. Beni tehdit etmekle hatâ ediyorsunuz.

— Bilâkis, aldığınız tedbire güvenmekle siz hatâ ediyorsunuz.

— Nasıl?

— Şu silâhınızı bir tecrübe edin bakalım... İçinde kurşun olmadığını zannediyorum...

Poltavo elindeki tabancaya bir göz attı ve Farrington'un doğru söylediğini anladı. Sapsarı oldu:

— Canım, böyle münakaşalara lüzum yok. Size faydam dokunur mu diye gelmiştim.

— Doris'in evlenmesi hakkındaki fikrimi değiştirtmek için geldiniz... Aklınıza böyle bir şey geldiğine çok teessüf ediyorum...

Farrington zile bastı. Doktor Fall geldi.

— Konta bir şey ikrâm edin, hemen Londra'ya dönecek.

Sükûnetle söylenen bu sözler Poltavo'ya biraz nefes aldırdı. Bu kocaman, sessiz ev onu ürkütüyordu. Kapının eşiğinde döndü ve küstahça sordu:

— Demek fikrinizden vazgeçmiyorsunuz, öyle mi?

— Hayır, kat'iyen...

— Pekalâ!..

Asansöre kadar Doktor Fall'u tâkip etti. Doktor kapıyı açtı. Poltavo içeri girer girmez kapı hemen kapandı.

— Asansörü nasıl çalıştıracağım?

Doktor Fall seslendi:

— Ben dışarıdan idâre ederim.

Hakikaten de bir düğmeye bastı. Asansör yavaş yavaş inmeye başladı. Bir koridorun önünden geçti. Birinci kattı. Bir koridorun önünden daha geçti. Fakat yine durmadı ve yeraltına doğru inmeye devâm etti... Birkaç sâniye sonra bir kapının, daha doğrusu kalın çelik çubuklardan yapılmış bir parmaklığın önünde durdu. Asansör durunca parmaklık kendiliğinden açıldı. Poltavo, şimdi dikkat kesilmişti. Hemen asansörden çıkmadı. Asansörün tahta duvarına kurşunkalemle alelâcele bir şeyler yazdı. Sonra önündeki yarı aydınlık yerden ilerledi. Kendini, bir karyola, bir masa ve birkaç sandalye ile döşenmiş genişçe bir odada buldu. Masanın üzerinde hafif ışık veren bir elektrik lâmbası duruyordu. Fakat duvarda birçok elektrik düğmeleri vardı. Acele acele ceplerini aradı. Üzerinde daima fazla birkaç mermi bulundururdu. Hakikaten de yeleğinin cebinde iki fişek buldu! Tabancasını herhalde, Farrington'dan para alan uşağı boşaltmıştı...

Etrâfına bakındı. Duvardaki elektrik düğmelerinden birini çevirdi. Odaya bol ışık doldu.

Burası bir yeraltı odasıydı. Havasını değiştiren vantilâtörler vardı. Poltavo herhalde kendi kalacağı yer olan odayı iyice tetkik etmekteyken mâdenî bir şakırtı duydu. Döndü. Kapının kapandığını ve asansörün de yavaş yavaş

yukarı çıktığını gördü. Böyle bir tuzağa düştüğünden dolayı kendi kendine kızdı. Asansörün kapısının önüne pekalâ bir sandalye koyabilirdi... Acaba sandalyeler yere bağlı değil miydi? Hayır, değildi. Yalnız geniş ve ağır koltuk, döşemeye iyice vidalanmıştı.

Odanın bir köşesinde, buazörinin bir tahtası serbestmiş gibi görünüyordu. Poltavo bir dönme dolap kapağı olduğunu düşündü. Düşüncesi doğruydu. Çünki biraz sonra kapak açıldı ve içinde nefis yemekler dolu bir tepsi gözüktü. Kont tepsiyi aldı. İçinde kurşunkalemle yazılı bir kâğıt vardı. Okudu: «Bunlardan korkmayın. Doktor Fall garanti veriyor. Arzu ederseniz gelip onları huzurunuzda da tadacaktır. Birini çağırmak isterseniz masanın altındaki zile basın.»

Poltavo'nun karnı fenâ halde acıkmıştı. Kâğıtta yazılanlara inanmaya karar verdi. Zâten Sihirli Ev'in sâhiplerinin eline düşmüştü. Şundan bundan çekinmekte mânâ yoktu. Nefis yemekleri yedi. Bitince zile bastı. Çok beklemedi. Aşağı inen asansörün hışırtısını duydu. Tabancasını eline aldı ve yaklaştı... Fakat isminin çağırıldığını işitti. Döndü. Karşısında odanın ortasında Doktor Fall duruyordu. Birden irkildi.

Doktor gülümsedi:

— Sizi korkuttum galiba... Beklediğiniz taraftan gelmedim. Bu odanın birçok kapıları vardır.

— Bana neden böyle muâmele ettiğinizi sorabilir miyim?

Fall, gayet sâkin bir tavırla cebinden sigar kutusunu çıkardı:

— Sormakta haklısınız. Bir sigar ister misiniz? Hayır mı, öyle ise bir sigara içmek?..

— Teşekkür ederim, bende var.

Doktor, yavaş yavaş sigarının ucunu kopardı:

— Şimdi suâlinize cevap vermeye hazırım. Mister Farrington'un emri üzerine böyle hareket ediyorum. Size fenâ halde kızmış. Size de, bu evi yapan ve kendisine teh-

dit mektupları gönderen iki adama yaptığı kadar şiddetli muâmele yapmak niyetinde...

— O adamları tanımıyorum. Hem, o adamlardan bana ne!..

— Öyle demeyin. Biri fevkalâde bir mimar, diğeri de çok usta bir elektrikçiydi. Aldıkları mükemmel ücretleri az bularak başka vasıtalarla daha çok para çekmek istediler... Sonra bir gece Brackley Square'da sokağın ortasında öldürüldüler...

— Yâni, onları Farrington mu öldürdü demek istiyorsunuz?

— O kadar ileri gitmeyeceğim. Yalnız öldüklerini söylüyorum. Maalesef berâber hareket etmiyorlardı. İkisi de ayrı ayrı Mister Farrington'a şantaj yapmak istediklerini anlayınca kavga ettiler.

— Ha! Şimdi anlıyorum. Bu iki centilmen, Farrington'un evinin önünde öldürüldüklerine göre, katil Farrington'dan başkası olamaz...

Doktor sükûnetle cevap verdi:

— Tekrar ediyorum; o kadar çabuk hüküm vermek cesâretini göstermiyeceğim... Yalnız bu iki centilmenin vakitsiz ölümüne sebep, Mister Farrington'dan para çekmek düşüncesizliği olduğunu işâret etmek istedim. Kont Poltavo, sizin sonunuzun da bu olacağını tahmin ettiğimi ilâve etmek isterim.

Poltavo, hissettiği endişeyi saklamaya çalışarak homurdandı:

— Bundan daha feci çıkmazlara girdiğim de oldu...

— Nâfile böyle övünmeyin azizim. Bu çıkmazdan kurtulabileceğinizden çok şüpheliyim. Sizi bu dünyâdan daha iyi bir yere göndermek niyetindeyiz. Çünki Mister Farrington düşmanlarını hareketlerinde pek öyle serbest bırakmaz. Maamafih böyle hususî bir vaziyette size bir kurtuluş fırsatı daha vermek istiyor. Artık şimdi nelere kadir olduğunu anladığınızı zannediyor. Sizden ne bir vaat ne de yemin istiyor. Fakat yalnız, kendisine sadakatle hizmet ettiğiniz takdirde şâhâne bir surette mükâfatlandırı-

lacağınızı, aksi takdirde ölümünüzün muhakkak olduğuna kanaat getirmenizi istiyor. Açıkça anlatabildim değil mi?

Poltavo sönmüş olan sigarasını yakarken eli titriyordu:

— Gayet açık...

Tam o sırada kuvvetli bir zil sesi işitildi. Fall kalktı. Görünüşte diğerlerinden farksız olan, fakat arkasında bir telefon bulunan buazörinin bir aynası önünde durdu.

«Evet!» dedi. «Evet, işitiyorum... Pekalâ.» Döndü ve Poltavo'ya ciddiyetle baktı:

— Evin polisler tarafından sarıldığını haber veriyorlar. Herhalde sizi tâkip etmiş olacaklar.

Poltavo'nun gözlerinde bir pırıltı belirdi:

— Sizin için çok fenâ...

Doktor asansöre doğru giderken cevap verdi:

— Sizin için daha fenâ!..

— Durun!

Doktor arkasına baktı. Poltavo, elindeki tabanca ile onu tehdit ediyordu:

— Bu sefer tabancam dolu... Cebimde fazla birkaç mermi varmış. Maamafih sizi...

Fazla söyleyemedi. Tam o esnâda bütün ışıklar, birden söndü ve yarı kalan sözlerine cevap olarak alaycı bir kahkaha işitti:

— Atsanıza ne duruyorsunuz?

Kontun iki mermisi karanlıkta belki de boşuna sarfedilmeyecek kadar kıymetliydi. Bir müddet tetikte hareketsiz bir halde bekledi. Birdenbire ışıklar yine yandı, fakat Doktor Fall ortadan kaybolmuştu.

Poltavo omuzlarını silkti.

Mr. Smith onu buraya kadar tâkip etmişti. Evi sarmış olduklarına göre, kendisi yakında serbest bırakılacaktı. Aksi takdirde Farrington'a güzel vaatlerde bulunbilirdi.

Bir müddet sonra asansörün gelip kapının önünde durduğunu duydu. Kapılar açıldı. Fırsatı kaçırmadı. İçine girdi ve kapısını tekrar kapadı. Asansörü iki küçük elektrik ampulü aydınlatıyordu: Poltavo tabancasının kabzası ile

onları kırdı ve silâh elinde beklemeye başladı.

O sıralarda Mr. Smith iki polisle berâber holdeydi. Doktor Fall de her zamanki gibi temkinli ve nâzik davranıyordu.

— Her tarafı aramakta tamâmiyle serbestsiniz. Kont Poltavo'ya gelince hakikaten burada. O da birçokları gibi fevkalâde tesislerimizi merâk etmiş.

Bu sözlerdeki alaylı hava polis şefinin nazarı dikkatini çekti:

— Kontu bana gönderin!

— Memnuniyetle...

Tam bu esnâda asansör karşılarında durdu. Tabancası elinde olan Poltavo, içinde duruyordu.

Kalabalığı görünce kiminle anlaşmak lâzım geldiğini hemen anladı ve kararını verdi. Polisten hiçbir şey bekliyemiyeceğini biliyordu. Halbuki Farrington, ona her şeye rağmen yardım edebilirdi.

— Elinizde güzel bir oyuncak var. Şatonun tesisatını gezerken neden korktunuz?

— Hiçbir şeyden... Aşağıda bir atış odası var. Birkaç kurşun attım. Mister Smith siz de gidip görün, değer...

Poltavo'ya dikkatle bakan Fall'ın gözlerinde memnuniyet belirdi.

— Alelâde zamanda bir atış odası görmek zahmetine katlanmazdım. Fakat hakikati söylediğinize kanaatim var aziz dostum. Aynı zamanda buraya gelişimin size bir hayli faydalı olduğunu da hissediyorum. İşte bütün bu sebeplerden binânın henüz bilmediğim kısımlarını gezeceğim.

Doktor, omuzlarını silkti:

— Buna bir atış odası denemez. Maamafih yeraltında olduğu için ara sıra atış için kullanılıyor. Zâten gidip bizzat görmenizde bir mahzur yok.

Mr. Smith, Poltavo'nun biraz evvel aldığı tedbir sâyesinde karanlık olan asansöre girdi:

— Yalnız ineceğim.

Fall, başını eydi. Kapıyı kapadı. Asansör de hareket etti.

Bir müddet beklediler. Asansörü yalnız kendisi işletebilen Fall, vaziyete hâkimdi. Fakat herhalde bu hâkimiyetini kullanmamak için birtakım sebepler vardı. Birkaç dakika sonra asansör yine geldi. Mr. Smith çıktı.

Poltavo'ya göz ucuyla baktı:

— Teşekkür ederim. Öğrenmek istediğimi şimdi öğrendim. Doktor Fall, eviniz hakikaten fevkalâde inşa edilmiş!

Doktor nâzikâne mukabele etti:

— Tetkikleriniz için dâimâ açıktır.

Mr. Smith bir müddet dalgın dalgın elindeki elektrikli cep lâmbasıyla oynadı, sonra oda kapısına doğru yürüdü. Kapıya gelince döndü:

— Çok ihtiyatlısınız Poltavo. Tuzağa düşünce, nereden geçtiğinizi yazmayı ihmal etmemişsiniz. Yazınız istediğiniz neticeyi verdiğine göre, dostlarınıza artık onu silmelerini söyleyebilirsiniz.

Bunları söyledikten sonra, berâberinde polisler olduğu halde evden çıktı, gitti.

Fall hemen sordu:

— Ne demek istedi?

Poltavo şaşkın bir vaziyette kekeledi:

— Gördü, asansörle aşağı inerken, içine.. kurşunkalemle yazdığım.. birkaç kelimeyi.. okudu; emin olun, mühim bir şey değil... Yalnız, yeraltında mahpus olduğumu anlatan kelimeler...

Fall küfrederek, asansöre daldı. Kibrit çaktı ve içini muâyene etti. Poltavo'nun yazmış olduğu cümleyi okudu. Her ne kadar Sihirli Ev'in esrârını ortaya vurmuyorsa da kabiliyetli ve zeki polis şefinin şüphesini uyandırmaya kâfi gelebilirdi.

— Aferin size. Bir daha böyle münâsebetsizlikler yapmamaya dikkat edin. Bu seferlik bir şeyler yaparız. Fakat tekrarı evvelâ size dokunacaktır. Bu sözüm kulağınızda küpe olsun.

Bradley kilisesinde gece saat biri çaldığı zaman Mr. Smith, Sihirli Ev'in ön yüzüne paralel olan çitin gölgesinden çıktı. Aynı zamanda, karanlıkta saklanmış olan iki adam kalktı ve ona doğru yürüdü.

Polis şefi alçak sesle konuştu:

— İyi bir yer bulduğumuzu zannediyorum. Düşündüğümüz gibi çitlerin arasında elektrik telleri, duvarlarda da ziller var. Maamafih geçebileceğimiz bir aralık buldum.

Onları çitten çıktığı yere götürdü.

Bir sarmaşık teline benziyen incecik bir teli gösterdi:

— Burada da bir tel var.

Arkadaşlarından biri eğildi ve cep lâmbasıyla teli muâyene etti.

— Bir rakor yapabilirim!

Bir elektrik bobini aldı ve bir müddet çalıştı, sonra üçü birden geçtiler...

— Buralarda bir bekçi olması lâzım. Yerden biraz yüksekte de yine elektrik telleri var zannediyorum.

Işığı etrâfa yaymaması için cep lâmbasına bir boru takmıştı. İlerledikleri yeri iyice tetkik ediyordu:

— İşte bir tânesi...

Üçü de yerden birkaç santim yüksekte, küçük kazıklarla tutturulmuş uzanıp giden bir elektrik teli gördüler.

— Her gece hava kararınca bu teli geriyorlar. Geçen akşam bu işi yapan adamı gördüm. Eve yakın bir tâne daha olması lâzım.

Hakikaten biraz ileride aynı şekilde bir tel daha gördüler. Dokunmamaya dikkat ederek üzerinden atladılar.

Mr. Smith birdenbire seslendi:

— Yere yatın!

Ela, bir müddet, anormal bir şey göremedi, fakat biraz sonra bekçinin gölgesi göründü. Kendilerile binânın arasından geçti. Ağır adımlarla yürüyordu. Yıldızların hafif ışığına rağmen tüfeğinin namlusu karanlıkta parılda-

dı. Bekçinin binânın köşesini dönmesini beklediler. Sonra çimenliği geçtiler. Mr. Smith elinde taşıdığı torbayı açtı ve içinden bir tavşan çıkardı:

— Zavallı dostum. Seni esaslı bir suçun tahkiki için kurban etmek mecburiyetindeyiz.

Merdivenleri çıktı. Tavşanı kapının önüne bıraktı. Hayvan korkudan, mâdenî perde ile kapının arasındaki aralığa sığınmak istedi. Fakat perdenin sarkan tellerinden ikisini henüz ayırmamıştı ki, mâvi bir ışık şimşek gibi çaktı. Tavşan da o arada ölü olarak yere yuvarlandı.

Mr. Smith hayvanı yerden kaldırdı:

— Ölmüş! Johnson, şimdi iş size düşüyor.

Johnson lâstikten eldiven ve çarıklar giydi. Mâdenî perdeye vücudünün başka bir tarafını deydirmemek için bin ihtimamla, sarkan telleri bir araya topladı. Bağladı ve tehlikesizce kapıya varılacak bir hâle soktu. Elinde ve ayağında aynı lâstik eldiven ve çarıklar bulunan Mr. Smith geldi. Kilidi muayene etti. Gayet âdi bir cinstendi, açmakta müşkülât çekmediler. Yegâne tehlike, kapının sürgülenmiş olmasıydı. Fakat ev sâhipleri herhalde elektrik tesisatlarına fazla güvendiklerinden, buna lüzum görmemişlerdi.

Kapı sessizce açıldı. Polis hafiyeleri hole girdiler.

— Bir müddet burada kalalım ve etrâfı tetkik edelim. İnşallah bekçi, kapının önünden tekrar geçtiği zaman mâdenî perdenin açıldığını görmez.

Holde elektrikli başka tuzak görmediler. Mr. Smith iki arkadaşını orada bırakarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Her katta durup etrâfı dinliyordu. Fakat koca evde çıt yoktu.

Üçüncü katta koridora saptı. Birinci gelişinde Mr. Moole ile görüştüğü odayı bulmakta zorluk çekmedi. Odanın içiçe iki kapısı olduğunu hatırladı. Birinci kapıyı ardına kadar açtı. İkincisinin de tokmağını yokladı. O da açıldı. Kapıyı araladı. İçeriye bir göz attı. Hastayı gördüğü oda değildi. Burası gayet lüks döşenmiş bir çalışma odasıydı. Şık bir masanın başında bir adam oturmuş, ça-

lışıyordu. Sırtını dönmüştü. Fakat Smith kapıyı biraz daha açınca adam başını çevirdi. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü... Mr. Smith ancak maskeli bir yüz görebildi. Çünki adam onu görür görmez bir hareket yaptı ve oda hemen zifirî karanlık oldu. Aynı zamanda kapı tahammül edilmez bir kuvvetle kapandı ve polis şefini koridora attı. Burada sahne tamâmiyle değişiyordu. Bol ışık ve iki adım ileride gülümseyen Doktor Fall...

— Bu âni ziyâretinizin sebebi nedir acaba?

Mr. Smith soğuk bir tavırla cevap verdi:

— Bir türlü tatmin edemediğim merâkım. Zavallı Mister Moole'ı bir kere daha görmek istiyordum.

— Kendisini nasıl buldunuz?

— Maalesef katı şaşırmışım. Hastayı bulacağıma, yazı yazan bir centilmeni rahatsız ettim. Yüzü maskeliydi... Pek rahat bir vaziyet olmasa gerek...

Doktor kaşlarını çattı. Karşısındakinin aklî muvâzenesinden şüphe ediyormuş gibi bir tavır takındı:

— Pek anlıyamadım!

Mr. Smith neşeli bir tavırla cevap verdi:

— Bu odaya benimle berâber gelirseniz anlarsınız.

Bu esnâda, yakından bir kamyon geçiyormuş gibi boğuk bir gürültü ve çatırtı işitildi. Polis şefi hemen sordu:

— Nedir bu?

— Bu mu? Terkedilmiş bir mâden ocağının üzerine ev inşâ etmenin mahzurları... Şimdi sizin deminki evhamınıza gelelim. Fikrinizi düzeltmekle bahtiyar olacağım: Ne kat, ne de kapı şaşırdınız.

— Haydi canım!

Doktor doğruca çifte kapıya gitti ve açtı. Oda karanlıktı. Fakat Fall bir elektrik düğmesi çevirdi; Mr. Smith, Mr. Moole'u ilk ziyâretinde geldiği odayı gördü. Hiç değişmemişti. Odanın ortasında aynı mâvi halı ve üzerinde karyola duruyordu. Hastanın uçuk benizli yüzünü gördü... Mr. Smith bir hayret nidâsı çıkardı ve elini alnına götürdü.

— Görüyorsunuz ya, bir evham geçirmişsiniz... Belki uykusuzluktandır!

— Tuhaf şey! Ne ise... Bu odanın tam üstündeki ve altındaki odaları görebilir miyim?

— Nasıl isterseniz. Üstteki odada erzak var.

Doktor Fall, Mr. Smith'i yukarı kata çıkardı. Mr. Mooie' un odasının tam üstündeki odada hakikaten kapalı çuvallarla birçok erzak vardı...

— Pek kullandığınız yok galiba?

— Hayır, o kadar yerimiz var ki... Şimdi alttaki odaya bakalım.

Aşağı inerken deminki çatırtılı gürültü bir daha işitildi.

— Ne biçimsiz gürültü, değil mi? İlk zamanlarda beni âdetâ ürkütüyordu. Fakat artık alıştım.

Mevzuubahis oda alelâde döşenmiş bir yatak odası idi.

— Misafir odası...

Mr. Smith içeri girdi ve odanın her tarafını iyice tetkik etti. Anormal bir şey göremedi.

— Herhalde artık kani oldunuz zannederim. Holdeki iki arkadaşınız sabırsızlanmasalar bâri...

— Onları gördünüz mü?

— Evet, içeriye girişinizden birkaç sâniye sonra... Efendim biz burada evin içini altüst eden ziller kullanmıyoruz... Sokak kapısı açıldığı zaman odamda bir küçük kırmızı ampul yanar, o kadar. Maalesef girdiğiniz zaman bitişik odada idim. Lüzumlu bir kâğıt almak için odama geldiğimde, kırmızı ışığı gördüm. Onun için eşikten geçtiğiniz andan itibâren hareketlerinizi bildiğimi söylersem biraz mübalâğa etmiş olurum. Fakat fazla bir zaman da geçmiş değil... Arzu ederseniz size haber verici tesisatımı göstereyim.

— Çok memnun olurum.

Mr. Smith, bu garip evin tesisatı hakkında mümkün mertebe fazla mâlûmat sâhibi olmak istiyordu. Doktorun dâiresi sokak kapısının üstünde birinci kattaydı.

Bir çalışma odası ile gayet güzel döşenmiş bir yatak odasından ibâretti. Karyolanın yanıbaşında çiçek saksılarını koymaya mahsus yuvarlaklara benziyen bir büyük kutu vardı.

Doktor: «Şunun içine bakın,» dedi.

Bu konsol gibi şeyin içi boştu. İçinde de çikolata yaldızı gibi küçük dörtköşe bir levha vardı. Ama iyice dikkat edilirse bunun buzlu bir cam olduğu anlaşılıyordu. Camın üzerinde birtakım şekiller kımıldadı. Nihâyet iki adamın dolaştığı görüldü... Mr. Smith, arkadaşları Ela ile Johnson'u tanıdı.

— Bu âleti ben icat ettim. Holde olup biteni burada gösteren birtakım aynalardan yapılmıştır. O kadar hassastır ki, alacakaranlıkta bile görebiliyorum.

— Teşekkür ederim. Çok zekisiniz.

Mümkün mertebe soğukkanlılıkla yenilişi kabulden başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Aşağı inerken Fall: «Sokak kapısını açmak için müşkülât çekeceksiniz,» dedi.

— Bu sefer yanıldığınızı zannediyorum.

Doktor, holdeki elektrikleri yaktı. İki polis hafiyesi Smith'in yanına geldiler.

Smith: «Sokak kapısını aralık bırakmıştık,» diye izahat veriyordu.

— Olabilir! Buna rağmen benim yardımım olmadan kapıyı açabileceğinize ihtimal vermiyorum.

Ela, var kuvvetiyle kapıya asıldı. Fakat bir milimetre dahi yerinden kımıldatamadı.

Doktor izah etti:

— Elektrik kuvveti... Hepiniz birden uğraşsanız bile ne öne, ne de arkaya katiyen kımıldatamazsınız. Bunu da ben icat ettim.

Cebinden ufacık bir anahtar çıkardı. Kapının meşeden yapılmış kalın kanadında hemen hemen görülmeyen bir deliğe soktu. Kapı hemen arkasına kadar açıldı.

Fall eşikte duruyordu:

— Hayırlı geceler dilerim. Tekrar görüşelim. Beni memnun edersiniz.

— Buna biz de memnun olacağız.

GÜMÜŞ TERLİK

Miss Doris Gray çok acıklı bir kararsızlık içinde idi. Vasiyetnâmenin açılışındanberi vaziyeti çok müşkülleşmişti. Zâten amcasının ölümüne bir türlü inanamıyordu. Maamafih ölü veyâ diri, ona halledilecek dehşetli bir mesele bırakmıştı.

Frank Doughton'dan nefret etmediği muhakkaktı. Fakat henüz çok gençti... Hayat hakkında hiçbir bilgisi ve tecrübesi yoktu. Onun için kat'î bir karar veremiyordu. Poltavo, bütün Avrupa'yı bilen, en kibar muhitlere girip çıkan o nâzik ve hassas kont, kızın üzerinde çok iyi bir tesir yapmıştı. Öyle bir hâle gelmişti ki, genç İngilizi mi, yoksa asîl kozmopoliti mi tercih edeceğini bilmiyordu. Hattâ, seçme hakkı şimdi kendisine bırakılsa, terâzinin kefesi kontun tarafına meyil edecekti. Kendi kendine, amcasının mezardan haber göndererek arzu etmediği bir kocayı kabul ettirmeye hakkı olmadığını düşünüyor ve kızıyordu.

Herhalde hemen şimdi evlenmek niyetinde değildi. Frank Doughton'un lehine veya aleyhine bir karar verebilmek için daha beş senelik bir zamanı vardı. Delikanlıya karşı lâkayt da değildi. İyi yürekli, sempatik bir adamdı.

Doris güzel bir Nisan sabahı Green Park'ta, yalnız başına geziyordu. O sabah Frank'a rastgeldi.

Frank daha uzaktan seslendi:

— İyi havadislerim var!

Genç kız bir kanape gösterdi:

— Oturalım! Anlatın bakalım, ne imiş bu havâdisler?

— Mister Farrington'un bana Tollington'un vârisini bulma işini verdiğini hatırlarsınız.

— Evet...

— İşte, onu hemen hemen buldum. Benim gibi polisliğe hiç istidadı olmayan biri için ümit edilmeyecek şey doğrusu. Zâten Mister Farrington'a da söylemiştim: Bu hususta bana hiçbir bilgi vermemişti. Nereden başlıyacağımı bilmiyordum. Yalnız ihtiyar Tollington'un ölmüş olan kızkardeşinin çocuğunun vâris olduğu biliniyordu. Fakat işte asıl iş burada karışıyor: Tollington'un kızkardeşi, Chicago'da bir borsa ajanı ile nişanlanmış, fakat tam evleneceği akşam bir İngilizle kaçmış... Kızın ailesi bu adamı pek tanımıyorlarmış. Sonradan anlaşıldığına göre, Amerika'ya gelirken ismini değiştirmiş. Bilâhare karısı ile berâber İngiltere'ye dönmüş ve zekâsı, gayreti sâyesinde iyi bir mevki kazanmış. Genç karısı âilesiyle muntazam muhabere ediyormuş, fakat ne hakikî ismini ve ne de adresini bildirmiyormuş. Kendisine Taymis gazetesinin küçük ilânlar sütununda cevap veriliyormuş. Bu suretle doğrudan doğruya onunla temas imkânı kalmıyormuş. Anası, babası ölünce kardeşi onu çok aramışsa da kız kardeşini bulamamış. Tabiî anlıyorsunuz, ismi bile bilinmeyen birini bulmaya imkân yoktu.

— Anlıyorum! Demek, kimsenin muvaffak olamadığı yerde siz muvaffak oldunuz, öyle mi?

Frank güldü:

— Henüz muvaffak olduğumu iddia etmiyorum. Yalnız Tollington'un kız kardeşini kaçıran adamın birkaç sene Bradley'de oturduğunu keşfettim.

— Bradley'de mi? Ben bu küçük şehri bilirim. Lady Constance Dex de orada oturuyor!

— Bir sürü insan orada birbirine randevu vermiş... O adam bile orada...

— Hangi adam?

— Poltavo! Sihirli Ev'de Doktor Fall'ın misâfiriymiş... İngiltere'de herkes bu garip ev hakkında bir şeyler söylüyor.

— Ben herkes gibi değilim! Ne ise devâm edin, ba-

kalım. Miss Tollington'un kocasının Bradley'de oturmuş olduğunu nasıl keşfettiniz?

— Sırf tesâdüf eseri olarak! Benim de birkaç sene Bradley'de oturduğumu biliyorsunuz. Amcanız ile de orada tanışmıştım. O zamanlar daha çocuktum. Ama orada bir müddet yaşamanın bana pek yardımı olmadı... Birkaç gün evvel gazetelerde okumuşsunuzdur. Uzun zaman Bradley postahânesi olan eski binâyı yıkarlarken kutunun altındaki boşlukta herhalde bir aralıktan kaymış olan birkaç mektup bulunmuştu. Bu mektuplar kutuya atılalıdanberi orada kalmış ve yerlerine gitmemişlerdi.

— Öyle birşey okudum. Kırk, elli sene evveline âit mektuplarmış, değil mi?

— Bu mektuplardan biri kız kardeşi tarafından Tollington'a yazılmış. Gazeteci olmam dolayısile bu mektubu gördüm ve kopya ettim. İşte: (Frank, cüzdanından mektup suretini çıkardı ve okudu:)

Sevgili George...

Çok iyi mes'ut olduğumuzu bildirmek için sana bu iki satırı karalıyorum. Taymis gazetesinde son cevâbını okudum ve sıhhat haberini aldığım için çok sevindim. Hanri'nin de sana çok selâmı var.

Sevgili kız kardeşin
Annie

— Tabiî ehemmiyetli ipucu değil. Çünki, Bradley'de kimbilir kaç tâne Annie var... Maamafih yine de bir şeydir.

Doris gülümsedi:

— Herhalde!

— Bu mesele benim için çok mühimdir. Amcanız vasıtasıyle, Tollington'un vasiyetnâmesini icrâya memur olanlarla çok kârlı bir anlaşma yapmıştım. Evet, çok kârlı...

Doris birdenbire Frank'a baktı:

— Maddî menfaat mi?

— Hem öyle hem de ayrıca başka türlü menfaat... (Sesini alçaltarak ilâve etti:) Ah, Doris, amcanızın vasi-

yetnâmesindeki şartlara ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz; sizi hislerinize karşı harekete mecbur etmek hiç doğru bir şey değil.

Genç kız hafifçe kızardı ve gözlerini yere indirdi. Frank sözüne devam etti:

— Bu vaziyetten hiç bir suretle istifâde etmeyi düşünmüyorum tabiî. Bana yalnız bir sebeple gelmenizi istiyorum, bence kıymeti olan o tek sebeple, yoksa öyle para için falan değil...

Doris cevap vermedi. Frank da derin derin içini çekti:

— İşte onun için, sevdiğim kadına lâzım olan her türlü rahatı ve lüksü verebilmek ümidi ile çırpınıyorum.

— Bunun ne ehemmiyeti var?

— Öyle demeyin. Çünki o zaman servetinize tamah ettiğime hükmedebilirsiniz. Halbuki ben yalnız sizin, kalbinizi istiyorum.

Bu sefer genç kız karşısındakine daha tatlı ve daha parlak gözlerle baktı:

— Hislerimi istediğim gibi tahlil edemiyorum. Size karşı fevkalâde sempatim olduğu muhakkak. Fakat istediğiniz bundan mı ibârettir, bilemiyorum...

— Başka birisi mi var yoksa?

Doris yere bakıyor ve şemsiyesinin sapı ile oynuyordu, nihâyet konuştu:

— Hayır! Henüz kat'î bir şey yok...

— Fakat olabilir, öyle mi?

— Bir kadının karşısına seveceği birisi her an çıkabilir. Fakat herhangi bir kimse kadar sizin de şansınız olduğunu zannediyorum...

Genç kız omuzlarını silkti ve sözüne devâm etti:

— Fethedilmesi lâzım gelen bir prenses gibi konuşuyorum. Fakat emin olun, aklımdan kat'iyen öyle bir şey geçmiyor. Ben mağrur değilim ve tevazua da çok kıymet veririm.

Kalktılar ve parktan çıktılar. Frank, genç kıza taksiye kadar eşlik etti ve otomobil gözden kayboluncaya kadar kaldırımda durdu. Arkasından baktı.

Doris de heyecanlanmıştı. Fakat hâlâ karar verebilmesi için beklenmedik bir vak'anın olması icâbediyordu. Poltavo da gün geçtikçe nezâketi, tatlı sesiyle ona nüfuz ediyordu.

Genç kız eve geldi ve doğruca odasına çıkmak üzere iken uşak yolunu kesti:

— Miss gayet acele bir mektup var. Getiren, bizzat size verilmesi için ısrar etti.

Doris, ismi ve adresi makine ile yazılmış zarfı aldı. Açtı. İçinde şu cümleler yazılıydı:

Bu mektubu yalnızken okuyacaksınız. Kapınızı iyice kilitleyin ve dışarıda kimsenin olmamasına dikkat edin.

Bunlar da makine ile yazılmıştı. Doris kaşlarını çattı. Bu da neydi yine? Maamafih verilen tâlimâta uygun hareket etmeye karar verdi. Gitti, odasına kapandı ve ikinci zarfı açtı... O zaman bağırmamak için kendini güç zaptetti. Rengi sarardı. Çünki bu sefer el ile yazılmış olan yazıyı tanıdı. Amcasının yazısıydı:

Bugünden itibâren yedi gün zarfında Frank Doughton ile evlenmenizi emrediyorum. Servetin ve hayâtım buna bağlıdır.

İmzâ gayet okunaklıydı: **George Farrington.** Üzerinde de şu ibâre vardı: **Bana karşı sevgi ve hürmetin varsa, bu kâğıdı hemen yak.**

Mr. Smith, kendisini çağırtan polis müdürünün odasına girdi.

Müdür: «Havâdis var mı?» diye sordu.

— Efendim, bu mesele hakkında birçok şeyler biliyorum. Hepsi de esaslı tetkiklerin mahsulüdür.

— Anlatın bakalım.

— George Farrington hayattadır. Nehirde bulunan ce-

set, gümrük antrepolarındaki vak'a esnâsında yaralanan hırsızındır. İkinci hırsızın Farrington'un kendisi olduğu anlaşılıyor. Bu vak'a âdi bir hırsızlıktan ibâret değildir. Doktor Goldworthy'nin eşyâsı arasında bulunan ve ucu Farrington'a dokunan ve bilhassa onu affedemeyen birine yaptığı fenâlıkların delillerini ihtivâ eden birtakım yazılar ele geçirilmek istenmiştir.

— Lady Constance Dex'ten mi bahsetmek istiyorsunuz?

— Evet! Farrington her halde Lady Dex'in nişanlısının ölümünden mes'uldür. Kadının mâzisini George Doughton'a anlatan da odur. Bunun üzerine fedakâr bir ruha mâlik olan Doughton da hemen Amerika'ya gitti. İşte bütün bunların Doktor Goldworthy tarafından getirilen vesikalardan açıkça anlaşıldığına kanaatim var. Farrington, Lady Dex'in şiddetli ve âni intikamından çekiniyordu.

— Böyle olduğuna dâir elinizde delil var mı?

— Bir iki tâne var. Meselâ, George Doughton'un eski nişanlısına yazdığı bir mektubun sureti gayet mühimdir. Bu vesikayı elime geçirmek için bâzı gayri kanunî yollardan gittiğimi söylemeye lüzum görmüyorum.

Polis müdürü gülümsedi:

— Birkaç gün evvel Dex'in Bradley'deki evinin soyulduğunu biliyorum. Sizin sâdık Likes'in bu işte parmağı olsa gerek.

— Evet, öyle! Şimdi ikinci meseleye geleceğim: George Farrington ile beynelmilel şantajcı Montagne Fallock aynı adamdır.

Polis müdürü hayret etmişti:

— Emin misiniz?

— Kat'iyetle eminim. Farrington'un vasiyetnâmesi bu fikrimi teyit ediyor. Bizi yanlış yola sevketmek için tanzim edilmiş olduğu anlaşılıyor. Bundan başka, yüksek şahsiyetlere Fallock tarafından yeni gönderilmiş mektuplar şüphelerimi takviye ediyor.

— Fallock şimdi nerede?

— Sihirli Ev'de misâfirdir.

— Öyle ise tevkif etmek kolay olacak, değil mi?

— Pek o kadar değil efendim. Bu evde zannettiğinizden fazla esrar var. Gayet zeki ve mâlûmatlı bir adam tarafından inşâ ettirilmiş, meselâ Farrington gibi. Ev yapılırken gözönünde tuttuğu yegâne şey, herhalde kaçabilmesini temin etmektir. Zorlamak, onun kimbilir nereye kaçmasına sebep olacaktır... Beklemek lâzım.

— Anlıyamadığım şey, bu sahte intihar komedisini oynamaya neden lüzum gördüğüdür.

— Gayet basit! Farrington artık kendini emniyette göremiyordu: Fallock olduğunu anladığımdan şüpheleniyordu: Bilhassa, kapısının önünde öldürülen iki adamın katili olduğundan şüphe ettiğimi biliyordu. Bradley'deki evinin tesisatı için dâimâ ecnebi memleketlerden mütehassıslar getirttiğini biliyoruz. Otuz sene evvel inşâsına başladığı bu ev ancak iki sene evvel bitti. Kapısının önünde öldürülen o iki adamın son senelerde elektrik ve makine kısımlarını tamamlamak için getirildiği anlaşıldı. Biri mimar, öteki de elektrikçiydi. İkisi de işlerini bitirince mükemmel paralar alıp memleketlerine gönderilmişler. Fakat kendileri için çok fenâ bir tâlih eseri olarak ev sâhibinin ne biçim bir adam olduğunu öğrenmişler ve birbirleriyle anlaşmadan ikisi de şantaj yapmak maksadiyle Londra'ya gelmişler. Farrington - Fallock, kavgalarının sebebini işittiğini itiraf ediyor. Sokak kapısının arkasında idi. Aynı zamanda bu iki tehlikeli adamdan kurtulmak fırsatını kaçırmadı. Kapıyı araladı. Tabanca ile ikisini de öldürdü. Kapıyı tekrar kapadı. Tabancasını, gitti masasının gözüne koydu ve ilk gelen polis memurunu karşılamak için zamanında tekrar kapıya geldi... Fakat evin içine girdiğim zaman holde hemen dağılmayan barut kokusunu duydum. Lady Dex de oradaydı. Bütün olanları gördü.

— Lady Dex'in orada ne işi vardı?

— George Doughton'un ölümü hakkında Afrika'dan gelen vesikalardan öğrendiği şeyleri Farrington'a itiraf ettirmeye geldiğini zannediyorum.

— Bütün bunlar, Farrington'un, yaptığı gibi ortadan

kaybolmasına kâfi sebep teşkil etmiyor. Kredisi vardı. Yeğeninin serveti de kendi emrindeydi. Bütün tahkikat ve tetkikatımızı altüst edebilirdi. Öyle çabucak olur olmaz şeylerden korkacak adam değildi.

— İşte bu noktada birçok sualler içinde kayboluyorum. Karakteri hakkında bildiğimiz şeylerle bu intihar komedisi biribirine uymuyor. Yeğeninin servetine el sürmemişti. Ona karşı olan muhabbetinin de hakikî olduğu anlaşılıyor. Böyle hareket etmesindeki sebebi bir türlü anlıyamıyorum...

— Şimdi ne yapmak niyetindesiniz?

— Sihirli Ev'i sıkı bir kontrol altında bulunduracağım. Emniyetsizlik ve şüphelerini uyuşturup dışarı çıkmasını temin için ne lâzımsa yapacağım. Bu şeytânî evin dışında elimizden kaçarsa aşkolsun ona...

— Poltavo ne olacak?

— Poltavo, Londra'ya döndü. Onu yakalamak daha kolay olacak galiba... Farrington'a ajanlık ediyor, dehşetli bir gururu var.

ÇÖRÇİLLER

Poltavo, hakikaten Londra'ya dönmüş ve şehrin en seçme salonlarına devâma başlamıştı.

Şimdiye kadar mâlî durumu ve içtimâî vaziyeti herkeste biraz şüphe uyandırmıştı. Bâzı salon sâhipleri onu dâvet etmekte tereddüt etmişlerdi. Kont ünvanının bir şey ifâde etmediğini, Gotha'da yarım düzine Poltavo olduğunu ve aslını anlamanın güç olduğunu fısıldıyorlardı.

Fakat Bradley'deki kısa misâfirlikten dönüşünde en menfi ve müstereddit olanlar dahi onun en kapalı muhitlere bile girmesinde bir mahzur bulamadılar. Şehre geldiği gün Burlington Gardens'te mükemmel bir apartman kirâladı. Parasını peşin verip iki lüks otomobil ve birçok eşyâ satın

aldı. Velhasıl zengin bir hayat sürmeye alışmış bir adam gibi yaşamaya başladı.

Sihirli Ev'de aldığı dersden istifâde etmişti. Âni bir ölüm korkusu duyduğu o dehşet ânından itibâren, emir altına girmişti. Ne Doktor Fall'a ne de patronuna itiraf etmek istememesine rağmen, hiç olmazsa görünüşte hareket tarzını değiştirmeye karar vermişti. Stil yazı masasına evrâkını yerleştirirken kendi kendine söyleniyordu: «Size itaat edeceğim, evet menfaatim oldukça edeceğim, fakat muhakkak olan bir şey varsa, o da artık Sihirli Ev'e adım atmayacağımdır.»

Poltavo'nun artık çok parası vardı. Fakat aldığı emirlere göre hareket etmek mecburiyetindeydi. Her memlekette her sınıf insanların arasında yüzlerce muhâbiri olan **Boşboğaz**'ın bütün teşkilâtını öğrenmişti. Gazete, satıştan pek bir şey kazanmıyordu! Fakat habercilere iyi paralar veriyordu.

Gazeteye gönderilen yazılar neşredilmese bile yine ücreti ödeniyordu. Buna mukabil birkaç gün sonra yazılarda adı geçen kimseler esrârengiz Fallock'tan mektup alıyor ve artık rahat ve huzurları kaçıyordu. Bu kimseler, bâzan hizmetçilerin dâiresinde şurada burada süründüğünü gördükleri **Boşboğaz**'la bu şantaj mektubunun münâsebeti olduğunu akıllarına getirmiyorlardı. Fallock öyle ustaca hareket ediyor, susmasını o kadar pahalıya satıyordu ki bu iki teşkilâtın arasında bir alâka görmenin imkânı yoktu.

Boşboğaz'a yazı gönderen yalnız hizmetçi makulesi insanlar değildi. Ekseriya içtimaî seviye sâhibi vicdansızlar da onları herhangi bir sebeple gücendiren dostları hakkında ifşaatta bulunuyorlardı. Fallock klâsik mektubunu gönderiyor ve zavallı kurbanlar bu bâdireden bir hayli fakirleşmiş olarak kurtulabiliyorlardı. Yalnız para vermekle kurtulabilenlerin kendilerini bahtiyar addetmeleri lâzımdı.

Çünki, Fallock denilen bu vicdansız, bu hakikî şerir, birçok intiharlara da sebebiyet veriyordu.

Farrington, Poltavo'yu kendisine yardımcı olarak al-

dığı gündenberi epeyce istifâde etmişti. Poltavo iyi tahsil görmüş psikolog ve ihtiyatlı bir adamdı.

Şimdi muhteşem çalışma odasında mektupları okumakla meşguldü. Hayâtından memnundu. Çünki küçük bir tehlikeye mukabil mükemmel para alıyordu. Birdenbire durdu ve düşünmeye başladı: «Yedi gün içinde Doris'in Doughton'la evlenmesine imkân var mıydı acaba?»

Evet, herhalde öyle olacaktı. Farrington böyle arzu ediyordu. «Bu işe nasıl râzı olacaktı?.. Kız da çok güzeldi... Hayır, bir şeyler yapmalıydı.»

Tam bu sırada telefon çaldı.

— Evet?

Doris'in sesini işitince, yüzüne sahte bir tatlılık geldi.

Genç kız: «Yarın bize gelebilir misiniz?» diye sordu.

— Bugün, hattâ arzu ederseniz şimdi bile gelirim.

Doris tereddüt etti, sonunda râzı oldu.

— Pekalâ!.. Çok memnun olacağım... Zor durumdayım.

— Ciddî bir şey değil ya İnşallah?

— Can sıkıcı bir mektup aldım...

— Anlıyorum... Biri, hoşunuza gitmeyen bir şey yapmanızı istiyor, değil mi?

— Bu kadar ileri gitmeyeceğim. Bütün bildiğim, hâdiselerin beni korkutan bir şekil aldığıdır. Bu mektubun içindekileri biliyor musunuz?

— Evet, aynı zamanda onu görmek bedbahtlığına da düştüm.

Doris bir müddet sustu:

— Peki... Fikriniz nedir?

Poltavo ateşli bir sesle cevap verdi:

— Ne düşündüğümü pekalâ biliyorsunuz. Herhalde uygun bulmamı beklemiyorsunuz ya?

Bu sözleri söylerken Poltavo'nun sesinde hissettiği heyecan genç kızı korkuttu. Onu sâkinleştirmeyi düşündü.

— Yarın beklerim. Sizinle biraz görüşmek isterdim.

— Hemen geliyorum.

Bu dakikada Kont, Sihirli Ev'deki bütün tehlikeleri

unuttu. Avının, önüne düştüğünü gören avcının hissine benzer bir şey hissetti. Beş dakika sonra Brackley Square'da Doris'in salonundaydı. Genç kız neşesizdi. Benzi sararmıştı. Gözlerinin altı çökmüştü. Yüzünde bir yorgunluk ifâdesi vardı.

— Ne yapacağımı bilmiyorum. Frank'tan hoşlanıyorum... Fakat böyle birdenbire karar vermek... Sizinle açıkça konuşabilir miyim Kont Poltavo?

— Bana tamâmiyle güvenebilirsiniz.

— Frank'ı çok takdir ediyorum. Fakat hemen onunla evlenmek derecesinde değil.

— Buna rağmen yine evleneceksiniz?

— Bu mektuba nasıl itaatsizlik edebilirim?

Poltavo, genç kızın uzattığı mektubu aldı. Ateşe attı ve gülümsedi:

— Mektubun içindeki tâlimâtı harfiyen tatbik etmediğinizi görüyorum.

Kont bunu yapmakla mektuba hiç ehemmiyet vermediğini göstermek istiyordu, fakat genç kızda tamâmiyle aksi tesir yaptı. Doris, Kont'un Farrington'dan korkusundan böyle hareket ettiğine zâhip oldu ve onun bu zaafını hoş görmedi.

Poltavo bir baba tavrıyla konuştu:

— Şimdi beni dinleyin. Katiyen üzülmeyin. Ne arzu ederseniz onu yapın ve Farrington ile uyuşmayı bana bırakın. Çok sert olduğu mâlûm, belki sizi Doughton ile evlendirmek istemesinde bir sebep vardır. Bu hususta biraz tahkîkat yapmak istiyorum. Dediğim gibi, sakın kederlenmeyin ve işi bana bırakın.

Doris başını salladı:

— Yapamam. Amcamdan bu mektubun aksine ikinci bir mektup alıncaya kadar, verdiği tâlimâta harfiyen uymak mecburiyetindeyim. Böyle bir vaziyete düşmek hakikaten fecî! Yazdığı gibi, bu evlenme onu nasıl kurtarabilir? Bunu izah edebilir misiniz?

Poltavo bu suale cevap vereceğine, bir sual sordu.

— Doughton ile görüştünüz mü?

— Hayır, ona mektup yazdım. Suretini görmek ister misiniz?

Poltavo, bütün benliğini dehşetli bir hiddetin sardığını hissetti. Fakat kendini tuttu:

— Evet!

Mektup suretini aldı ve okumaya başladı:

Azizim Frank,

Bence tamâmiyle bilinmeyen bir sebepten dolayı, amcamın o kadar arzu ettiği evlenmemiz bu hafta zarfında bitmiş olmalıdır. Bu hususdaki hislerimi biliyorsunuz: Size karşı bir aşk duymuyorum ve eğer yalnız bana kalsa, sizinle evlenmem. Fakat, şimdi size izah edemiyeceğim sebeplerle evlenmek mecburiyetindeyim. Size böyle yazdığım için üzgünüm, fakat en derin hislerimi anlattığım için bana gücenmiyecek kadar âlicenap ve açık fikirli olduğunuzu biliyorum.

Poltavo bu samimî mektubu okuduktan sonra masanın üzerine bıraktı ve salonda dolaşmaya başladı.

— Allahaşkına! Doughton'un yerine ben olsaydım bu kadar tereddüt edecek miydiniz?

Doris'in bakışlarından hatâsını anladı. Genç kızın, kendisinin de tahlil edemediği hakiki hislerini bir anda kavramıştı. Şüphe götürmez bir katiyetle, nihâyet Frank Doughton'u tercih edeceğini hissetti. Genç kızın başladığı sözü eliyle yaptığı bir işâretle kesti:

— Lüzumu yok! Belki bir gün aşkımın büyüklüğüne ve kuvvetine iman edeceksiniz... Evet, hayâtımın yegâne aşkı...

Sesi titriyordu. Belki de ciddî söylüyordu. Birçok kadınlara bu sözleri söylemişti. Her defâsında ciddiyetine kendi de inanıyordu.

— Şimdi, Mister Doughton'un cevâbını beklemek lâzım.

— Cevap verdi... Bana telefon etti.

Kont, gülümsedi:

— Tam İngilizvâri. Evlenme merâsimi ne zaman olacak?

— Üç gün sonra, Frank gerekli formaliteleri tamamlayacak... Paris'e gideceğiz...

Genç kız biraz tereddüt etti, kızardı, nihâyet kararını vererek: «Frank şimdilik... Evlenmemizin bir formaliteden ibâret kalmasını arzu ediyor,» dedi.

— Anlıyorum. Mister Doughton bir incelik göstermiş, takdir ettim doğrusu...

Poltavo'nun bu son sözleri de Doris'in hoşuna gitmedi. Takındığı pozlar, büyüklük taslamak istemesi, güya vaziyete hâkimmiş gibi davranması genç kızı sinirlendirdi. Hattâ, Frank'ın arzusunu böyle takdir etmesinde bile bir küstahlık vardı.

Bir müddet sustuktan sonra Poltavo sordu:

— Amcanızın arzusu veçhile Mister Doughton ile evlenmediğiniz takdirde onun başına ne gibi bir felâket gelebileceğini hiç düşündünüz mü? Ne türlü bir felâket olabilir?

— Bilmiyorum. Yalnız Mister Farrington'un hakikî karakterinden şüphelenmeye başladım. Şimdiye kadar onu çok iyi bir insan olarak tanıyordum, fakat şimdi...

Doris sustu. Bütün düşündüklerini söylemeye cesâret edemedi. Fakat Poltavo tamamladı:

— Şimdi, yalancı, kötü ve cânî olduğunu, kendi menfaati için senelerdenberi hemcinslerinin sâfiyeti ve bedbahtlığı ile oynadığını biliyorsunuz. Bu sizin için elîm bir keşif oldu; ama servetinize el sürmediğini de unutmayın.

Genç kız alçak sesle konuştu:

— Fecî!.. Her gün yeni bir şey işitiyorum. Teyzem Lady Dinsmore'un hakkı varmış...

— Lady Dinsmore akıl ve mantığın timsâlidir... Nede hakkı varmış?..

Doris başını salladı:

— Bilmem bunu söylemek doğru mu? Maamafih anlatayım. Mister Farrington'un birtakım bulanık işler yaptığını anlamış, beni de birkaç defâ ikaz etmişti.

— Teyzeniz çok zekidir. Üç gün! Pekalâ, üç günde çok şeyler olabilir. Evlenmeyi reddetseydiniz Farrington'a ne fenâlık geleceğini pek bilmek isterdim.

Doris'in cevâbını beklemeden vedâ etti.

Evine dönerken kendi kendine: «Üç gün» diye mırıldanıyordu. Peki ama, Farrington neden alelâcele bu kızı evlendirmek istiyordu ve koca olarak da neden bu zavallı parasız gazeteciyi seçmişti?

Bu mesele uzun tetkiklere muhtaçtı.

Son iki günde Frank Doughton sanki rüyâdaymış gibiydi. Saadete inanmak istemiyordu. Genç kızın zorla evlendiğini biliyordu, fakat az zamanda onun aşkını kazanacağını umuyordu. Kendine emniyeti vardı.

Son günlerini, eline geçen mektup sâyesinde Tollington meselesini aydınlatmaya hasretti. Nüfus kütük defterini gözden geçirdi. Bütün Annie isimli kadınları dikkatle notetti. Yüzlerce vardı. Aklı fikri evlenme işinde olduğundan, kendini bir türlü işe veremiyordu.

Vâdettiği makaleleri Monitor gazetesinin müdürüne götürdüğü zaman, müdür onu tebrik etti:

— Birkaç zaman yazılarınızdan istifâde edemiyeceğimizi zannediyorum.

— O kadar değil. Evlendim diye neden boş durayım? Karımın büyük bir serveti var ama, şahsî ihtiyaçlarım için bir kuruşunu bile sarfetmek niyetinde değilim.

Müdür, samimî bir tavırla Frank'ın omuzuna vurdu:

— Aferin! Bu söz çok hoşuma gitti. Karısının parasıyla geçinen adam, bence adam değildir.

— Ben de aynı fikirdeyim.

Müdür, odasından çıktıktan sonra saatine baktı. Dokuzdu, hâlâ yemek yememişti. Soho'da bir lokantada hafif bir yemek yiyip erkenden yatmaya karar verdi. Bütün gün epeyce yorulmuştu, ertesi günü de bir hayli yorulacaktı. Gazete idârehânesinin önünde yepyeni güzel bir otomobil duruyordu. Şoförü, delikanlıya selâm verdi:

— Affedersiniz efendim! Siz, Mister Frank Doughton değil misiniz?

— Evet!

— Sizi götürmek için emir aldım.

— Götürmek mi? Kim emir verdi?

— Sir George Frederick, efendim.

Sir George Frederick, parlâmentonun tanınmış âzâsıydı. Fakat Frank Doughton, ona takdim edilip edilmediğini hatırlamıyordu...

— İyi ama, Sir George Frederick benden ne istiyor?

— Bana, sizinle beş dakika görüşmek istediğini söyledi.

Frank tereddüt etti, fakat böyle bir adamın arzusunu kabul etmemek kabalık olacaktı. Zâten yolundan pek uzaklaşmıyacaktı. Otomobilin kapısını açtı ve girdi. Girerken içeride birinin olduğunu gördü. «Ne oluyor...» diye söze başladı, fakat bitiremedi, kuvvetli bir el boğazından yakaladı ve hemen hareket eden otomobilin köşesine tıktı.

POSTAL

Uykusuz geçen bir geceden sonra Lady Constance Dex ağabeysi ile kahvaltı etmek için aşağı indi. Yeremiah Bangley, neşeli ve şişman bir adamdı. Ekseriya Londra'da otururdu. Hiçbir şeye hayret etmek âdeti değildi. Ama kız kardeşini erkenden yemek odasında görünce şaşırdı:

— Size ne oldu, Constance? Kaç senedenberi böyle erkenden indiğinizi görmemiştim!

Lady Dex tabağına jambon aldı.

— Bütün gece gözümü kırpmadım. Moore Cottage'a gidip biraz yazı yazacağım.

Ağabeysi yüzünü buruşturdu:

— Bu köşkü size vermekle, Mister Farrington'un isâbetli bir iş yaptığını zannetmiyorum.

Cevap bekledi, fakat alamayınca sözüne devâm etti:

— Yapayalnız bir ev, tâ tepenin üstünde, şoseden uzak, günün birinde bir serserinin taarruzuna uğrayacaksınız diye korkuyorum.

Korkmakta hakkı vardı. Moore Cottage, tek katlı bu güzel köşk, Sihirli Ev'in sâhibi tarafından inşâ ettirilmişti. Yazlık sayfiye evi olarak kullanılacaktı, tamâmiyle sessiz bir hayat geçirmek için elverişliydi. Bradley mâden ocaklarının işletilmesine nihâyet verildiğindenberi köşke giden yoldan kimse geçmez olmuştu.

Birkaç sene evvel, tepenin ve vâdinin altından birçok tüneller geçerken ve bir kilometre mesâfede olan fabrika bacasının etrâfında mâdencilerin köyü varken, Moore Cottage tam işyerinin ortasındaydı, fakat bu ekilmemiş toprakların altında kalay ve kurşun cevheri kalmayınca, köşk tek başına tam bir sessizlik içinde kalmıştı.

Sihirli Ev'in sâhibi, köşkün inşâsında ve döşenmesinde hayli uğraşmıştı. Sonra hürmet ve sevgi nişânesi olarak onu Lady Constance Dex'e hediye etmişti. Kadın orada lüks eşyâ ile döşenmiş odalarda eski hâtıralariyle başbaşa kalıyordu.

— Evet, biraz herkesten uzak olduğunu kabul ediyorum. Fakat korkak olmadığımı biliyorsunuz, zâten Brown'u da orada bekleteceğim.

Ağabeyisi, **Times**'ı okumaya koyuldu. Biraz sonra gazeteyi elinden bıraktı:

— Bu Mister Smith kim?

— Smith mi? Hangi Smith?..

— Polis hafiyesi galiba? Birkaç kere bize gelmişti.

— Anlıyamadım?..

— Yâni, Bradley'e geldi demek istiyorum. Sihirli Ev'de nihâyet şüpheli bir şeyler mi keşfetti yoksa?

— Şüpheli bir şey olsaydı yirmi senedenberi işitirdik.

Ağabeysi geniş omuzlarını silkti:

— Bu kadar ustalıklı inşâata benim aklım ermiyor.

Lady Dex kalktı ve vedâ makamında elini salladı.

— Tabiî bulmadığın her şeyde muhakkak bir fenalık

görürsün. (Pencereye yaklaştı. Arabası koşulmuş, uşağı Brown da dimdik duruyordu.) Yemeğe döneceğim.

Ağabeysi koltuğunda kalın bir dosya bulunan Lady Dex'i arabaya bindirdi. Fakat bu dosyada Doktor Goldworthy'nin Kongo'dan getirdiği George Doughton'un hatıra defteri ile mektupları olduğunu bilmiyordu.

Lady Dex, Moore Cottage'ın sessizliği içinde kalbindeki yarayı tâzeliyor ve şiddetli intikam projelerini tamamlıyordu.

Moore Cottage'da kimse yoktu. Lady Dex her gelişinden sonra hizmetçilerini gönderip evi temizletirdi. Sokak kapısını hızla açtı. Brown'a: «Atı çözün,» dedi. «İki saat kadar kalacağım.»

Uşak selâm verdi. Bu türlü gezintilere alışkındı ve sabırlıydı. Arabayı biraz öteye parmaklığın yanına götürdü. Köşkün arkasında bir ahır vardı, fakat kullanılmıyordu. Atı çözdü ve parmaklığa bağladı. Gazetesini rahat rahat okumak için çimenliğe oturdu. Brown pek çabuk okuyamazdı. **Boşboğaz** onu üç dört saat oyalayabilirdi.

Bir saat sonra isminin çağırıldığını duyar gibi oldu, ayağa kalktı, köşkün kapısına gitti, dinledi, fakat bir şey işitmeyince döndü, yerine oturdu. Dört saat kadar okudu, nihâyet karnı acıktı. Kalktı, atı arabaya koştu, arabayı, Lady Dex'in dâimâ oturduğu odanın küçük penceresinin önüne getirdi. Öylece yarım saat kadar daha bekledi, nihâyet gitti, kapıyı çaldı.

Cevap alamadı, bir daha çaldı, yine cevap yok. Telâşlandı, pencereden içeri baktı: Dağılmış birçok kâğıt, devrilmiş bir sandalye ve bir hokka gördü... Fenâ halde korktu, kapıyı açmaya uğraştı. İçeriden kilitlenmişti. Pencereye gitti; o da içeriden mandallanmıştı. İçeri girebilmek için bir cam kırmaya hazırlanmışken bir motör sesi duydu. Kapının önünde bir otomobil durdu. Mr. Smith indi.

Brown, polis şefini evvelki ziyâretlerinden tanıyordu. Onun âni gelişini Allahın büyüklüğüne atfetti.

Smith hemen sordu:

— Lady Dex nerede?

Uşak, titreyen eliyle köşkü gösterdi:

— İçeride. Fakat kapıyı çok çaldım, cevap vermiyor... Oda karmakarışık olmuş.

Polis şefini pencereye götürdü.

Mr. Smith içeriye bir göz attı ve uşağa biraz geri çekilmesini söyledi. Sonra elindeki bastonla camı kırdı, mandalı açtı ve odaya atladı. Hemen her tarafı dolaştı, fakat Lady Dex'i hiçbir yerde bulamadı. Halının üzerinde, her halde kadının elbisesinden kopmuş bir kordelâ parçası buldu.

Mr. Smith'in arkasından gelen Ela: «Şuna bakın!» diye bağırdı. Masanın üzerinde bulunan kâğıtların birinin üzerinde kanlı bir el izi vardı.

Mr. Smith, «Buraya Farrington gelmiş,» dedi. «Nereden çıktı acaba?»

Brown'a da bunu sordu. Aldığı cevap gayet açıktı:

— Efendim, ben görmeden buradan kimsenin çıkmasına imkân yoktur. Oturduğum yerden yalnız bütün evi değil, tepenin bütün yamacını görebiliyordum.

— Aramadığımız yer kaldı mı?

— Yağmurlu zamanlarda arabayı çektiğimiz sundurma var...

Sundurmada bir arabalık, bir de küçük ahır vardı. Kapılarda kilit yoktu. Bir köşede bir yığın saman duruyordu. Mr. Smith yaklaştı, sonra birdenbire saldırdı, samanların arasında yatan birini boğazından yakaladı. «Burada ne arıyorsunuz?» diye sordu, sonra hayretle bağırdı, çünki boğazından tuttuğu gözleri uykudan şişmiş olan adam, Frank Doughton'un ta kendisiydi.

Mr. Smith: «Anlattığınız hikâye çok garip,» dedi.

— Kabul ediyorum. O kadar uykum var ki, size anlattıklarım hakikat mi, yoksa rüyâ mı farkında değilim.

— Bana dün akşam Londra'da otomobil ile kaçırıldığınızı, şehir hâricinde birkaç saatlik yola götürüldüğünü-

zü ve bu sabah otomobilin yavaşlamasından istifâde ederek aşağı atladığınızı anlattınız.

— Tamam, aynen böyle... Nerede olduğumu kat'iyen bilmiyorum, neredeyiz?

— Bradley'in pek yakınındayız... Hayli zaman oturduğunuz yerleri tanımamanıza hayret ediyorum!

— Anladım! Beni şu meşhur Sihirli Ev'e götürmek istiyorlardı, değil mi?

Polis şefi başını salladı:

— Zannetmem! Ben Poltavo'dan şüpheleniyorum. Bu işi kendi hesâbına yapmış olacak, Sihirli Ev'den şüphelenelim diye de bu istikameti almıştır... Sundurmaya nasıl girdiniz?

— Artık takatim kalmamıştı. Son bir gayretle beni tâkip edenleri arkada bıraktım, beni gözden kaybettiler. O sırada bu köşk gözüme ilişti, kapısını boşuna çaldım, sonra eğildim bu samanların üzerine yatar yatmaz hemen uyumuşum.

Mr. Smith bu sözlere hiç itiraz etmedi; diğer muammalara ilâve edilen yeni bir muamma daha...

— Burada yatarken bir şey işitmediniz mi?

— Hayır, hiçbir şey işitmedim.

— Meselâ bir mücâdele gürültüsü, yâhut bir kadın feryâdı falan demek istiyorum.

Sonra Frank'a Lady Dex'in ortadan kayboluşunu anlattı.

Doughton fikrini söyledi:

— Muhakkak evin içinde bir yerdedir.

Tekrar köşke girdiler. Her tarafı aradılar. Lady Constance'dan eser yoktu, sanki yer yarılmış içine girmişti. Döşemeyi muayene ettiler, hiçbir yerde gizli kapak falan bulamadılar. Bu sefer Mr. Smith tamâmiyle şaşırmıştı. Arkadaşı Ela'ya döndü:

— Lady Dex, burada bir yerde olacak. Buhar olup uçmadı ya! Onu bulmadan buradan ayrılmayacağım.

Ela derin derin düşünüyordu:

— Brackley Square'deki iki cesetten birinin üzerinde bulunan madalyonu hatırlıyorsunuz değil mi?

Mr. Smith: «Evet,» dedi ve madalyonu cebinden çıkardı.

— İçindeki yazıyı bir daha okuyalım, bakalım...

Pencereye yaklaştılar ve yazıyı berâberce tetkike başladılar.

MOR: COT
GOT SAV The KENG

— Bunda bir iş var. Bakın, ilk iki kelime Moor Cottage'ı işâret ediyor.

— Hakikaten... Bunu hiç düşünmemiştim. Bu adam bu köşkle ilgili bir sır öğrenmiş ve Farrington'a bununla şantaj yapmak istemiş olacak. Fakat ikinci satıra gelince, bir şey anlamıyorum doğrusu...

— Herhalde bir mânâsı vardır. İkinci kelimede bir harf noksan. King de Keng diye yazılmış...

İki polis hafiyesi, Lady Dex'in ağabeysinin gelmesini beklediler. Mr. Yeremiah Bangley pek o kadar heyecanlı değildi:

— Kızkardeşime buranın tehlikeli olduğunu bin kere söyledim.

— Hâdise hakkında ne düşünüyorsunuz?

Adam başını salladı. Bu köşke hiç gelmemişti. Başkasının işine karışmazdı, mütecessis değildi. Biraz sonra gelen mahallî polis komiseri: «Bu delikanlıyı koyuvermiyelim,» dedi.

— Neden? Onu tevkif etmekle ne kazanacağız? Bu işle hiçbir alâkası yoktur. Doğru söylediğine ben kefilim.

Sonra Doughton'a dönen Mr. Smith: «Azizim, yapacağınız en muvafık şey, Londra'ya dönmektir,» dedi. «İstirahate ihtiyacınız var. Yarın evleniyorsunuz değil mi?»

— Evet!

— Düştüğünüz tuzağın evlenmenizle alâkası olup ol-

madığını düşünüyorum. Buna mâni olmak isteyen var mı dersiniz?

Frank tereddüt etti:

— Kimseyi delilsiz suçlamak istemem ama, zannedersem Poltavo... Mis Gray'a karşı lâkayt değil.

Doris'in ismini istemeye istemeye bu işe karıştırıyordu, fakat herhalde bu sempatik polis şefine yardım etmek lâzımdı.

— Haklısınız, herhalde Poltavo, sizi Miss Gray'dan uzaklaştırmak istiyordu. Otomobilin içinde neler olduğunu aynen anlatın.

Frank kısaca kaçırılma meselesini anlattı. Ve hikâyesini şöyle bitirdi:

— Otomobilde iki kişi vardı. Benim için kaçmanın pek güç olacağını anladım. Trafik memurlarının işâretlerine rağmen çok süratli gidiyorduk. Şehirden çıkarken muhâfızlarım perdeleri indirdiler ve arabanın içini küçük bir ampulle aydınlattılar. İkisi de maskeli ve galiba ecnebiydi. Birinin elinde kocaman bir tabanca vardı, mukavemet etseydim silâhı kullanacağa benziyordu.

Hangi istikamete gittiğimizi bilmiyordum. Epey müddet sonra perdeyi açmadan bir cam indirdiler. Burnuma kır kokuları geldi. Londra'dan epey uzakta olduğumuzu anladım. Herhalde bir müddet dalmış olacağım. Çünki birdenbire şafak sökmekte olduğunu gördüm, aklıma uyku taklidi yapmak geldi. Yarı aralık gözkapaklarımın arasından tabancalı adamın şekerleme yaptığını, ötekinin derin bir uykuya dalmış olduğunu gördüm.

Kaçabilmek imkânlarını gözden geçirdim: Otomobil şimdi daha yavaş gidiyordu. Her iki kapının üzerinde tokmakları duruyordu, fakat tabancalı adamın karşısında olmasına rağmen bana en yakın olan kapıdan kaçmak daha kolay olacaktı. Kararımı verdim, birdenbire kapıyı açtım ve hemen dışarı atladım, bereket, yürüyen otobüslerden atlamaya alışkınım.

Kendimi boş bir arâzide buldum; yarım mil kadar uzakta gördüğüm bir ağaçlığa doğru koşmaya başladım.

Şansıma dümdüz gibi görünen arâzi iniş çıkışlıymış, bu sâyede muhâfızlarım şoföre vaziyeti anlatıp otomobili durduruncaya kadar beni gözlerinden kaybettiler. Ben ise koşmaya devam ettiğimden, bir müddet yine gördüler ve üzerime ateş ettiler, ama vuramadılar. Nihâyet izimi bütün bütün kaybettiler ve tâkipten vazgeçtiler. O sırada bu köşkü gördüm. İşte o kadar...

Lady Dex'in ağabeysi ile Doughton, Mr. Smith'i orada bırakarak berâberce Bradley'e döndüler.

Polis şefi: «Belki Brown gazetesini okurken Lady Dex sessizce köşkten çıkıp uzaklaşmıştır,» dedi. «Başka ihtimal göremiyorum.»

Fakat bu söylediğine kendi de inanmıyordu. Kapılar içeriden kilitliydi, odadaki dağınıklık ve kâğıtların üzerindeki kanlı el izi burada bir fâcianın geçtiğine delâlet ediyordu.

Nihayet gayet ciddî bir tavırla düşündüklerini açıkladı:

— Lady Dex, buradan en çok dört millik mesafede bir yerde olacak. Sihirli Ev'in taşlarını birer birer sökmek bile icâbetse, onu mutlaka bulacağım.

KAHVERENGİ RUZVELTLER

Doris Gray'in evleneceği gündü. Sema berrak, hava da fevkalâdeydi. Genç kız bahçeye bakan penceresine dirseğini dayamış düşünüyordu. Bir akşam evvel nişanlısından Bradley'den çekilmiş bir telgraf almış, biraz kızmıştı. Frank'ın, evleneceği sırada bile kendi işleriyle uğraştığına ve kendisini ihmal ettiğine zâhip olmuştu. Poltavo olsaydı her halde kendisi ile meşgul olurdu. Zavallı Kont, o gün ziyârete gelmişti. Evlenmeye dâir bir şey söylememişti, fakat yüzündeki üzüntülü ifâde onun hakikî hislerinin aynası oluyordu.

Hizmetçi geldi, genç kızı dalgın hâlinden uyandırdı:

— Matmazel, Mister Taylor salonda sizi bekliyor.

Doris birdenbire anlayamadı:

— Mister Taylor mu? Evet anladım, noter... Şimdi geliyorum.

Genç kız, noteri elleri arkasında düşünceli düşünceli salonda gezinirken buldu.

Noter, Doris'i tebrik ettikten sonra devâm etti:

— Evlenme merâsiminde benim de hazır bulunmak mecburiyetinde olduğumu biliyorsunuz. Merâsimi müteakip, vasiyetnâme hükümlerine göre, size kasanın anahtarını vereceğim. İşte kasanın içinde bulunan bütün kıymetlerin listesi. Bilâhare daha rahat tetkik edersiniz. Yekûn sekiz yüz bin lirayı buluyor. Siz henüz küçükken ölmüş olan babanızdan kalan mirastır.

Amcanız, size Tollington'un mirasından bahsetti mi?

Doris hayretle konuştu:

— Bana böyle bir sual sormanız çok tuhaf oldu. Tollington'un bilinmeyen vârisini bulmak işi ile nişanlım uğraşıyor.

— Evet biliyorum, size bundan bahsedişimin sebebi şu: Tollington'un vasiyetnâmesindeki hükümleri yerine getirecek olan ve hâlen Amerika'da bulunan adamlardan bir mektup aldım. Bu mektuba göre, kırksekiz saat zarfında kocanız o vârisi bulamazsa bütün uğraşmaları boşa gidecek.

— Ya! Neden?

— Tollington'un vasiyetnâmesindeki hükümler hayli garip... Bildiğiniz gibi Tollington'un serveti...

— Hayır, bu hususta hiçbir şey bilmiyorum...

Noter gülümsedi:

— Öyle ise anlatayım. Bu servet vâris ile karısı arasında taksim edilecek.

— Vâris evli değilse?

— O zaman servetin yarısını alacak, diğer yarısı da evleneceği kadını bekleyecek. Fakat vasiyetnâmede bir şart daha var: Tollington'un öldüğü târihten itibâren otuz

sene içinde vârisin kim olduğu anlaşılmalı... Halbuki otuz senelik müddet yarın son buluyor.

— Zavallı Frank!.. Yeni deliller elde etmek için o kadar uğraşıyordu ki... Demek yarına kadar vârisi bulamazsa primi de alamayacak.

— Zannederim. Çünki şart yerine getirilmiş olmayacak. Mister Doughton'un bu işle alâkası olduğunu bilmediğim için sizi ikaz ettim. Amcanız bu hususta size gizli bir şey söylememiş miydi?

— Aman, rica ederim Mister Taylor! Amcamın, vârisin kim olduğunu bilip bana söylemesine, sonra da herkese ilân etmesine imkân var mıydı?

— Ricâ ederim fenâ niyetle söylediğimi zannetmeyin. Mister Farrington'dan şüphe etmiyorum. Yalnız çok hesâbî, zekî ve becerikliydi. Belki, kocanızın primine yardım edecek bir şeyler söylemiştir...

Doris başını salladı:

— Hayır, bana ne bu işten ne de başka gizli işlerden bahsetti. Zâten fazla konuşmazdı. Ama bana karşı sevgisi olduğuna kanaatim var.

Genç kız, amcasının kendisine karşı olan iyiliklerini hatırladı ve gözleri yaşardı. Fakat sonra zorla evlenmeye mecbur ettiği aklına gelince, canı sıkıldı.

— Söyleyeceklerim bundan ibârettir. Nikâh dâiresinde buluşuruz. Şimdiden tebrik eder, saadetler dilerim.

Birkaç saat sonra genç kız, otomobil ile nikâh dâiresine giderken düşünüyordu. Bu kadar sâde evlenme merâsimi görmemişti. O, orglar çalınırken muhteşem bir kiliseye amcasının kolunda gireceğini hayal ediyordu... Halbuki şimdi karanlık bir odada tozlu bir masanın üzerinde duran deftere imzâ etmek için yalnız başına sıkıntı içinde gidiyordu.

Frank Doughton kaldırımda bekliyordu, biraz sonra Mr. Taylor kâtibi ile berâber geldi. Merâsim sâde ve alelâcele yapıldı. Doris Gray, Misis Doughton oluverdi.

Hep berâber dışarı çıkarlarken, Mr. Taylor: «Şimdi

Londra bankasına gidip kasanızı açalım,» dedi. «Arzu ederseniz para işlerinize bakarım.»

Yolda Frank hiç konuşmadı. Doris bundan dolayı delikanlıya karşı minnet duydu. Zihni karmakarışıktı. Kendisine karşı fevkalâde sempatisi olan, fakat herkesin dediği gibi, **Aşk** hissetmediği bir adamla evlenmişti. Onu, en fazla üzen şey, kocasının başkası tarafından seçilmiş olmasıydı. Göz ucu ile Frank'a bakıyordu. O da pek neş'eli görünmüyordu. Böyle bir evlenmenin sonu nereye varacaktı acaba?

Bankanın önünde otomobilden indiler. Mr. Taylor, banka müdürü ile kısa bir görüşme yaptı. Kasa dâiresine giderlerken Kont Poltavo ile karşılaştılar. Gayet hürmetkâr bir tavırla Doris'in önünde eğildi. Frank'ın elini sıktı ve noteri selâmladı.

Mr. Taylor: «Mister Farrington'un ölmeden bir müddet evvel belirttiği arzu veçhile, kasanın açılışında Kont Poltavo da hazır bulunacaktır.» dedi.

Frank bu vaziyete itiraz etmedi. Esâsen, hakikaten Doris'i seviyorsa, Poltavo'nun hissettiği ızdırabı düşünerek onu kırmamaya çalışıyordu.

Bir banka memuru, onları bir sürü koridordan geçirdi. Nihayet kasanın bulunduğu bölmeye götürdü. Kasa küçüktü. Frank, bu kadar servetin bunun içine nasıl sığdığını düşündü. Mr. Taylor, anahtarı kilide soktu ve kasayı açtı. Orada hazır bulunanlar, Noter'in arkasında olduğundan içini göremiyorlardı. Mr. Taylor döndü ve boğuk bir sesle konuştu:

— Bu kasa boş!

Doris haykırdı:

— Boş mu?

— Evet, yalnız bir zarf var!

Ve zarfı uzattı.

Doris hemen aldı, açtı ve yüksek sesle okumaya başladı:

Sevgili Doris'im, maalesef servetinizi şahsî işlerime kullanmak mecburiyetinde kaldım. Beni affetmeye gayret edin, fakat size bir koca vermekle kayıp ettiğiniz servetten fazlasını vermiş oluyorum.

Doris, «Anlamıyorum doğrusu,» dedi. Sahifeyi çevirdi ve devâm etti:

... Tollington'un milyarlarının vârisi olan Frank Doughton gibi bir koca. Ondan evvel de babasının vâris olduğu gibi... Vâris olduğunu isbat edecek olan bütün vesaik «C» damgasını taşıyan ve Mr. Taylor'a tevdi edilmiş olan mühürlü zarftadır.

Mektup, **G. Farrington** diye imzâ edilmişti.

Aklını başına evvelâ toplayan noter oldu:

— Mister Farrington'un bahsettiği zarf hakikaten bende!.. Verilecek tâlimat üzerine açılacağı üzerinde yazılı. Mister Doughton'u tebrik ederim.

Frank sanki rüyâdaymış gibi noteri dinliyordu. Demek, Georges Doughton'un oğlu, kendisi, Tollington'un efsânevî milyarlarının vârisiydi öyle mi? O zaman zihninde bir ışık belirdi:

Demek o kadar aradığı Annie kendi büyük annesiydi! Bu isimli kadınların arasında neden babasının annesini hatırına getirmemişti?

Kendisi henüz kolejdeyken ölen o tatlı yüzlü kadını hayal meyal hatırlıyordu. Birdenbire, kendinin zengin olmasına sebep olan hâdisenin karısını iflâs ettirdiğini hatırladı ve yanına gitti. Poltavo, iğrenç bir sırıtma ile onlara bakıyordu.

— Üzülmeyin. Amcanızın bu paraya muvakkaten ihtiyâcı olmuştur. Bu borç size iâde edilecektir.

— Onu düşünmüyorum. Fakat amcamın beni almanız için sizi mecbur edişine çok canım sıkıldı. Benim servetimi hebâ ettiği için bir şey diyecek değilim, benim için

para bir şey ifâde etmez. Beni yem diye kullanarak sizi tuzağa düşürdü... Ne kadar ayıp!

Yüzünü elleri ile kapadı ve ağlamaya başladı. Biraz sâkinleşince Frank, genç karısını otomobillerine götürdü. Kont Poltavo gözlerini kırpıştırarak arkalarından bakıyordu. Notere: «Şu Farrington ne becerikli adam!» dedi.

Noter gayet soğuk bir tavırla cevap verdi:

— Evet, fakat İngiltere'nin hapishâneleri bu beceriklilikte adamlarla dolu!

Sonra hiçbir şey ilâve etmeden yürüdü gitti.

KÖRÜKLÜ ÇİZME

Mr. Smith, Walton Heath'da golf oynarken, kasa açılışının neticesini bildiren telgrafı aldı. Şehre döndü. Arkadaşı Ela'yı aldı, Fritz Hotel'de akşam yemeğine götürdü.

— Vaziyet artık tamâmiyle aydınlandı. Farrington'un ortadan kayboluşunun sebepleri anlaşılıyor.

Ela: «Ben pek aynı fikirde değilim,» diye cevap verdi:

Mr. Smith, tabağına ordövr aldı:

— O halde size hepsini teker teker izah edeyim. Farrington çoktanberi Frank'ın babası Georges Doughton'un, Tollington'un vârisi olduğunu biliyordu. İşte onun için Doughton'ların yaşadığı Bradley'e gelip oturdu. Ana, baba ölmüştü. Âileyi temsil eden yalnız, Lady Dex'le nişanlı olan Georges Doughton kalmıştı. Mirasın, vâris ile karısı arasında taksim edileceğini bildiği için Lady Constance'ın gözüne girmek için elinden geleni yaptı. Fakat Doughton duldu ve yatılı bir mektepte olan ufak bir oğlu vardı. Farrington belki bu çocuğun varlığını bilmiyordu.

Bunu öğrendiği zaman her halde plânlarını değiştirmek mecburiyetini hissetti. Lady Dex'in nişanını bozmak ve milyarların büyük kısmını ele geçirmek istiyordu. O sıralarda Doris Gray'e vasi tâyin edildi. Genç kıza olan

sevgisi —ki hayattaki tek insanî hissi buydu— yüzünden büyük fırsatı kaçırmak istemedi.

Aklına Georges Doughton'u ortadan kaldırmak ve onun oğlu ile Doris'i evlendirmek gibi bir fikir geldi. Bütün hareketleri bunu isbat ediyor. Tollington'un vârisini bulmak için zamanın belli edildiğini her halde vasiyetnâmenin hükümlerini yerine getirmeye memur olan diğer şahıslar gibi yeni öğrenmiş olacak. Evvelâ Doris'i Frank ile evlenmeye teşvik etti. Fakat genç kızın buna yanaşmadığını görünce, Frank'a kendi kendini bulmak vazifesini vermek küstahlığında bulundu. Bunu böyle yapmakla iki gaye güdüyordu; evvelâ delikanlı ile dâimî surette temasta bulunabilmek sonra da vasiyetnâme hükümlerini yerine getirmeye memur olanlara, bu işle alâkadar olduğunu göstermek...

Fakat bütün bu entrikalar pek işine yaramadı. Vasisi olduğu yeğenine hesap verme zamanı, Tollington'un vârisini bulma zamanının sonuna tesâdüf ediyordu. Ne olursa olsun harekete geçmek lâzımdı. Herhalde kendini ölmüş gibi göstermek için daha birtakım sebepleri vardı. Benim kendisinden şüphelendiğimi ve Lady Dex'in, nişanlısının ölümünden mes'ul olduğuna kanaat getirdiği takdirde onu ihbar edeceğini biliyordu... Bundan başka sahte ölümü, ona esas maddesi, Doris Gray'ın hemen Tollington vârisile evlenmesi olan bir vasiyetnâme yapma fırsatı veriyordu.

Genç kızın kendi arzularını yerine getirmekte geciktiğini görünce korktu. Hakikatin bir kısmını açıklamak tehlikesine rağmen onu tatmin etmek mecburiyetinde kaldı.

Mr. Smith bunları anlattıktan sonra başını çevirdi ve düsünceli bir tavırla Piccadilly kaldırımlarında arkası kesilmeyen insan dalgasını seyre daldı.

— İstersem yarın Farrington'u tevkif edebilirim. Fakat evvelâ bütün teşkilâtın esaslarını anlamak istiyorum.

— Lady Dex ne olacak? Hayâtı tehlikede olsa gerek...

Mr. Smith başını salladı:

— Şimdiye kadar bir şey yapmadılarsa bundan sonra hayâtına kastedeceklerini zannetmiyorum. Eğer Farrington isteseydi onu hemen öldürebilirdi. Sihirli Ev'in yeraltı odalarının birinde hapsettiğini zannediyorum. Onu kurtarmak için uygun bir fırsat kollamamız lâzım. Emin olun, bu fırsatı kaçırmayacağım ve bu haydut çetesinin en son ferdini yakalayıncaya kadar rahat etmeyeceğim.

— Peki, Poltavo ne olacak?

— Poltavo... O, biraz beklesin, onun da hesâbını göreceğim!

İki polis şefi lokantadan çıktılar. Caddeyi geçtiler. O anda vitrinleri seyrederek dolaşan bir adam, yan gözle onlara baktı ve tâkibe başladı. Onun arkasından gayet sâkin bir tavırla gazetesini okuyan başka bir adam da onu tâkibe başladı.

Mr. Smith ile Ela köşeyi döndüler ve Cork Street'e vardılar. Bu sokakta yaya giden bir iki kişiden başka kimse yoktu. Polis şefini tâkip eden adam, adımlarını sıklaştırdı ve cebinden, karanlıkta parlayan, bir şey çıkardı... Fakat gazete okuyan adam da tam onun arkasındaydı. Hemen önündekinin üzerine saldırdı, boğazını sıktı, dizini sırtına dayadı. Arkaya çevirdi ve elinden silâhını aldı.

Bu mücâdeleyi duyan Mr. Smith ve Ela geri döndüler. Câninin işleyeceği cürme mâni olan polise yardım ettiler. Yakalanan adam, kısa boylu, esmer, parlak kara gözlü, kara bıyıklıydı. Polisler üzerini aradılar. Bileklerine kelepçe taktılar ve bir taksiye bindirip Vine Street polis merkezine götürdüler.

Üzerinde tabancasından başka bir de uzun hançer bulunan ve polis şefinin hayâtına kasdetmek isteyen adamın ağzından hiçbir söz alamadılar. Cebinde İtalyanca yazılmış ve Mr. Smith'in âdetlerini, nerelerde, hangi zamanlarda bulunduğunu bildiren bir not bulundu.

— Bir hücreye kapatın. Bundan epey malûmat alacağımızı zannediyorum. Bu işde Poltavo'nun parmağı yoksa hayret edeceğim doğrusu...

Ertesi sabah mahpus erkenden uyandırıldı ve otomo-

bille Douvres'e götürüldü. Orada iki polis memuru ona Calais için bir bilet aldılar. Eline yüz frank verdiler ve büyüklerden birinin kendi lehine müdâhalesi üzerine memleket hâricine çıkarmakla iktifa ettiklerini söylediler.

Adam bu neticeden çok memnun oldu ve Calais'ye gelir gelmez elindeki yüz frangı Poltavo'ya uzun bir telgraf çekmek için sarfetti. Bu telgrafı, bu hususta hususi emirler veren Mr. Smith'e verdiler. Polis şefi dikkatle okudu, sonra çekilene verilmesi için telgrafhâneye iâde etti. Öğrenmek istediğini öğrenmişti.

Poltavo telgrafı aldı ve adamın yaptığı ihtiyatsızlıktan çok korktu. Vazife verdiği aptalın gönderdiği açık yazılmış bu şifresiz telgraf belki polisin eline geçmiştir, diye bütün gün, sorulacak suallere cevaplar hazırladı. Akşamüstü Mr. Smith geldi, fakat tamâmiyle başka bir meseleden bahsettiğini görünce Kont ferahladı. Polis şefi, genç Misis Doughton'un garip tarzda kaybolan serveti hakkında konuşuyordu.

Mâhut telgraftan hiç bahsedilmediği için, Poltavo çok memnun olmuştu:

— Mister Farrington'un emniyetini kazanmıştım. Fakat kasanın boş olduğunu görünce hayret ettim. Genç kadına herhalde fecî bir darbe oldu... Şimdi kocasıyla berâber Paristeler.

— Biliyorum. Adresleri varsa bana verebilir misiniz?

Kont adres defterini ararken cevap verdi:

— Memnuniyetle!

— Yarın Paris'e hareket etmem ihtimali var. Ziyâretlerine gitmek istiyorum. Yeni evlileri gidip rahatsız etmek pek doğru değil amma, polisin bâzı imtiyazları vardır...

Gülüştüler. Poltavo sevincinden uçuyordu. Polis şefinden çok korkuyordu. Onu akıllı ve liyakatli olarak tanıyordu. Fakat kurnaz olduğunu bilmiyordu. Bu ziyâretini, onun şüphelerini uyutmak ve bu suretle yapacağı taramanın daha geniş olmasını temin için olduğunu katiyen hatırına getirmedi.

Şundan, bundan biraz daha bahsettikten sonra Mr. Smith müsaade istedi ve gitti.

Poltavo pencereden Mr. Smith'in otomobilinin hareketini seyretti. Sonra ellerini ovuşturarak masasına döndü.

Masanın bir çekmecesini açtı. Bu çekmecenin dibinde gayet ustalıklı yapılmış gizli bir göz vardı. Bu gözden Dük d'Ambuaz'ın armasını taşıyan birçok kâğıtlarla, imlâları yanlış mürekkep lekeleri taşıyan kadın mektupları çıkardı. Bu vesikalar Dük'ün delikanlılık zamanındaki hayâtını hiç şüphe bırakmıyacak şekilde anlatıyordu. Dük, Cebelüttârık garnizonundayken sahte bir isimle aşağı tabakadan bir İspanyol dilberiyle evlenmişti. Nikâh vesikası da dosyanın arasındaydı. Fakat daha yaşlanınca yaptığı bu deliliğe pişman olmuş ve boşanmaya lüzum görmeden Kont dö Westchester'in üçüncü kızı ile evlenmişti.

Bu vaziyet Poltavo için fevkalâde bir fırsattı. Dük d'Ambuaz, İngiltere'nin en zengin adamlarından biriydi. Londra'da birçok mâlikânelere memleketin her tarafında da arâziye sâhipti. Dünyâda bundan daha iyi sızdırılacak adam bulmak kabil değildi.

İspanyol olan birinci karısı ölmüştü. Fakat ölmeden evvel bir erkek çocuğu dünyâya getirmişti. Bu çocuk, hem Dük'ün namus ve şerefini kirletmek, hem de mirâsa girmek durumundaydı. Velhasıl, Poltavo vaziyete hâkimdi. Şantaj da ilerlemişti: Dük sırf kendisini ve âilesini şerefsizlikten kurtarmak için polise filân haber vermeden istenen parayı vermeyi kabul ediyordu.

Poltavo elli bin sterlin istemeyi düşünmüştü. Bu para ile İngiltere'den gidecek, tehlikeli işleri bırakacak ve ömrünün sonuna kadar rahat edecekti. Farrington ile yaptığı anlaşmaya göre, aldığı paranın üçte ikisini ona vermesi icâbediyordu. Fakat verdiği sözü tutmak niyetinde değildi. Saklanmak mecburiyetinde olan Farrington, ona bir şey yapamazdı. Poltavo birkaç işde yüz bin sterlin almış ve Doktor Fall'ın bu paranın üçte ikisini isteyen tehditkâr mektuplarına cevap vermemişti. Vaziyete hâkim olduğunu hissediyordu. Parasını Paris'teki bir bankaya ken-

di nâmına yatırmıştı. Şimdi de Dük d'Ambuaz'dan alacağı para ile sermâyesini arttırmaya bakıyordu.

Zile bastı, odaya giren adam korkunç suratlı bir İtalyandı. Poltavo onu hem uşak, hem de yaptığı bulanık işlerde ajan olarak kullanıyordu.

— Carlo Antonio'yu tevkif ettiler, sonra hudut dışı edip Calais'ye gönderdiler.

— Biliyorum Sinyor. Şansı varmış, onun hesâbına çok korkmuştum...

Poltavo gülümsedi:

— İngiliz polisi bâzen çok tuhaf hareket ediyor. Antonio'yu polis şefini öldürmek üzereyken yakaladıkları halde hudut hârici etmekle iktifa ettiler! Aptallık değil mi?

Ama Antonio artık İngiltere'ye gelemez. Çünki bu sefer yakasını kurtaramaz, beni Paris'te beklemesi için ona telgraf çektim... Sırası gelmişken söyliyeyim, aynı vaziyete düşerseniz sakın bana telgraf çekeyim demeyin.

— Çekmem sinyor, merâk etmeyin, çünki zâten yazı yazmasını bilmem.

— Çok iyi, çok iyi!

Masanın üzerinden kapalı bir zarf aldı ve: «Bunu Branson Square'in köşesinde sizi bekliyecek olan bir adama vereceksiniz... Nasıl hareket edeceğinizi size anlatmıştım.

Bu adam size başka bir mektup verecek. Ondan sonra, doğrudan doğruya oraya gideceksiniz. Kapının önünde uzun pardesü giymiş bir adam göreceksiniz, çok yakınından geçeceksiniz, tam yanından geçerken elinizdeki mektubu adamın pardesüsünün cebine sokacaksınız. İyice anladınız mı?»

— Evet, sinyor.

Poltavo kendi fikrince Dük d'Ambuaz'ın rahatını kaçıracak olan mektubu ajanına verdi ve alaycı bir tavırla ekledi:

— Haydi Allah yardımcınız olsun!

O akşam, Carlo Fregetti, bu saatlerde tenhâ olan Great Saffron Street'e geldiği zaman hayli geç olmuştu.

Orada oturan kardeşi bir asfalt şirketinde çalışan dürüst bir adamdı. Sokak kapısının yanında birini bekliyormuş hissini veren bir adam duruyordu. Carlo, ona sürtünürcesine geçti, dirseği ile çarptı, özür diledi ve bu esnâda mektubu adamın pardesüsünün cebine soktu. Sonra başını kaldırdı ve adamın yüzünü görmeye çalıştı: Bu adam bizzat Poltavo'ydu. Sokak alacakaranlıktı, civarda da kimse yoktu, zâten mektubun el değiştirdiğini görmek hemen hemen imkânsızdı.

Poltavo sokağın başına kadar yürüdü. Onu bekleyen taksiye atladı ve evine döndü. Yolda birkaç defâ otomobil değiştirmeyi ihmal etmedi.

Çalışma odasına kapandı ve titrek ellerle zarfı açtı. Acaba Dük, kendisinden istenilen parayı vermeye râzı oluyor muydu? Olmazsa ne kadar indirim yapmalıydı? Fakat ilk satırlar bütün üzüntüsünü yoketti.

Sizde olan vesikalara istediğiniz parayı vereceğim. Fakat sizi bir haydut olarak telâkki ediyorum. Mâdemki polisten bu kadar korkuyorsunuz ve bu işin gizli kalmasına ehemmiyet veriyorsunuz parayı kendisine itimâdım olan ve esasen işin mahiyetini bilmeyen bir emektarımla göndereceğim. Vesikaları ve bilhassa nikâh kâğıdını isterim. Buluşma yerini tâyin edin, adamı göndereyim.

Poltavo mektubu katlarken gülümsüyordu.

Kendi kendine: «Şimdi azizim Farrington,» dedi. «Artık size ihtiyâcım kalmadı. Sizden ayrılıyorum. Allaha ısmarladık, sıhhatinizi iyi koruyun! Elli bin lira! Ah! Poltavo, dostum, pek aptala benzemiyorsun! Elli bin lira! Bu para ile ne güzel bir hayat süreceksin! Tebrikler!»

Bu sevinç sayıklamasından sonra son buluşma yerini düşünmeyi unutmadı. Ama mühim meseleydi. Her ne kadar Dük, işi bir rezâlet olmadan evvel bitirmek arzusunu gösteriyorsa da sonuna kadar ihtiyâtı elden bırakmamak lâzımdı. Dük'ün göndereceği emektardan herhalde bir fe-

nâlık gelmiyecekti. Fakat onunla nerede buluşmalıydı? Poltavo, Frank Doughton'u kaçırdığı zaman, East End mahallesinde kirâladığı küçük bir eve götürmek niyetindeydi. Sihirli Ev tarafına gidişleri bütün şüpheleri Farrington'un üzerine atmak içindi. Otomobil tekrar Londra'ya dönecekti. Frank'ı bu eve kapayacak, kuvvetli ilâçlarla uyutacak ve evlenmesi için Farrigton'un verdiği mühlet bittikten sonra serbest bırakacaktı.

Fakat elli bin lirayı almak meselesi buna benzemiyordu. Polisin kolaylıkla baskın vereceği bir yerde olmamalıydı. Uzaktan gelen gidenin görülebileceği açık bir sâhada olmalıydı.

Neden Bradley'de olmasın? Fenâ fikir değildi. İcâbında bütün şüpheler Sihirli Ev'de toplanacaktı. İhtiyaç görürse oraya da sığınabilirdi, o zaman kendine güyâ Farrington'un hesâbına çalışıyor süsü verecekti.

Evet, Bradley bu iş için mükemmel bir yerdi. Şehrin güneyindeki ekilmemiş arâzi çok elverişliydi. Poltavo bu hususta tertibat aldı.

MAHMUZ

Dük d'Ambuaz ile mektuplaşıldıktan üç gün sonra, Kont Poltavo sırtında kalın kumaştan bir kostümle, yavaş yavaş yürüyerek Bradley şehrinden uzaklaştı ve tepeciklerin en yüksek noktasına doğru yollandı. Burada en aşağı 12 kilometreye kadar herhangi bir cihetten her geleni görebilirdi.

Hava bulutluydu. Oldukça serin bir rüzgâr esiyordu. Gezilecek bir gün değildi. Poltavo'nun sol tarafında masmâvi bir sis tabakası arasında Bradley fabrikasının bacaları yükseliyordu. Sol tarafında ağaçlar arasında Sihirli Ev'in beyaz dörtköşe cephesi, biraz ötesinde elektrik fabrikasının yüksek bacası görünüyordu. Az ileride de terkedilmiş mâden ocağının binâları ve onun yanında, dokuz

gün evvel içinde Lady Dex'in esrârengiz bir surette kaybolduğu güzel köşk vardı.

Bu vak'a her bakımdan tetkik edilmiş ve maalesef hiç bir neticeye varılamamıştı. Mahallî polis tetkikatına devâm ediyordu.

Poltavo, tepenin en yüksek noktasına varınca dürbünle her tarafı ve bilhassa yolları iyice tetkik etti. Ufukta bir otomobil belirdi. Kont onu, Londra'ya giden şosede bir toz bulutu içinde kayboluncaya kadar dürbünle takip etti. Biraz sonra nihâyet aradığını gördü. Bir kilometre kadar uzakta biraz kamburca bir adam kendisine doğru geliyordu. Poltavo yere yattı ve geleni tetkike devâm etti.

Yaklaşan adam beyaz sakalı, kaba elbisesi ve boynundaki yün atkısıyle bir köylüyü andırıyordu.

Gördükleri Poltavo'yu rahatlattı. Bu adam pek kurnaza benzemiyordu.

Ona karşı aldığı tedbirler herhalde boşunaydı. Fakat Poltavo, hiçbir şeyi tâlihe bırakmak istememişti: Civardan geçen üç şosede de harekete hazır birer otomobil bekliyordu kaçmak lüzumunu hissedince hangi istikamete olursa olsun hemen kaçabilecekti.

İhtiyar, yanına kadar geldi. Poltavo onu bir müddet tepeden tırnağa kadar süzdü. Kendi kendisine: «İş iyi gidiyor,» dedi ve ayağa kalkarak kendini gösterdi.

— Bana bir şey mi vereceksiniz?

Köylü, ona itimadı olmadığını gösteren bir tavırla sordu:

— İsminiz ne?

Kont gülümseyerek cevap verdi:

— Poltavo!

Köylü, ağır hareketle cebinden üzeri mühürlü kalın bir zarf çıkardı:

— Buna karşı siz de bana bir şey vereceksiniz.

Poltavo vesikaları verdi ve paketi aldı. Bu iş bittikten sonra adamın saf yüzüne bir daha baktı: Gözleri parlak ve canlıydı. Beyaz sakalı ve saçları olmasa genç bir köylü denebilirdi.

Poltavo: «İş kıvırmak işte buna derler,» diye sevinçle haykırdı. «İsminiz ne dostum? Bugünlerde şerefinize içmek istiyorum.»

İhtiyar doğrularak: «Benim ismim Smith,» diye cevap verdi. «Sizi şantaj yapmak suçundan tevkif ediyorum.»

Poltavo geriye sıçradı ve elini tabancasına götürdü. Fakat Smith ondan daha çabuk davrandı, boğazından yakaladı ve altına aldı. Kont bu âni ve şiddetli hücumdan bir sâniye sersemledi. Hemen kendine geldi. Fakat artık iş işten geçmişti: Kelepçeler bileklerine takılmış, kuvvetli bir el de yerden kalkmasına yardım ediyordu.

Mr. Smith, eğrilmiş takma sakalı ile pek komikti, fakat Poltavo gülecek vaziyette değildi.

Polis şefi boyaları çıkarmak için yüzünü siliyordu:

— Nihâyet ele geçtiniz azizim Kont.

Poltavo meydan okuyan bir tavırla cevap verdi:

— Mahkûm edilmem için kâfi delil gösteremiyeceksiniz. Şâhidiniz yok. Yalnız sizin söyleyeceklerinizin pek kıymeti olmasa gerek. Dük d'Ambuaz'a gelince...

Mr. Smith bu ismi işitince kahkahalarla gülmeye başladı:

— Zavallı dostum! Dük d'Ambuaz diye kimse yok! İngiliz asılzâdeleri hakkında bilgisizliğinizden istifâde etmeyi düşündüm... Görüyorum ki yanılmamışım. Bu âile iki yüz senedenberi sönmüştür. Mektupların gönderildiği Ambuaz Şatosu, Bolton civârında küçük bir şehirdir. Eski şehirlerin ekserisi gibi onun da arması vardır... Bu işe ne dersiniz Kont? Biz İngilizlerde de biraz kurnazlık var!

Poltavo'nun koluna girdi ve yamaçtan inmeye başladılar.

— Beri ne yapacaksınız?

— Evvelâ Bradley polis merkezine, oradan Londra'ya götüreceğim. Sizin hakkınızda üç tevkif müzekkeresi ile Polonya hükümetinin hudut hârici edilmeniz için talepnâmesi var. Bana kalırsa, güzel memleketinize dönmeden evvel İngiltere'de hayli müddet hapiste yatacaksınız.

Moore Cottage'in önünden geçerken Mr. Smith, biraz

sonra gelecek olan polisleri burada beklemeye karar verdi. Kapıyı açtı ve Poltavo'yu içeri soktu.

— Biraz burada dinlenelim. Fakat Lady Dex'in esrârengiz bir surette kaybolduğu odada değil... Uygun görürseniz küçük salonda biraz ahbapça görüşürüz.

Oturdular. Polis şefi, Konta tatlı tatlı gülümsedi:

— Açıkça konuşalım. Birçok seneler hapishânede yatacaksınız. Çünki bu sefer kendi hesâbınıza çalışıyorsunuz. İşi bitirdikten sonra da hemen İngiltere'den kaçmak için tertibat aldınız.

— Evet!

— Zâten inkâr etmeniz faydasız olacaktı. Yepyeni ve etiketli bavullarınızı gördüm ve içlerini aradım...

Poltavo düşünüyordu:

— Benim için bu işin içinden sıyrılmanın imkânı yok mu?

— Cezânızı biraz hafifletebilirsiniz.

— Nasıl?

— Mister Farrington ve Sihirli Ev hakkında bütün bildiklerinizi bana anlatmakla... Meselâ, Lady Dex'in şimdi nerede olduğunu söylemekle...

— Onu öldürmiyeceklerinden eminim. Fall gönderdiği mektupta yazdı. Nasıl kaçırdıklarını bilmiyorum. Bu iş hakkında hiç malûmatım yok. Fakat hayatta ve sıhhatte olduğuna yüzde yüz kanaatim var. Farrington onu hükmü altında bulundumak istiyor. Lady Dex'in bir kere ona ateş ettiğini biliyorsunuz, tekrar yapacağını da biliyordu. Sihirli Ev'e gelince onun sırlarını bilmiyorum. Farrington da herhalde bildiğiniz gibi...

— Montagne Fallock'dur! Evet, biliyorum.

— Öyle ise daha ne söyliyeyim? Suallerinize imkân nispetinde cevap vermeye hazırım... Moole diye bilinen adam, Farrington'un bilmem nereden bulup çıkardığı ihtiyar ve meczup bir köylüden başka bir şey değil. Ona, gûya servetini idâre ettiği bir milyoner süsü verdi. Bu da kimsenin girip çıkmadığı Sihirli Ev'den herkesi uzak tutmak için bir tedbir.

— Pekalâ! İyi düşünmüş ya Doktor Fall?

— Onu da sizin kadar tanıyorum. Fakat bundan başka öğrenmek için fedakârlık edeceğinize emin olduğum birçok bildiklerim var. Meselâ, Farrington'u asla elinize geçiremiyeceksiniz.

— Neden?

— Bu benim sırrımdır. Size satmaya hazır olduğumu da ilâve edeyim.

— Ne karşılığında?

— Hürriyetime karşı... Emniyet teşkilâtının şefisiniz. Cezâmın da idam olmadığını pekalâ biliyorsunuz. Nihâyet dolandırıcılık teşebbüsünden başka bir şey değil, esâsen ispatı da biraz güç olacak... Siz aksini iddia ediyorsunuz, ama İngiliz kanunlarını biraz biliyorum. Ne söylediğimi de biliyorum. İngiliz kanunlarından korkum yok. Benim asıl korktuğum, hudut dışı edilmektir... Mister Smith sizinle açık konuşuyorum.

Hafifçe ürperdi ve sözüne devam etti:

— Memleketimin polisine teslim edilmemekliğim için size bu teklifi yaptım. Bana bu işten sıyrılmak için bir çâre bulun, ben de size Farrington'un kaçmak için aldığı tedbirleri anlatırım. Bundan başka, onun hesâbına çalışan adamların listesini de veririm. Poliste, hiçbir yerde mevcut değildir. Sihirli Ev'de misâfir kaldığım müddetçe ezberledim.

Mr. Smith düşünceli bir tavırla ona baktı:

— Teklifiniz mânâsız değil. Düşüneyim bakalım.

O esnâda köşkün önünde bir otomobil durdu, polis şefi, arabadan adamlarının indiğini pencereden gördü. Aralarında arkadaşı Ela da vardı.

— Sizi biraz bu salona kapayacağım.

Odadan çıktı. Kapıyı kilitledi. Anahtarı cebine koydu ve Ela ile görüşmeye gitti.

— Poltavo'yu yakaladınız mı?

— Evet, bundan başka, bütün ipuçlarını da yakaladım galiba...

— Yok canım?

— Evet! Fakat Poltavo'dan alacağımız bilgilere bağlı! Onun sorgu hâkiminin karşısına çıkmamasını temin edebilirsek artık bu işi bitirmek mevkiinde olabileceğiz... Bunun kanunsuz olduğunu biliyorum ama, yine kanunun faydasına olarak bütün mesuliyeti üzerime almaya niyetleniyorum. Ne kadar adamınız var?

— Bradley'de yüz elli polis var. Yarısı benimle Londra'ya gelecek, yarısı da mahallî polis kuvvetini teşkil ediyor.

— Peki birini gönderin de mümkün mertebe Sihirli Ev'i kuşatmalarını söylesin. Kim çıkarsa yakalasınlar, bilhassa oraya gidecek ve oradan çıkacak otomobillere çok dikkat etsinler... Bu ne?

Köşkün içinden birdenbire boğuk bir feryat işitmişlerdi.

Mr. Smith: «Çabuk!» diye bağırdı ve Poltavo'yu hapsettiği küçük salona koştu; salonda kimse yoktu.

POTİN BAĞI

Farrington ile Doktor Fall konuşuyorlardı... Fall'ın düşünceli hâline ve Farrington'un hiddetine bakılırsa plânlarını altüst eden bir hâdise olmuştu.

— Bundan tamâmiyle emin misiniz?

Fall cevap verdi:

— Tamâmiyle! Londra'dan gitmek için bütün hazırlıklarını bitirdi. Bavullarını Paris'e gönderdi bile... Apartmanın kontratını bozdu. Eşyâsını satmak için de bir tüccara salâhiyet verdi... Bize ihânet etti.

Farrington, alnının damarları patlıyacakmış gibi şişmiş ve hiddetinden kendini kaybetmiş bir halde haykırdı:

— Buna cesâret edemez! Onu çamurdan çıkardım, uyuz bir köpekti, onu kurtardım Fall!.. Bir kere de affet-

tim... Hangi şartlarla olduğunu biliyorsun. Hayır, buna cesâret edemez!

— Maalesef! Her şeyi yapacağına kaniim, bu bir ırk ve karakter meselesidir. Saman altından su yürüten ve sözünün eri olmayan hâinlerdendir. Size ihânet edemiyeceğini söylüyorsunuz ama, anasına, babasına, kardeşine ihânet etmeye hazır bir adamdır... Sizi ikaz etmiştim Farrington, beni dinleseydiniz buradan sağ olarak çıkmayacaktı.

Farrington başını salladı:

— Doris'in menfati icâbı onu serbest bıraktım. (Ve Fall'un gözlerinde hayret ifâdesi gördüğünden tekrar etti:) Evet, evet! Projelerimi tatbik edebilmek için benden korkan birine ihtiyâcım vardı... Doris'in evlenmesi şarttı.

— Affedersiniz ama, bu işde hislerinize kapıldınız...

Farrington bir küfür savurdu:

— Düşüncelerinize ihtiyâcım yok. Bu çocuğa karşı olan muhabbetimi anlıyamıyacaksınız. Babası benim en aziz kardeşimdi. Ölürken kızını bana emânet etmişti. Bende bu çocuğa karşı bir muhabbet uyandı. Benim için yepyeni bir his. Nihayet onu paradan ziyâde sevmeye başladım. Bunun benim için ne demek olduğunu anlarsınız. Ona karşı dürüst hareket etmek istiyordum. Fakat işlerim fenâ gitti. Parasını ödünç olarak almak mecburiyetinde kaldım, mutlaka iâde etmek kararındaydım, fakat maalesef bu kabil olamadı. Dünyâda en çok sevdiğim mahlûkun mahvına sebep olduğumu görünce, en çok vicdan azâbı çektiğim cinâyeti yaptım, Doris'i oğlu ile evlendirmek gayesiyle Georges Doughton'u öldürttüm... Tollington'un yegâne vârisi olan oğlu ile... O olduğunu biliyordum. Doris'i kurtarmak için bir adam öldürdüm... (Korkunç bir kahkaha attı, sonra bağırdı:) Ne komedi! Poltavo'ya gelince ona ihtiyâcım olduğu için serbest bıraktım. Artık bu pis herif beni alâkadar etmez. Doris evlendi, kocasını şimdi sevmiyorsa, bir gün gelir elbet sever. Frank iyi çocuktur. Doris'i tanırım, ne kadar iyi olduğunu bilirim...

Beni unutacak ve mesut olacak... Ah! Beni bir an evvel unutsa! (Başını çevirdi ve sözü değiştirdi:) Bu sabah Poltavo'dan bir haber var mı?

— Hayır! Yalnız büyük bir vurgun yapmak için hazırlandığını haber aldım... Bize malûmat vermeye tenezzül etmedi.

— Eğer bizi aldatıyorsa...

— Ne yapabilirsiniz? Elinizde değil ki!.. (Bu esnâda telefon çaldı.) Kulenin nöbetçisi... Ne var acaba?

Binânın üzerinde, tepesinde gece-gündüz nöbetçi bekliyen bir kule vardı. Fall gitti telefonu açtı ve dinledi. Kısa kısa cevaplar verdi, telefonu kapadı ve Farrington'un yanına döndü:

— Poltavo, Bradley'de... Adamlarımızdan biri görmüş ve haber vermiş.

— Bradley'de mi? Orada ne işi var?

— Herhalde geçen günkü oyunu tekrarlamak istiyor. Doughton'u kaçırdığı gün yaptığı gibi şüpheleri bizim üzerimize toplamak istiyor.

Telefon bir daha çaldı. Fall yine alçak sesle nöbetçi ile konuştu.

— Poltavo şehirden çıkmış. Nöbetçimiz dürbünü ile başka birinin ona doğru ihtiyatla gittiğini görmüş...

— Gidip kendimiz bakalım!

Yandaki odaya geçtiler, alelâde bir dolaba benzeyen, fakat hakikat halde içinde asansör bulunan dolabın kapısını açtılar. Asansöre bindiler ve birkaç sâniye içinde kulenin tepesindeki camlı kafese çıktılar. Burada, taa, ufka kadar etrâfı tetkik etmeye yarayan gayet kuvvetli bir teleskop vardı.

Nöbetçi: «Şu istikamete bakın,» dedi.

Farrington, Poltavo'yu tanıdı. İyi ama, ona doğru giden beyaz sakallı adam kimdi?

Doktor Fall de gözünü teleskopun başka bir objektifine uydurmuştu.

Uzaktan bütün olanları seyrettiler. Farrington birden-

bire haykırdı: Sakallı adamın Poltavo'ya saldırıp altına aldığını... Kelepçelerin de parıldadığını görmüştü...

— Yakalandı! Bizi ele verir mi acaba?

Fall: «Muhakkak verecek. Görürsünüz,» dedi. «Bakalım ne olacak. Eğer hapishâneye götürürlerse başımıza her şey gelebilir.»

— Etrafta polis görmüyorum. Bekliyelim.

Smith ile Poltavo'nun yamaçdan inişini seyrettiler, sonra Fall bağırdı:

— Köşke gidiyorlar galiba! Ne tuhaf!

Göz göze geldiler.

Farrington: «Zannetmem,» dedi. Fakat gözlerinde bir ümit parıltısı belirmişti.

Biraz sonra Fall tekrar etti:

— Evet, evet köşke gidiyorlar. Çabuk gidelim!

İkisi de hemen asansöre bindiler ve yeraltı katına indiler. Orada muntazam aralıklarla elektrik lâmbaları yanan uzun bir koridordan yürüdüler. Sol tarafta bir kapının önünden geçtiler.

Farrington: «Kadının çâresine bakmalıyız artık,» dedi.

Koridorun nihâyetinde karanlık bir odaya açılan gayet sağlam bir demir kapı vardı. Fall bir elektrik düğmesi çevirdi, odaya bol bir ışık doldu. Köşede bir asansör kapısı vardı. Asansöre bindiler ve sanki dünyânın merkezine gidiyorlarmış gibi uzun müddet indiler. Nihâyet asansör durdu. İki adam kayanın içinde kazılmış bir galeriye çıktılar. Mâden ocağının eski bir galerisiydi. Burası da elektrikle aydınlatılmıştı, yerde de raylar döşeliydi. Asansörün yanında küçük bir otoray duruyordu. Bindiler, motör gürültü ile işlemeye başladı. Demiryolu, çıkan, inen, dönen galeriyi tâkip ediyordu. Otoray nihâyet biraz genişçe bir yerde durdu. Orada bir asansör vardı.

Doktor Fall: «Yavaş çıkalım,» dedi. «Hiç gürültü etmeye gelmez, karşımızda Smith'in bulunduğunu unutmayalım!»

Asansör durduğu zaman, Farrington ile Fall yerlerinden kımıldamadılar. Poltavo'nun sesini işitiyorlardı... On-

ları ele vermek için teklif yapmaktaydı... Biraz sonra polisleri getiren otomobilin gürültüsünü duydular. Kulaklarını kapıya yapıştıran iki adam, Smith'in salondan çıktığını anladılar. Fall bir düğmeye bastı. Tam Poltavo'nun bulunduğu salona bir kapak açıldı.

Poltavo onları ancak tepesine dikildikleri zaman gördü ve idam kararını gözlerinden okudu.

— Benden ne istiyorsunuz?

Farrington, elindeki hançerin ucunu Poltavo'nun gırtlağına dayadı:

— Susun!

Kont korkudan sapsarı olmuş bir haldeydi:

— Beni nereye götürüyorsunuz?

Fall: «Artık bize zararınız dokunmayacak bir yere götüreceğiz,» diye cevap verdi.

Poltavo, bu adamın korkunç sırıtmasından, başına gelecek âkibeti anladı ve gırtlağını tırmalayan hançerin sivri ucunu unutarak bir feryat koparıverdi...

Kuvvetli iki el ağzını kapadı. Başına şiddetli bir darbe yedi. Ve kendinden geçti. Ayıldığı zaman kendini yerde Farrington'un bacakları arasında yatar buldu. Hiç kımıldamadı. Sesini çıkarmadı. Asansöre koydular. Sihirli Ev'in mahzenine giden koridordaki odalardan birine hapsettiler.

Yalnız kalınca etrâfına bakındı. İlk defâ hapsedildiği odayı tanıdı. Aynı masa aynı karyola ve yere vidalanmış aynı koltuktu. Şimdiki halde polisin elinden kurtulmuştu. İyi ama, Farrington ile hempası ona ne yapmak niyetindeydiler? Onları aldatmak için ne türlü hareket etmeliydi? Ne mâzeret ileri sürmeliydi? Herhalde onları ele vermek için yaptığı teklifi işitmiş olmalıydılar. İhtiyatsızlığına lânet ediyordu. Bunları söylemek için Bradley'e gitmelerini beklemeliydi. Moore Cottage'da bir sır olduğunu biliyordu.

Yeraltı odasını dolaşırken aklına bu çeşit bin türlü fikirler geliyordu. Saatin farkında değildi. Gece veya gündüz olduğunu bilmiyordu. Bileklerinde hâlâ Mr. Smith'in taktığı kelepçeler duruyordu. Korkudan kalbi çarparak ka-

fese kapatılmış vahşî bir hayvan gibi dolaşıyordu. Kaçmak için hiçbir çâre yoktu. Arzu ettikleri zaman cellâdı olacak gardiyanlarının keyfini beklemek mecburiyetindeydi. Onları aldatmıştı, fakat şimdiki gibi kendisini hapsetmekle iktifa ederlerse kurtulmak ümidi olabilirdi. Bir kerre daha böyle hapsedilmiş ve kurtulmuştu. Fakat bu sefer Sihirli Ev'in bütün şeytanca kuvvetlerinin kendi aleyhinde birleştiklerini hissediyordu.

Ufak bir ümidi vardı. Polis şefinin, onu kaçırdıkları yolu keşfedip o yoldan Sihirli Ev'in bodrumuna gelmesi... Farrington'un elinden polis eline geçmesi, onu sevindirecekti. Sihirli Ev'in sâhiplerinin pek rahat olmadıkları muhakkaktı.

Poltavo sanki bir işçi ordusu eve dolmuş gibi makine gıcırtıları mâdenî sesler, boğuk gürültüler duyuyordu.

Çok beklemedi. Asansör demir parmaklıklı kapının önünde durdu. İçinden Doktor Fall çıktı:

— Polis şefi evi arıyor. Nerede ise buraya inecek. Bunun için size sırlarımızdan birini öğretmek mecburiyetinde kalacağım.

Poltavo'yu hoyratça kolundan yakaladı ve anormal bir şey görünmiyen odanın bir köşesine götürdü. Eli veya ayağı ile bir düğmeye basmış olacak ki, duvarın bir kısmı açıldı.

Fall, Poltavo'yu tavanı kemerli bir geçide getirdi ve nihâyetteki küçük hücreye tıktı.

Birkaç dakika sonra odaya giren Mr. Smith, anormal bir şey ve bilhassa aradığı adamın oralardan geçtiğine dâir bir emâre görmediğinden çekildi gitti.

Poltavo uzun müddet hücresinde kaldı. Hücre küçüklüğüne rağmen havadardı. Gizli borulardan vantilâtörler vasıtasiyle oraya kadar temiz hava geliyordu.

Nihâyet kapı açıldı. Kendisini çağırdılar. Yine evvelki büyük odaya geldi. Bu sefer Farrington ile ilk gelişinde gördüğü bir gözü kör makinist, Doktor Fall ile berâberdiler.

Odaya girerken Poltavo burada bir değişiklik yapıldığının farkına vardı. Bütün sandalyeler ve masa yere vidalı koltuktan uzaklaştırılmıştı.

Koltuğun civatalarının sağlam olup olmadığını muayene eden Fall ile makinist Poltavo'yu yakaladılar ve koltuğa oturttular.

Benzi kül kesilen Poltavo bağırdı:

— Ne yapıyorsunuz?

— Şimdi görürsünüz.

Kollarını ve bileklerini koltuğun kollarına, ayak bileklerini de mâdenî ayaklara sıkıca bağladılar.

Poltavo, kollarını göğsüne kavuşturmuş, yüzü taş kesilmiş bir halde ayakta duran ve yapılan işleri dikkatle tâkip eden Farrington'un düşüncelerini anlamaya çalışıyordu. Doktor Fall eğildi ve Poltavo'nun pantolon paçalarını yırtmaya başladı. Ona sanki koltuğun mâdenî ayaklarının soğukluğunu daha iyi hissettirmek istiyordu.

Kont tekrar sordu:

— Ne yapıyorsunuz?

Kimse cevap vermedi. Acaba ne yapmak istiyorlardı? İki adam halıyı kaldırdılar ve Poltavo'nun ayaklarına kadar birtakım âletler yükselttiler. Bileklerini ve baldırlarını yuvarlak penslerle koltuğun mâdenî kısımlarına iyice yapıştırdılar.

Şimdiye kadar Poltavo ne hazırlandığını anlamamıştı:

— Mister Farrington! Beni dinleyin... Partiyi kaybettiğimi biliyorum...

— Evet...

— Üzerimde ne varsa onunla memleketten gitmeme müsaade edin, bir daha benden bahsedildiğini duymayacağınıza söz veriyorum.

Farrington soğuk bir tavırla konuştu:

— Azizim! Size lüzumundan fazla güvenmiştim... Artık geçti. Size ihtiyâcım olmayan bir zamanda size iş vermeye beni zorladınız. Sonra her adımda beni aldattınız. Bu vaziyetin tekerrürüne mâni olmaya katiyen karar verdim.

Poltavo şiddetli bir heyecanla haykırdı:

— Allahaşkına, ne yapacaksınız?

Koltuğun mâdenî aksamını duvardaki fişlere bağlayan telleri görmüştü.

Nihayet düşmanlarının fikrini anladı ve korkudan çılgına dönerek feryâda başladı.

— Aman Allahım, beni öldürmek mi istiyorsunuz?

Farrington yavaşça cevap verdi:

— Evet, hem de ızdırap duymadan... Hayatta olmanız bizi rahatsız ediyor. Size lüzumsuz acılar çektirmeyeceğiz. Fakat artık bu dünyâdaki hayâtınızın sonuna geldiniz Poltavo!

— Beni elektrikle mi öldüreceksiniz? Farrington deli misiniz? Buna imkân yok! Hayır, hayır, merhamet! Bana bir tabanca, bir silâh verin erkekçe vuruşalım! Beni öldürmeyin; merhamet! Acıyın bana! Beni ne isterseniz yapın, beni polise teslim edin! Farrington yalvarırım size!

Doktor Fall masanın üzerinde duran miğferi aldı ve mahkûmun başına geçirdi.

Poltavo boğuk bir sesle inlemeye devam ediyordu:

— Bunu yapmayın Farrington! Hayır, yapmayın! Size bir köle gibi itaat edeceğime yemin ederim!.

Farrington elini kaldırdı. Doktor Fall simsiyah kocaman bir elektrik düğmesinin yanına gitti ve durdu...

— Size sâdık kalacağım... Benden ne isterseniz isteyin... yapmayın...

Fall, düğmeyi çevirdi. Ölüm, Poltavo'nun yalvarmalarına nihâyet verdi.

Cesedin elleri hafifçe kasıldı. Farrington bir işâret yaptı. Fall cereyanı kesti.

Cesedi alelâcele çözdüler. Hareket etmek, düşünmek ve sevmek için yaratılmış olan bir mahlûk artık yerde cansız bir yığından ibâretti.

Farrington eski suç otağının cesedine baktı. Omuzlarını silkti. Duvardaki fişleri çıkarmakta olan Fall'a bir şey söylemek için ağzını açarken âmirane bir ses onları ürküttü.

— Eller yukarı!

Mâden ocağının galerisine giden ve sessizce açılmış olan kapının eşiğinde, arkasında Ela olduğu halde Mr. Smith elinde tabanca göründü...

GİZLİ PENÇE

Poltavo hücresinde beklerken yapılan araştırma hiçbir netice vermemişti. Mr. Smith geç kaldığını ve bu sefer aldatıldığını anlamıştı.

Ela evden çıkarken: «Şimdi nereye gidiyoruz?» diye sordu.

— Moore Cottage'a dönüyoruz. Köşk ile Sihirli Ev arasında bir yeraltı geçidi olduğuna kanaatim var. Lady Dex'in ve Poltavo'nun oradan kaçırılması başka türlü izah edilemez; köşkü temeline kadar yıkmak icâbetse bile yıkıp yolu bulacağım.

İki polis şefi yarım saat kadar evvel Poltavo'nun ortadan kaybolduğu salonun her tarafını ve bilhassa döşemeyi iyice muâyene ettiler. Birşey bulamadılar. Duvarlara gelince, meşe buazörinin altında mâdenî levhalar olduğunu gördüler.

— Boşuna uğraşıyoruz. Hiçbir netice *elde edemiye*ceğiz, teknisyenlere ihtiyaç var...

Mr. Smith Farrington'un kapısı önünde öldürülen iki adamdan birinin üzerinde bulunan madalyonu çıkardı. «Söylendiğine göre, bu muammanın anahtarı şu basit yazının içindeymiş,» dedi.

MOR. COT.
GOT SAV The KENG

Bunun yeraltı yolu ile ne alâkası olabilir?

MOR. COT., MOORE COTTAGE, yâni burası demek olsun.

Bir yabancının harflerini yanlış yazdığı İngiliz Millî Marşının, (Got Save the King)in burada işi neydi?

Ela gülmeye çalıştı. Fakat o da bu yazıdan bir fayda çıkacağına inanmıyordu.

«Millî marşımızı hep berâber söylemekten başka çâre kalmadı,» diye şaka etti.

Fakat bu sözleri dinleyen Mr. Smith'in aklına hiç beklenmedik ve oldukça tuhaf bir fikir geldi. Piyanonun başına geçti ve millî marşı çalmaya başladı. Piyano çoktanberi akort edilmemişti. Ses bozuk çıkıyordu... Fakat buna rağmen, Mr. Smith, marşı çalabildi. Bittiği zaman: «Bir mûcize olacağını ümit ediyordum,» dedi. «Ama bir de her vakit çalınandan bir oktav daha yüksek çalıp tecrübe edelim.»

Tekrar çalmaya başladı, marşın sonlarına doğru buazörinin bir aynası kaydı ve karanlık bir boşluk görüldü.

İki polis hafiyesi bir müddet birbirlerinin yüzüne bakakaldılar. Köşkte yalnızdılar, dışarıda iki polis nöbet bekliyordu. Diğerleri, Sihirli Ev'i kuşatmak için gitmişti.

Nihâyet Mr. Smith karanlık boşluğa eğildi ve cep lâmbası ile baktı:

— Evvelâ ben gireceğim.

— Ben de arkanızdan geliyorum.

Mr. Smith bir elektrik düğmesi gördü ve çevirdi. Asansörün içinde bir kırmızı ampul yandı.

— İşte hareket düğmesi. Haydi!

Asansör inmeye başladı. Hayli müddet sonra durdu. Mâden ocağının eski galerisine indiler. Orasını aydınlatan elektrik düğmelerini kolayca buldular. Galerinin bir başından bir başına bütün ampulleri yaktılar.

— Ne tesisat, ne düşünce! İşte tramvayımız da bekliyor!

Otoraya bindiler ve harekete getirdiler. Galerinin sonunda indiler. Orada duran asansöre girdiler ve nihâyet Sihirli Ev'in bodrumuna giden kemerli koridora çıktılar.

İlk rastgeldikleri kapıyı açmak istediler. Fakat görünürde kilit yoktu.

Ela kapının etrâfındaki çerçevenin üzerinde parmaklarını gezdirdi ve birdenbire haykırdı:

— Burada iğne başı kadar bir delik var, bakalım nedir?

Çakısını çıkardı. Biz gibi ince uzun bir ağız açtı, deliğe soktu ve itti. Kapı kendiliğinden açıldı.

Mr. Smith, tabancası elinde odaya daldı:

— Burası hapishâne ise pek lüks!

Hakikaten her tarafta halılar kıymetli eşyâ ve biblolar vardı. Şezlonga uzanmış olan bir kadın okumakla meşguldü.

Mr. Smith bağırdı:

— Lady Dex!

Lady Dex döndü. Bir feryat koparark polis şefine doğru atıldı:

— Aman Mister Smith, çok şükür nihâyet gelebildiniz!

Onu kolundan yakaladı, dehşetli heyecana kapılmış bir halde anlaşılmaz birtakım şeyler söylüyordu.

— Sâkin olun Misis! Oturun ve hâfızanızı toplamaya çalışın. Poltavo'yu gördünüz mü?

Kadın sâkinleşmişti:

— Hayır! O da burada mı?

— Pek uzakta değil galiba. Ben de onu arıyorum. Bizimle berâber gelmek mi, yoksa burada kalmak mı istersiniz?

— Sizinle berâber gelirim.

Hep berâber koridora çıktılar.

Mr. Smith, Lady Dex'e sordu:

— Şu gördüğümüz bütün kapılar sizinki gibi odalara mı açılır?

— Zannederim. (Sonra yirmi adım ötede kırmızıya boyanmış bir kapıyı gösterdi:) Fakat asıl oda şu galiba...

O kapıya yaklaştılar. Ela yine parmaklarını çerçevede gezdirdi. Herhalde evin bütün kapıları aynı tarzda açılıp kapanıyordu. Çünki buradaki deliğe de bizi sokunca kapı kendi kendine açıldı.

Mr. Smith içeri girdi ve gördüğü manzaranın önünde bir an şaşırdı. Yerde bir ceset... Farrington kollarını kavuşturmuş, düşmanının vücudu önünde duruyor... Fall da elektrik cihazını toplamakla meşgul...

Polis şefinin tabancası havaya kalktı ve bir emir işitildi:

— Eller yukarı!

Bu sözleri henüz söylemişti ki ortalığı zifirî bir karanlık kapladı. Aynı zamanda eşikte duran Ela şiddetle dışarı itildi ve kapı kapandı. Boş yere tekrar açmaya uğraştı. Bu sefer elindeki biz işe yaramadı.

Ela şaşırdı: «Aman Allahım!» diye bağırdı. «Şef ellerine düştü.»

Bir sâniye durakladı:

— Geri dönelim! Çabuk dönelim!

Lady Dex'i elinden yakaladı. Asansöre bindiler. Galeriye indiler. Tekrar otoraya bindiler. Moore Cottage'a döndüler. Şefin otomobili orada bekliyordu.

Lady Dex'e: «Benimle berâber gelin,» dedi. Sonra şoföre: «Sihirli Ev'e!» diye haykırdı.

Otomobil yamaçtan süratle inerken Lady Dex'e: «Biraz sonra sizi evinize bırakırım,» diye izahat verdi. «Şimdiki halde kaybedecek bir sâniyem yok, şefin hayâtı tehlikede!»

— Ona ne yapabilirler?

— Cesâretlerinin nereye kadar varacağı belli olmaz! Farrington son kozunu oynuyor, Mister Smith de son kurban olacak!

Yeraltı odasının zifirî karanlığı içinde, Mr. Smith, parmağı tabancasının tetiğinde bekliyordu:

— Kimse kımıldamasın! Hiç tereddüt etmeden ateş ederim.

Doktor Fall cevap verdi:

— Nâfile zahmet etmeyin! Işıklar kazara söndü. Ne size ve ne de arkadaşlarınıza hiçbir fenâlık yapılmayacağından emin olabilirsiniz.

Mr. Smith duvar boyunca ihtiyatla ilerledi. Biraz sonra doktorun iri vücudunu önünde hissetti. Elini uzattı. Fakat tam o esnâda kafasına kuvvetli bir darbe yedi. Sersemledi, düşmanı da bacaklarına sarıldı ve onu yere yuvarladı.

Farrington'un: «Koltuğa, çabuk!» diyen sesini işitti.

Fall sükûnetle cevap verdi:

— Bana bir tel verin!

Bir an içinde Mr. Smith kendini koltuğa bağlanmış buldu. Işıklar tekrar yandı. İki haydut sâkin tavırlarla ikinci bir idam için hazırlıklara başladılar. Mâdenî kıskaçlar baldırlara ve el bileklerine kondu. Teller fişlere takıldı. Nihâyet Farrington neşeli bir tavırla konuştu:

— Mister Smith, sonunda elime düştünüz!.. (Sonra Fall'a döndü:) Öteki polis hafiyesi nerede?

— Sâhi... Onu unuttum. Gidip bir bakayım.

Kapıya doğru gitti. Kapı kendi kendine açıldı. Dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra düşünceli bir tavırla döndü:

— Kaçmış! Kadın da berâber...

— Zararı yok! Zâten artık lüzumundan fazla şey öğrendiler. Kapıların emniyet kilitlerini kapatın. (Mr. Smith'e yaklaştı:) Sizi bekleyen âkibetin ne olduğunu anlıyorsunuz. Size, bu âkibetten kurtulmanın çâresini mümkün olduğu kadar açık olarak anlatmaya çalışacağım.

— Sizi memnuniyetle dinlerim! Fakat şimdiden söyliyeyim, benim kurtulmam sizin kurtulmanıza bağlı ise, boşuna zahmete girmeyin.

Farrington sözüne devâm etti:

— İyi anladınız! Benim ve arkadaşlarımın serbestçe kaçmamıza müsaade ederseniz canınızı kurtarabilirsiniz. Birinci şartım İngiltere'yi terketmeme göz yumacaksınız. Bana selâhiyetiniz ve hakkınız olmadığını söyliyeceğiniz belli... Fakat polisin nelere selâhiyetli olduğunu pekalâ biliyorum. Beni yarın sabah bizzat Calais'ye götürebileceğinize ve bu işi kimsenin ruhunun duymayacağına eminim. Buna mukabil size hayâtınızı bağışlarız.

— Bu teklifinizi reddedersem?

— O zaman Poltavo'ya yaptığım gibi, sizi de elektrik sandalyesinde öldürürüm. Siz, benim en tehlikeli düşmanımsınız. Çoktanberi sizden çekiniyorum. Sizi öldürmekten büyük bir zevk duyacağım. Çünki buraya geldiğimdenberi beni kafese kapatılmış bir hayvan gibi yaşamaya zorlayan sizsiniz. Odamda yazı yazarken kapıyı açtığınız zaman beni yakalamak üzere olduğunuzu biliyor muydunuz? Fakat elektrik tesisatımız beni kurtardı. Size şimdi artık, Sihirli Ev'in katlarının büyük asansörlerden ibâret olduğunu söylemekte mahzur görmüyorum. Birinci katta odama girerim ve istersem odamla berâber üçüncü kata çıkarım. Hem gayet kolaylıkla...

— Fevkalâde... Elektrik mühendisi olarak mükemmel bir istikbal yapabileceğinizi hiç düşündünüz mü?

Farrington gülümsedi:

— Hayır! Ama meslek seçimi ve bundan dolayı kaçırdığım fırsatlar şimdiki halde gerek sizin, gerekse benim istikbalimiz kadar beni alâkadar etmiyor. Ne yapmak niyetindesiniz?

— Hiçbir şey! Çünki, ancak ölüm beni sizin gibi bir canavarın dünyâ yüzünde dolaşmasına mâni olmaktan alıkoyabilir. Son saatiniz yaklaşıyor Farrington, benim biraz evvel veya biraz sonra ölmem sizin kaderinizi değiştiremez. Bir ay içinde öleceksiniz, beni ondan önce öldürseniz dahi!..

— Cesâretlisiniz!

Kasılmış yüzlerine bakılırsa, Mr. Smith, iki haydudun görünmek istedikleri kadar rahat olmadıklarını anladı.

— Cezâdan kurtulacağınızı katiyen aklınıza getirmeyin. Sizi o dakikadan ayıran vakti boş geçirmemenizi tavsiye ederim...

Fall: «Son dakikalarınızı kendiniz kısaltıyorsunuz,» dedi.

Polis şefi omuzlarını silkti:

— Bana gelince. Ben de sizin gibi geleceği kestiremem, eğer vazife başında ölmek mukadder ise, harb mey-

danında düşmüş bir asker gibi bunu şeref addedeceğim. Çünki cemiyet düşmanları, düşman ordusundan daha tehlikelidir. Harp denilen müşterek delilik kısa sürer. Halbuki sizlere karşı mücâdele ebedidir, size zaman vermek de doğru değildir.

Buna cevap olarak Fall, ne yapalım der gibi Farrington'a baktı. O da başı ile bir işâret yaptı. Doktor, Poltavo'nun idâmı için kullandığı miğferi aldı ve Mr. Smith'in başına geçirdi.

Farrington: «Düşünmek için size üç dakika müsaade ediyorum,» dedi.

— Üç dakika kaybetmiş olacaksınız.

Buna rağmen Farrington saatini eline aldı... Bekledi.

Bu yüz seksen sâniye zarfında saatin tik taklarından başka bir ses duyulmadı. Sonra Farrington saati cebine koydu.

— Kabul etmiyor musunuz?

— Hayır!

— Haydi!

Fall, elini elektrik düğmesine götürdü. Fakat bu esnâda odayı aydınlatan elektrik ampullerinin ışığı titremeye, hafiflemeye başladı.

— Çabuk!

Doktor tam ışıklar sönerken elektrik düğmesini çevirdi:

Mr. Smith, bütün vücudunda bir yanma hissetti ve bayıldı.

SANDALIN TOKASI

Ela ile Lady Dex'in otomobili geldiği zaman Sihirli Ev'in dış kapısında bir gurup polis duruyordu.

Ela hemen otomobilden atladı ve gurup âmirine tâlimat verdi:

— Haydutlar şefi yakaladılar! Ablukayı sıkıştırın! Silâhlı birkaç kişi de benimle berâber gelsin!..

Eve gideceği yerde, elektrik fabrikasına doğru koştu. İçeri girmelerine mâni olmak isteyen ve küçük fabrikanın demir kepenklerini kapatmaya uğraşan bir işçiyi boğazından yakaladı ve yere serdi.

Diğer işçilerin karşı koymalarına rağmen Ela içeriye girdi ve elindeki bir demir parçası ile kendisini müdafaaya hazırlanan zeki bakışlı, temiz yüzlü ustabaşıyla karşı karşıya geldi. Fakat Ela'nın elindeki tabanca, adamı vurma fikrinden vazgeçirdi.

— Geriye çekilin! Burayı siz mi idâre ediyorsunuz?

— Evet, fakat anlıyamadığım...

— Dinamoyu durdurmak için size üç dakika mühlet veriyorum!

— İmkânı yok efendim, ne olursa olsun, onu işletmek emrini aldım.

— Durdurun!.. Hemen durdurun, yoksa kendinizi ölmüş bilin!..

Adam tereddüt etti, sonra şalterlere doğru gitti. Bu esnâda elektrik tablosunda bir ampul yandı.

— Bu nedir?

— Yeraltından verilen bir işâret... Kuvvetli cereyana ihtiyaçları olduğunu haber veriyorlar.

Ela, tabancasını kaldırdı, kat'î kararını vermiş bir kimse tavrı ile adama doğru nişan aldı. Ustabaşı korktu. Hemen dinamoyu durdurdu. Işıklar zayıfladı. Kocaman volanların dönmesi ağırlaştı. Makine uğultusunun yerini sessizlik aldı. Gündüz ışığı parlak ampullerin verdiği ışığın yerine geçti. Ela, titreyen eliyle alnının terini sildi:

— Tam zamanında gelmişim! Allah yardım etti.

Polisler fabrikaya dolmuştu.

— Kim varsa tevkif edin! Bilhassa kimsenin makinelere, düğmelere, şalterlere, velhasıl hiçbir şeye el sürmemesine dikkat edin. (Sonra genç ustabaşıya döndü:) Size gelince... Patronlarınızla suç ortağı olmadığınız belli,

yardım ederseniz yalnız sizi serbest bırakmakla kalmıyacağım, aynı zamanda dolgun bir ikramiye de verdireceğim. Demin yeraltından bahsettiniz, beni oraya götürebilir misiniz?

Adam tereddüt etti:

— Asansörler artık çalışmıyor. Cereyan yok.

— Oraya inmek için başka çâre yok mu?

— Merdivenler var. Fakat efendim. Patronum Mister Moole'u suçlayabilirsiniz. Ama benim bu işle alâkam olmadığına ve sâdece bu küçük fabrikayı mümkün mertebe iyi çalıştırmaya gayret ettiğime yemin ederim.

Adamın doğru söylediğine kanaat getiren Ela, Mr. Moole'ün bir şey yapmadığını ve hakikat halde Sihirli Ev'in iki müthiş haydudun sığınağı olduğunu izah etti.

Ustabaşı fazla izahata lüzum görmeden Ela'yı dışarı götürdü. Çimenlikten geçtiler, evin arkasında üzerinde acayip ve karışık bir kilit bulunan küçük bir demir kapının önüne geldiler. Ustabaşı cebinden bir deste anahtar çıkardı. Kapıyı açtı. Bir koridorda biraz yürüdüler. Aynı şekilde ikinci bir kapıya rastgeldiler. Adam onu da açtı. Burada helezonî bir merdiven yeraltının esrârengiz derinliklerine kadar iniyordu. Ela hayretle elektrik ampullerinin yanmakta olduğunu gördü. Ustabaşı izah etti:

— Akümülâtörler var. Dinamolarda bir ârıza olduğu zaman yalnız aydınlatma işlerinde kullanılırlar.

Merdiven sanki hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Ela, çelik bir kapının önüne geldikleri zaman seksen yedi basamak saymıştı. Elektrikçinin bu kapıyı ötekiler gibi anahtarla değil, fakat ucu sivri bir çelikle açtığına dikkat etti... Tıpkı kendisinin bir müddet evvel yaptığı gibi... Fakat Ela baygın bir halde, ölüm sandalyesine sımsıkı bağlanmış, Smith'i görünce fazla bir şey düşünmedi. İleriye atıldı. Onun geldiğini ilk işiten Farrington oldu ve elinde tabancası döndü. Bir silâh patladı. Sonra bir ikincisi daha... Sonra bir üçüncüsü... Hemen yere eğilmiş olan Ela yaralanmadan doğruldu. Masanın arkasına geçmeye uğraşan Farrington ise göğsünün tam ortasına bir kurşun yedi!..

Ela kendini tâkip eden polislere Doktor Fall'u gösterdi:

— Takın şuna kelepçeleri!

Doktor Fall'ın kudreti bir anda hiç oluverdi!

Bütün Kitaplarımızı Bulabileceğiniz Kitabevleri

CAĞALOĞLU - AKBA YAYINEVİ - Ankara Cad. 49 A Vilâyet

SİRKECİ - Yeni Zaman Kitabevi, Ankara Caddesi 155
BAKIRKOY - Nur Kırtasiye Yakut Sokak 16 D
KADIKÖY - Gençlik Kitabevi Muvakkithâne Caddesi 35
CAĞALĞOLU - Özgür Dağıtım, Ankara Caddesi 31
BANDIRMA - Orçun Kitabevi, Kâşif Acar Caddesi 23
BURSA - Suat Kitabevi, Atatürk Caddesi 35/1
TARSUS - Selçuk Togo, Mersin Caddesi 5 - 7.
SİRKECİ - Yıldız Kitabevi, Yeni Postahane Cad. 3/1
ESKİŞEHİR - KİTAPBANK - Ülkü Sokak 1
MERSİN - REMZİ KİTABEVİ - Pozcu/Bahçelievler
ANTALYA - İNANÇ TİCARET - Dikiciler Sok. 2
ANKARA - Kültür Kitabevi - Atatürk Bulvarı 73 G Yenişehir
ANKARA - Seçkin Kitabevi - Yenişehir